

Giới thiệu Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!

Convert: Trà sữa vị bạc Hà

Beta: Đường Ngọc Đình

"Các người cho rằng ta là phế vật? Nói ta khắc chết mẫu thân, khắc nhị nương lại khắc chính bản thân mình mới bị thái tử hủy hôn? Chẳng qua có thân phận là ái nữ của thái sư, càng là đại tiểu thư của Thái sư phủ nên mới có thể làm vương phi? Kỳ thật kẻ như ta chính là phế vật trong phế vật?"

Nàng là thiên kim đại tiểu thư phủ thái sư, nhưng lại bị mọi người khinh thường!

Ngày ấy nàng bị thái tử dứt khoát từ chối tâm ý, bị xúc phạm vô cùng nhục nhã, trong lúc nhất thời liền lấy hoàng thúc của thái tử, trở thành chính phi của Hiến Vương gia dưới một người, trên vạn người.

Các người giễu cợt ta thân tàn? Cười nhạo ta vô năng? Nói ta khắc mẫu thân, khắc nhị nương, lại khắc chính mình cho nên mới hủy bỏ hôn ước với thái tử? Chẳng qua là do thân phận đại tiểu thư, nữ nhi thái sư, mới có vinh hạnh được làm vương phi cao cao tại thượng, kỳ thật chính là thiên hạ đệ nhất phế vật?

Nghĩ lại bản cô nương đây cũng không thêm so đo, bởi nếu không phải ta thân cơ diệu toán đạo hạnh cao thâm thì tại sao lại có thể tự sắp đặt bản thân mình gả cho lang quân như ý?

Là một vương phi tôn quý, nàng nên tiếp tục giả ngốc, che dấu tài năng hay tỏ ra kiêu ngạo, ra mặt thị uy?

Ở phủ thái sư lâu như vậy, ẩn nhẫn sống tạm bợ chỉ vì không chịu nhận tội thay người khác, không biết làm sao ông trời lại ban cho nàng cơ hội này!

Bây giờ, nàng có thể là chính mình, trút bỏ vẻ lộng lẫy rực rỡ giả tạo, lộ ra phong thái bậc nhất thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1: Đại hôn bị chó cắn

Thanh Viên vương triều, kinh thành, thái tử đại hôn.

Ở ngã tư đường ồn ào, đám người chen chúc theo sau chiếc hỉ kiệu đỏ rực của phủ thái sư kéo thành một đường dài hướng tới phủ đệ của thái tử.

Đây chẳng qua là thái tử đương triều Tây Môn Triệt cưới sủng phi, nhưng lại thu hút sự quan tâm của dân chúng hơn là khi cưới thái tử phi, bởi vì vị sủng phi này ở trong mắt mọi người ngay cả tư cách làm thiếp cũng không có.

Tuy rằng nàng là đích nữ của thái sư đương triều Lâm Bác nhưng lại là một phế nhân.

Phế nhân thôi cũng được, dù là lớn lên có dung mạo xinh đẹp tuy chỉ ngồi bất động thì cũng có thể làm cho người ta nhìn cảnh đẹp ý vui(*), thế nhưng vị thiên kim đích nữ này lớn lên cũng quá bình thường, nhiều lắm xem như ngũ quan cân đối mà thôi, so với những đích nữ quý tộc khác thì kém xa, chứ chưa nói tới trong phủ còn có vị muội muội xinh đẹp động lòng người của nàng.

(*): thấy người đẹp mà cảm thấy vui trong lòng.

Hơn nữa nghe nói năm đó vào ngày phế nhân này ra đời cũng là lúc nhị nương nàng qua đời, vốn là trong phủ có hai chuyện vui, một mực cho rằng nàng ra sau, nhị nương liền cùng với đứa nhỏ vừa mới sinh ra cùng lúc tắt thở, hơn nữa, mẹ ruột sinh hạ nàng không bao lâu thì đau ốm liệt giường, vài năm sau qua đời, mà chính nàng vì một lần chơi đùa trên núi không cẩn thận trượt chân ngã xuống vách núi từ đó trở thành phế nhân.

Đều cùng là hôn ước của đích nữ phủ thái sư vậy mà chỉ trong một đêm hoàng thượng lại từ hôn nàng trở thành sủng phi của thái tử. Tất cả mọi người đều nghĩ không ra ngày đó hoàng thượng hạ lệnh văn võ bá quan đem con gái tiến cung, thái sư vì cái gì lại thiên vị mang nàng vào trong cung mà không phải vị muội xinh đẹp như hoa hơn nàng gấp trăm ngàn lần kia.

Hỷ kiệu theo tiếng tấu nhạc linh đình cách phủ thái tử ngày càng gần, nhưng trừ bỏ đám người vây xem thì lại thiếu cái không khí vui mừng hoan hỷ. Đứng ở gần cửa thái tử toàn là đám người mang dáng vẻ đến xem kịch vui mong ngóng chờ đợi hỷ kiệu đến.

Bởi vì, lúc này phủ thái tử không có nửa điểm dấu hiệu đón dâu, ngược lại cửa lớn đóng chặt, lạnh như băng chặn hết những tiếng ồn ào bên ngoài.

Hỷ kiệu tới cửa, lại không cho vào, điều này đủ để khiến tân nương ngồi trong kiệu trở thành trò cười cho toàn bộ người trong thiên hạ.

"Sao lại thế này?" Ngồi ở trong kiệu Lâm Hình Nhân nghe bên ngoài đột nhiên an tĩnh lại, thấp giọng hỏi bà mối ở bên ngoài.

Bà mối cũng là lần đầu gặp chuyện này, hướng chỉ chú ý lại là thái tử gia, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm thế nào cho phải, cắn môi đứng tại chỗ không biết trả lời như thế nào với thiên kim phủ thái sư trong kiệu.

"Làm sao vậy? Nói mau!" Lâm Hình Nhân đề cao thanh âm vài phần, mang theo tức giận rõ ràng.

Bà mối run run, bà biết người trong kiệu chính mình không thể trêu vào, nếu không phải tiền thưởng mấy trăm lượng bạc, bà cũng sẽ không nhận vụ này rồi.

"Tiểu thư, phủ thái tử không có người đi ra đón dâu." Không đợi bà mối trả lời, nha hoàn Yên Nhi đi bên cạnh kiệu thấp giọng trả lời, trong lời nói nhận ra sự tức giận.

Soạt

Màn kiệu mở ra, lộ ra một người đội tấm khăn hỉ trên đầu.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, tân nương từ từ mình đi ra!

Nhìn xuyên qua tấm khăn hỉ rũ xuống trán, Lâm Hình Nhân liếc mắt một cái nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt kia.

Đây không chỉ chưa đón dâu, rõ ràng chính là muốn cự tuyệt nàng ngoài cửa, không chỉ không có bố trí người đón dâu, ngay cả bồn hoa đặt ở hai bên đại môn cũng bị mang đi, chỉ để lại một mảnh đất trống trơn.

Lâm Hình Nhân không để ý Yên Nhi ngăn cản hạ cổ kiệu xuống, hồng y kiều diễm bắt mắt đứng ở trước cửa lớn phủ thái tử, chung quanh không có hi nhạc, chỉ tiếng cười nhạo của đám người vây xem.

"Tiểu thư, nô tỳ đi gõ cửa." Yên Nhi nói xong, trừng mắt hướng về phía đại môn, thật không nghĩ tới thái tử lại đối đãi với tiểu thư như vậy.

Lâm Hình Nhân khoát tay, ngăn Yên Nhi lại, hướng về phía trước bước vài bước, giống như đang cùng đám người chế nhạo nàng ngao nghể đối địch, nàng càng muốn ở trước mặt nhiều người nhìn chăm chăm vào cánh cửa lớn, nhìn xem thái tử có thể đem đại môn đóng chặt bao lâu? Nàng không cần cầu xin thương hại bằng cách đi gõ cửa, nàng chính là làm theo thánh ý của hoàng thượng, thái tử nếu dám không tuân theo thì nàng cũng không e ngại.

"Thái tử điện hạ, làm sao bây giờ?"

Trong phủ thái tử, quân gia Triệu Chính cẩn thận hỏi. Vốn dĩ bọn họ muốn Lâm Hình Nhân khóc lớn, đại náo như thế nào cũng không mở cửa, làm cho nàng trước mặt dân chúng vây xem trở thành trò cười cho thiên hạ. Nhưng chính là hiện tại Lâm Hình Nhân không khóc cũng không nháo, ngược lại rất điềm tĩnh đứng ở trước cửa phủ, bộ dáng muốn cùng thái tử dây dưa.

"Một phế nhân, vẫn còn gắng gượng cứng rắn." Tây Môn Triệt hừ lạnh. "Nàng cũng không soi gương xem chính mình có điểm nào xứng với bản thái tử?"

"Vậy hiện tại?" Triệu Chính thử hỏi

"Đem yêu khuyển(*) Tây Vực tiến cống cho bản thái tử thả ra đi, ta không tin nàng còn có can đảm canh giữ giúp công phủ thái tử." Tây Môn Triệt oán hận nói, khịt mũi lộ vẻ chán ghét

(*): con chó yêu thích

Lâm Hình Nhân đang đứng ở trước cửa phủ, bỗng nhiên đại môn mở ra một cái khe hở, mọi người còn chưa có nhìn rõ, chỉ thấy một con chó vọt ra, bỏ nhào về phía Lâm Hình Nhân.

"A, tiểu thư!" Yên Nhi hoảng sợ la lớn

Lâm Hình Nhân không kịp đề phòng con chó nhào tới một bên, té ngã trên đất, con chó xẹt qua đầu nàng, từ trên người của nàng nhảy vọt lên, làm cho đám người vây xem khiếp sợ.

Lâm Hình Nhân đầu tóc lộn xộn, khăn hỉ rơi xuống, trên trán nàng có một vết cắt, mà ngay cả hi phục trên người cũng bị rách, phần bị rách theo gió tung bay.

Lâm Hình Nhân liếc mắt, cố ý thả chó trước đại môn, trước mắt bao người, đại hôn ngày đó, bị vạ người nhạo báng, còn có thể chịu nổi.

Nữ tử trên thế gian nàng đúng là đệ nhất đi.

"Tiểu thư, ngài thế nào?" Yên Nhi vội vàng chạy tới đỡ Lâm Hình Nhân đứng dậy.

Lâm Hình Nhân ánh mắt sâu xa, nhìn về phía đại môn phía trên có một tấm biển đề ba chữ to "Phủ thái tử", nhẹ nhàng cười, "Tốt lắm!"

Bà mới ở bên cạnh không biết làm sao, bỗng nhiên nghe được lời của Lâm Hinh Nhân còn cho là mình nghe nhầm, chớp chớp mắt nhìn trộm Lâm Hinh Nhân.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Yên Nhi cũng kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà mình, tưởng là hoảng sợ quá độ nên loạn ngữ

"Tốt lắm!" Lâm Hinh Nhân nâng cao âm lượng lên vài phần, ngay cả đám người vây xem đứng bên cạnh cũng nghe được.

Lâm Hinh Nhân nhìn chằm chằm ba chữ "Phủ thái tử" kia cười lạnh, "Hôm nay thái tử đối xử với ta như thế, ngày sau cho dù ngươi có tự mình đem kiệu tám người khiêng đến phủ thái sư đón dâu, ta cũng không cần!"

Lâm Hinh không sợ con chó ở bên cạnh đang nhìn chằm chằm mình, buông Yên Nhi ra, trở lại cổ kiệu.

Thấy vậy, Yên Nhi vội vàng đuổi kịp, đứng ở bên cạnh kiệu

"Khởi kiệu, quay về phủ thái sư!" Lâm Hinh Nhân cao giọng hạ lệnh

Đội ngũ đưa dâu đã đi xa

"Thật là náo nhiệt!" Ngồi ở tửu lâu gần phủ thái tử, nam nhân mặc áo gấm nhắp một ngụm trà, khoe miệng cong lên vẻ thích thú nói.

Edit & Beta: Trà sữa vị bạc hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tính sẵn trong lòng

"Mặt mũi phủ thái sư đều bị ngươi làm cho mất hết!"

Lâm Hinh Nhân vừa mới bước vào phủ, trước tiên nghe được phu nhân thái sư Liễu Tuy Hương nói với nàng một câu.

Lâm Hinh Nhân tiếp tục đi, không có nói nửa lời. Sau khi mất đi mẹ ruột, đối diện với vị phu nhân phủ chính(*) sớm đã dưỡng nàng thành loại tính tình trầm mặc này.

(*): từ thiếp lên làm vợ

"Ngươi nhìn lại chính mình đi, có cái gì gọi là đức hạnh? Chưa thấy qua xuất giá như vậy, còn có mặt mũi trở về, nếu như là ta đã sớm đập đầu chết!"

Lâm Hinh Nhân có thể cảm thấy nước miếng của Liễu Tuy Hương đều văng đến phía sau cổ của nàng.

"Phu nhân, là thái tử cố ý không mở cửa cho tiểu thư." Yên Nhi nhìn không được nói chen vào, tiểu thư bị cự tuyệt ngoài cửa nhất định đã rất khó chịu, trở lại phủ thái sư còn muốn nuốt giận bị người ta mắng, nàng còn có thể nào cho qua đi?

"Nha đầu chết tiệt, dám lăm mồm, chán sống có phải hay không?" Liễu Tuy Hương giơ tay định bạt tai Yên Nhi một cái.

"Yên Nhi!" Lâm Hinh Nhân quay người lại kéo Yên Nhi ngã sang một bên, tránh được Liễu Tuy Hương, tay Liễu Tuy Hương bỗng chốc dừng lại trên người Lâm Hinh Nhân,.

"Tiểu thư!" Trông thấy Lâm Hinh Nhân thay mình chịu đòn, nước mắt Yên Nhi nhìn không được trào ra. Ở phủ thái sư, các nàng là chủ tớ, cũng là người thân, trong lòng nàng luôn muốn bảo vệ tiểu thư, tiểu thư đối với nàng cũng như vậy thật là tốt.

"Hảo tỷ tỷ của ta, tốt xấu gì ngươi cũng là thiên kim đích nữ phủ thái sư, tại sao có thể biến thành bộ dáng này, mà ngay cả ta đây là muội muội của ngươi về sau ra đường cũng cảm thấy xấu hổ a!" Con gái của Liễu Tuy Hương, Lâm Khả mang theo khuôn mặt tươi cười có vài phần ngây thơ đã đi tới, tới trước mặt Lâm Hinh Nhân, sắc mặt trong nháy mắt đã trở nên âm trầm, "Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, cuối cùng ngươi cũng có ngày bị mất mặt như vậy."

Lâm Hinh Nhân cúi đầu không nói, kéo Yên Nhi tiếp tục đi về hướng phòng của nàng.

Lâm Khả ở phía trước đưa chân ra, Lâm Hinh Nhân không cần thận ngã xuống.

Bị con chó tấn công cả đã đau nhức bây giờ toàn thân lại càng đau hơn, trang sức đã sớm lộn xộn trên đầu rơi xuống, mái tóc dài rối tung, y phục có chút bẩn.

Lâm Khả tiến đến đập nằng một cước, dùng sức véo, khuôn mặt Lâm Hình Nhân trở nên đỏ rực cùng với vài vết bầm.

"Tiểu thư!" Yên Nhi chạy nhanh đến ngồi xổm xuống, thấy Lâm Hình Nhân phủi những vết bẩn trên y phục và đỡ nằng dậy.

"Ngươi tiện nhân này, nếu không phải ngày ấy ta đột nhiên bị đau bụng thì sao có thể đến lượt ngươi cùng phụ thân tiến cung? Đến lượt ngươi cùng nhạc công so tài đánh đàn? Tài đánh đàn của ngươi có gì tốt? Còn có mặt mũi để khoe khoang? Muốn gả cho thái tử? Ngươi không phải bị chặn ngoài cửa sao? Còn không phải bị chó đuổi về? Ngươi nói xem trên đời này có bao nhiêu nữ nhân giống ngươi bị cự tuyệt ngoài cửa? Thế nhưng vẫn còn mặt mũi quay về phủ thái sư, thật sự là không cảm thấy thẹn, quả nhiên da mặt ngươi so với tường thành còn dày hơn!"

Lâm Khả càng mắng càng giận, vốn hoàng thượng hạ chỉ quan lại đem con gái tiến cung, kết quả ngày đó nằng bị đau bụng kéo dài, vì tuân chỉ, phụ thân chỉ còn có cách mang Lâm Hình Nhân vào cung, ở trong cung so tài đánh đàn một hồi, Lâm Hình Nhân thế nhưng được tứ hôn với thái tử, từ nhỏ nằng đã ôm giấc mộng được gả cho thái tử rồi sau đó lên làm hoàng hậu, thế nhưng phé nhân Lâm Hình Nhân kia lại chẳng tốn chút công sức nào cướp đi giấc mộng của đời nằng.

"Đường đường là đích nữ phủ thái sư, nói năng như thế còn ra thể thống gì!" Lâm Bác đi tới, lớn tiếng quát.

Lâm Khả thấy phụ thân đến đây, nhanh chóng ngậm miệng, đổi thành dáng vẻ ôn nhu động lòng người vốn có, giọng nói ngọt ngào kêu một tiếng: "Cha!"

Lâm Bác đi đến trước mặt mọi người, nghiêm mặt hừ lạnh nhìn Liễu Tùy Hương và Lâm Khả, lạnh lùng nói: "Hai người đều nhớ kỹ cho ta, mặc dù nói thế nào Hình Nhi gả cho thái tử cũng là do thánh chỉ của hoàng thượng, các ngươi mắng Hình Nhi cũng chính là mắng hoàng thượng, nếu như truyền ra ngoài, liệu đầu của các ngươi có còn?"

"Lão gia!" Liễu Tùy Hương cúi đầu nói

Trong lời nói của Lâm Bác có ý nhắc nhở nằng, dù sao Lâm Hình Nhân cũng là được hoàng thượng tứ hôn, các nằng lại chế nhạo nằng, há có thể bỏ qua?

"Hừ!" Ngại vì có Lâm Bác ở đó, Lâm Khả tức giận, giậm chân đi ra.

Liễu Tùy Hương cũng đi ra, Lâm Bác đi tới trước mặt Lâm Hình Nhân

"Lão gia, thái tử không chỉ có không mở cửa mà còn thả chó cắn tiểu thư!" Yên Nhi cáo trạng, bình thường lão gia đối với tiểu thư thái độ ôn hòa, nhưng chuyện này lại làm mất thể diện phủ thái sư, lão gia nên vì tiểu thư mà làm chủ đi?

"Ngươi cũng lui xuống!" Lâm Bác thân nhiên đuổi Yên Nhi đi

Ngay lập tức trong phòng chỉ còn Lâm Bác và Lâm Hình Nhân đối mặt nhìn nhau

"Tài đánh đàn của ngươi quả thật không tồi, thắng được nhạc công của nước láng giềng kia, làm hoàng thượng hân diện, nhưng ta thật không nghĩ tới ngươi trả lời muốn hoàng thượng ban cho cái gì, liền dám đưa ra yêu cầu gả cho thái tử, trước mặt quần thần, lời vàng ý ngọc, hoàng thượng không thể đòi ý liền đáp ứng ngươi. Chính ngươi cũng biết chính mình có bao nhiêu can đảm, nếu như không hiểu sẽ làm cho phủ thái sư trở thành trò cười cho mọi người, chuyện ngày hôm nay, ta xem ngươi thu dọn thế nào!"

"Thánh chỉ là nữ nhi đòi hỏi, hôn ước là thái tử cự tuyệt, phụ thân nhất định sẽ thay nữ nhi giải quyết." Lâm Hình Nhân nhìn Lâm Bác, tuy rằng là cha nằng, nhưng chưa từng đối với nằng quá mức thân thiết, lúc này đây phải nói với nằng những điều này, có lẽ là liên quan đến danh dự trong triều của ông ta.

Lâm Bác lãnh binh đánh giặc uy chấn thiên hạ nhiều năm, danh dự là cái cực kì quan trọng đối với ông ta.

Lâm Hình Nhân trầm tĩnh trong lời nói làm cho Lâm Bác giật mình, giống như chưa bao giờ nhìn thấy Lâm Hình Nhân giống như lúc này, nói ra lời ít mà ý nhiều, cũng đủ chắc chắn. Điều này làm cho Lâm Bác nghĩ đến bộ dáng Lâm Hình Nhân lúc quay về phủ thái sư, nghe nói còn rất tức giận, mới đầu còn tưởng rằng người báo tin nói tốt cho nằng, hiện tại ra hấn còn chưa phát hiện bộ mặt này của nằng.

Nghĩ lại, Lâm Bác cũng từng muốn cự tuyệt hôn ước với thái tử, hấn căn bản nhìn không vừa mắt, trừ bỏ thân phận con trưởng, hơn nữa còn có hoàng thúc Hiến vương đặc lực phò tá, thật ra cũng chẳng có năng lực nắm giữ cả thiên hạ, thật không hiểu tại sao hấn lại chống lại thánh chỉ, cự tuyệt đích nữ của Lâm Bác hấn ở ngoài cửa!

Lâm Hình Nhân lặng lẽ đứng tại chỗ, chăm chú nhìn sắc mặt Lâm Bác khẽ biến đổi, lúc sau xoay người rời đi, thu hồi tầm mắt, đi về phía phòng mình.

Đi vào trong phòng, Lâm Hình Nhân đóng chặt cửa, đi đến trước gương, nhìn bộ dáng chật vật của mình, nhẹ nhàng cười, cởi bỏ bộ hi phục, chải lại tóc, dùng khăn lau khô mặt, vết thương trên trán có chút đau đớn, hoàn hảo không có mặt mày hốc hác, làm cho người ta cảm thấy khuôn mặt này càng ngày càng xấu xí.

Kỳ thật, Lâm Hình Nhân đối với diện mạo của mình thực vừa lòng, không phải đáng vẻ khuynh thành, nhưng cũng không khó nhìn, về phần những lời đồn đại cũng không phải nằng.

Ngày đó nằng rơi xuống vực bị thương, là do muội muội của nằng ban tặng, chính nằng không nghĩ tới bị mẹ con Liễu Tùy Hương hãm hại, mới trở thành

phế nhân như bây giờ.

Lâm Hình Nhân bị thương ở chân, hành động tự nhiên, trên sườn núi không có nửa điểm dấu hiệu.

Lâm Hình Nhân ngồi vào ghế tựa, dùng tư thế thoải mái dựa lưng vào ghế tựa, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào tay ghế, trong mắt hiện lên ý đồ.

Ở phủ thái sư bị ủy khuất nhiều năm như vậy, từ giờ sẽ không còn như vậy nữa.

Tuy rằng lúc này nàng thành trò cười của mọi người, chính Lâm Hình Nhân cũng không có một chút lo lắng, ở trong cung hoàng thượng đã đáp ứng yêu cầu của nàng, hạ chỉ tứ hôn nàng trở thành sườn phi của thái tử, nàng liền đoán được sẽ bị thái tử cự tuyệt, chính là không ngờ rằng thái tử làm việc này quá nhân tâm, không chỉ cự tuyệt nàng ở ngoài cửa mà còn thả chó cắn nàng, hẳn nên biết, hẳn làm vậy không chỉ làm cho một phế nhân như nàng mất mặt, mà còn làm mất mặt hoàng thượng cùng phủ thái sư.

Cho nên, khi nàng trả lời Lâm Bác, nàng gặp phải vấn đề không cần tự mình giải quyết, có Lâm Bác ở đó, nhất định sẽ giải quyết tốt, điều này cũng làm nàng có dũng khí ở trước cửa phủ thái tử nói những lời cần nói.

Người ngoài đều nghĩ nàng được tiến cung là do thái sư đối với vị thiên kim này cực kì sủng ái, lại không biết thực tế Lâm Khả oán giận mình như vậy, kỳ thật là bị nàng âm thầm hạ thuốc sổ, trúng kế của nàng, mới bị nàng chiếm được cơ hội.

Lâm Hình Nhân nhếch miệng cười, sờ đi mọi chuyện đều do nàng sắp đặt, tính trước kỹ càng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thái tử bị phạt

Trong phủ thái tử, Tây Môn Triệt lười biếng tựa vào ghế quý phi, đáng vẻ nhàn nhã.

Trên khuôn mặt tuấn đạt lộ ra ý cười nhân nhật, đôi mắt sáng ngời, toát ra dáng vẻ tôn quý sẵn có, tỏa ra vẻ tao nhã làm say lòng người. Lúc này Tây Môn Triệt tin chắc mười phần, hẳn không tin Lâm Hình Nhân đối mặt với yêu cầu của hắn còn có thể kiên trì đứng ngoài cửa phủ, hẳn đang chờ nghe tin Lâm Hình Nhân chặt vật rồi đi.

Nhưng hắn lại thấy được vẻ dấu giếm của hạ nhân trong đám người vây xem vẻ bầm báo, Tây Môn Triệt đứng lên, có vẻ mệt mỏi, ý cười đột nhiên biến mất, ánh mắt sáng ngời trở nên giận dữ, "Ở trước mặt bản thái tử mà đại tiểu thư phủ thái sư còn dám kiêu căng, là một phế nhân đã đánh, tính tình còn điều ngoa như vậy! Còn muốn bản thái tử đem kiệu tám người khiêng đi rước nàng, nằm mơ! Hôm nay nàng không vào được phủ thái tử, cả đời đừng có nghĩ vào được!"

Hắn tưởng rằng Lâm Hình Nhân sẽ bị con chó dọa cho hoang mang lo sợ chạy trốn chết, làm cho nàng trở thành trò cười cho thiên hạ, xấu hổ đến không ngóc đầu dậy nổi, vì nàng có ý muốn gả vào phủ thái tử nên mới phải trả một cái giá đắt. Ai ngờ, Lâm Hình Nhân kia lại không biết tốt xấu nói ra những lời như thế rồi quay đầu đi khỏi.

"Thái tử, sợ là sự tình hoàng thượng đã biết." Quản gia Triệu Chính im lặng một lát rồi tiến lên phía trước nói. Đem người ta cự tuyệt ở ngoài cửa, còn thả chó ra, tuy rằng lúc ấy đều nghe theo lệnh thái tử mà làm, nhưng hiện tại ngẫm lại, không khỏi lo lắng.

Triệu Chính hiểu ra thái tử đã gây họa thì đã quá muộn

Quả nhiên chưa tới một canh giờ trong cung đã phải người tới

Tây Môn Triệt bị gọi vào trong cung, trước mặt hắn là vẻ mặt âm trầm của hoàng thượng

"Chẳng qua chỉ là một sườn phi mà thôi, thú vào cửa tùy người sắp xếp thế nào cũng được, ngay cả một người cũng không dung nạp được, về sau chịu được thiên hạ như thế nào? Thân là thái tử, không để ý đến quần thần, lỗ mãng làm việc, trầm thấy người nên đóng cửa tự ngẫm lại những việc mình đã làm vài ngày!" Tây Môn Triệt ở trước mặt thái tử tuyên bố

Bế môn sám hối, nghe thì tưởng như hơi hột, nhưng đối với thái tử mà nói, bị giam trong một căn phòng nhỏ, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, đó là một loại xử phạt rất nguy hiểm. Dù sao các huynh đệ cũng đang dòm ngó vị trí của hắn, chỉ cần lơ là một chút là có thể bị đoạt đi ngay.

Lâm Bác nhanh chóng tiến cung, Tây Môn Triệt bị Tây Môn Triệt hạ lệnh bắt giam tới Bắc Nhã các, thì phải là nơi cho hoàng tử chuyên tâm bế môn sám hối. Lâm Bác đi đến nửa đường nghe nói thái tử bởi vì cự hôn nên đã bị phạt, biết Tây Môn Triệt lần này công tư phân minh, vẫn là kiêng dè binh quyền nằm trong tay hắn, luôn kính nể hắn ba phần, không cần phải chính mình đứng ra, hoàng thượng sẽ thay hắn giải quyết êm đẹp hôn sự này, cho hắn một câu trả lời vừa lòng.

Cho nên, Lâm Bác dừng cước bộ vào cung, nửa đường trở lại phủ thái sư, suy xét lại tình hình

"Lão gia ta thấy chuyện này chính là chúng ta không đứng trước, biết rõ bộ dáng của Hình Nhi như thế, lại còn để nàng làm càn, đừng nói là thái tử, đòi lại là nam nhân khác cũng không nguyện ý lấy nàng. Hiện giờ thái tử lại vì nàng mà bị phạt, nếu sau này kể vì, sợ là sẽ đem chuyện này đến Lâm gia tính sổ." Buổi tối Liễu Tuy Hương đem lời nói cân nhắc cả một ngày nói cho Lâm Bác nghe.

"Kể vì, dễ dàng như vậy sao?" Lâm Bác nhấp một hớp trà, thản nhiên nói

Nếu sự cho Tây Môn Triệt tài trí bình thường như vậy làm hoàng đế thì Thanh Viên vương triều vừa mới tạo dựng không bao lâu này sẽ sụp đổ

"Người nào không biết sau lưng thái tử có Hiến vương ủng hộ? Tám năm liên Hiến vương trợ giúp hoàng thượng bình định nội loạn, người nào không biết quyền thế của Hiến vương cùng hoàng thượng gần như bằng nhau, mặc dù hoàng thượng có con nối dõi, nhưng nếu băng hà, thiên hạ kì thực rơi vào trong tay Hiến vương. Hiến vương trời sinh tính lạnh nhạt, không muốn làm hoàng đế, như vậy giang sơn này cuối cùng chẳng phải rơi vào tay thái tử hay sao?" Liễu Tuy Hương cẩn thận nói xong những lời muốn nói, nàng cũng không phải người thông minh, nhưng đã chuẩn bị những lời này từ lâu.

"Hôm nay hấn như thế chẳng đem Lâm Bác ta để vào trong mắt, chẳng lẽ ta lại phải đến phủ của hấn bồi tội sao?" Lâm Bác hừ lạnh

"Đây cũng không phải hành động theo cảm tính." Liễu Tuy Hương nói, " Vì tương lai của Lâm gia chúng ta, tính tình lão gia ở chiến trường vẫn nên thu lại cho thỏa đáng."

"Ân?" Lâm Bác khẽ giương mắt nhìn Liễu Tuy Hương

"Lão gia!" nhìn thấy ánh mắt của Lâm Bác, Liễu Tuy Hương không khỏi run rẩy một chút, nhưng vì những tính toán nhỏ nhặt của nàng nên kiên trì tiếp tục nói tiếp, "Thiếp thân nghĩ hay là chúng ta lùi một bước, cầu xin ý chỉ của hoàng thượng cho Khả Nhi thay Hình Nhi gả cho thái tử, Khả Nhi chính là đệ nhất khuê tú trong kinh thành, thái tử nhất định sẽ vui. Như vậy chúng ta có thể tiếp tục làm hoàng thân quốc thích, có thể có quan hệ hòa hảo cùng thái tử, nếu hấn kính nể quyền uy của lão gia, ngày sau lập Khả Nhi làm hoàng hậu, chẳng phải Lâm gia lại vinh quang?"

"Nói đi nói lại, ngươi là muốn gả Khả Nhi cho thái tử sao?" Lâm Bác nói, những tính toán nhỏ nhặt này trong lòng Liễu Tuy Hương hấn đều biết rất rõ.

"Không sai, ta là nương của Khả Nhi, tự nhiên muốn nàng được gả vào chỗ tốt. Khả Nhi tốt như vậy, gả cho thái tử sau này có thể đi tranh thủ tình cảm, có thể đi đoạt vị trí chính phi, Hình Nhi đâu có làm được? Ngay cả cánh cửa phủ thái tử còn không vào được, trừ bỏ làm mất mặt phủ thái sư, còn có thể vì phủ thái sư làm cái gì?" Liễu Tuy Hương chẳng ngại Lâm Bác, nói hết ra những lời uất hận trong lòng

"Việc đã đến nước này, cũng chẳng còn đường lui, chẳng lẽ hôm nay phủ thái sư không có bị Tây Môn Triệt vũ nhục? Còn muốn ta dâng Khả Nhi cho hấn?" Lâm Bác lạnh lùng nói, "Lâm Bác ta dẫn binh chinh chiến nhiều năm như vậy, có khi nào sợ hãi? Nếu hôm nay ta thật sự lùi một bước thì ngày sau Khả Nhi vào phủ thái tử có thể dễ dàng thượng vị sao? Ta đường đường là thái sư có thể làm như vậy trước mặt văn võ bá quan hay sao?"

Ngoài phòng, một cơn gió nhẹ thổi qua, hai bóng đen lặng yên không một tiếng động từ phủ thái sư bay vọt ra ở cây đại thụ trước phủ.

"Lâm Bác này, hấn rất cứng rắn." Một bóng đen nói

"Thái tử vì như vậy mới bị phạt, chẳng lẽ còn muốn ép cưới người đàn bà kia?" Bóng đen còn lại hỏi

"Bị phạt là do hoàng thượng muốn trấn an Lâm Bác, nếu Lâm Bác cương quyết muốn nổi dậy, hoàng thượng cũng nể vài phần, dù sao trong tay hấn cũng nắm giữ nửa phần binh lực, không thể khinh thường. Thanh Viên vương triều vừa mới thành lập, chỉ sợ không gượng dậy nổi."

"Chỉ là thái tử sao có thể cam tâm tình nguyện?"

"Muốn làm đại sự thì phải nhẫn nhịn, thái tử làm việc quá gấp gáp." Bóng đen mở miệng nói chuyện xong, ánh mắt chợt lóe lên, đứng ở trên cây, nhìn về phía góc phủ thái sư, đó là chỗ ở của Lâm Hình Nhân.

"Đi về trước." Thanh âm hạ thấp, hai bóng đen lặng yên không một tiếng động biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Bí mật của Lâm Hình Nhân

Lâm Hình Nhân nằm trên giường, nghe được ngoài phòng có vài tiếng côn trùng kêu, liền ngồi dậy.

Trong phòng thực tối, ngọn nến đã sớm tắt, ánh trăng mờ ảo, Lâm Hình Nhân nhìn về phía một cái giường khác - Yên Nhi trên giường đã sớm ngủ say.

Đêm đã khuya, toàn bộ phủ thái sư đều yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu nghe càng thêm rõ ràng.

Lâm Hình Nhân đứng ở trong viện, cong ngón út ở trong miệng thổi một chút, âm thanh không quá vang dội, nhưng cũng chẳng phải trong trẻo.

"Sao ngươi lại tới đây?"

Nghe được tiếng bước chân, Lâm Hình Nhân không cần quay đầu liền hỏi.

"Xem ra gả vào hoàng cung cũng không thuận lợi, ta tới thăm ngươi một chút."

Người đến là một nam tử, đeo một cái dây thừng ở trên trán, một bên tóc rũ xuống, một thân y phục màu lam, cùng màu với áo khoác khoác trên vai, giống như dân du cư, tự nhiên thoải mái.

"Tuy không thuận lợi nhưng nhất định có thể thành công." Lâm Hình Nhân quay người lại, cười với nam tử anh tuấn kia, "Hoàng Phủ đại ca, ta làm việc có bao giờ khiến ngươi lo lắng chưa?"

"Đây chính là việc lập gia đình của ngươi, trên đời sợ là không có nữ nhân nào giống ngươi, đem mình sắp đặt gả cho một nam nhân ngươi không thêm để ý chút nào." Hoàng Phủ Yến tùy ý áo khoác nói

"Đối với ngươi là vì ngươi chính mình để ý nhất." Lâm Hình Nhân trầm giọng biện minh

"Tốt, tốt, từ trước đến nay không ai ngăn cản được quyết định của ngươi, bất quá ngươi cũng phải bảo vệ mình thật tốt, hoàng cung không so được với bên ngoài, cũng không có người của chúng ta phù hợp." Hoàng Phủ Yến nói

"Ngươi yên tâm đi, như vậy sư phụ cũng yên tâm, sau khi tìm được thứ cần tìm, ta sẽ nghĩ cách thoát thân." Lâm Hình Nhân nói, "Hon nữa ta đây mang bộ dáng bị người đời cười nhạo, sẽ không ai chú ý đến ta đâu."

Hoàng Phủ Yến thân nhiên nhìn Lâm Hình Nhân, hơi hơi nhíu mày. Không ai chú ý đến nàng là vì không biết bộ dạng thực sự của nàng, nếu phát hiện hết thấy lớp nguy trang của nàng, có thể nào buông tha cho con mồi?

"Vẫn là nên cẩn thận thì hơn." Hoàng Phủ Yến nói, "Ta vừa nhìn thấy có người từ trong phủ thái sư đi ra, không biết có ý đồ gì."

"Nga? Người nào? Ta cũng chưa phát hiện." Lâm Hình Nhân hỏi

"Hình như là Hiến vương." Hoàng Phủ Yến suy nghĩ, trả lời xác định, "Hắn hẳn chỉ là tới trước phòng cha ngươi, không có tới gần bên này cho nên ngươi vẫn chưa bị phát hiện."

"Tây Môn Tĩnh Hiến? Hắn quay về kinh?" Lâm Hình Nhân có chút kinh ngạc, "Chẳng lẽ vội vã trở về giúp thái tử làm chuyện gì?"

"Không biết." Hoàng Phủ Yến lắc đầu, "Cho nên ta mới lo lắng thay ngươi, thái tử tài trí bình thường, nhưng sau lưng của hắn có Hiến vương nên mới không thể bỏ qua."

"Ta đã biết." Lâm Hình Nhân bình tĩnh nói

Hoàng Phủ Yến giờ tay trong áo lên, nhìn sắc trời tối đen, "Ta phải đi, Hắc Phong bên đường có bắt trị, ta phải qua đó xử lý."

"Àn." Lâm Hình Nhân gật đầu, nhìn theo hướng Hoàng Phủ Yến rồi đi thật lâu, mới yên lặng trở về phòng.

Yên Nhi vẫn còn đang ngủ say. Lâm Hình Nhân nằm trên giường, trong đầu hiện lên một đoạn ký ức.

Năm mười một tuổi khi Lâm Bác mang theo vợ con đi trấn giữ ở Bắc Cương, có một lần Lâm Hình Nhân cùng Lâm Khả lên núi chơi đùa, bị Lâm Khả năm ấy chín tuổi đẩy xuống vách núi, may mắn còn sống được sư phụ cứu giúp. Từ đó về sau, nàng bên ngoài làm nữ nhân bị mọi người miệt thị, giấu mình theo sư phụ học võ công.

Vài năm trước, nàng nhờ thiên phú tuyệt đỉnh cùng sự chăm chỉ chịu khó, được sư phụ tận tình chỉ dạy, liền luyện thành võ công cao cường, nhưng bí mật này cũng chỉ có sư phụ một tay sáng lập Thủy Nguyệt cũng biết. Luyện được tuyệt thế kì công, có thể đạt tới trình độ cao thủ, Lâm Hình Nhân không nghĩ tới chính mình bị bại lộ.

Hai năm trước, Lâm Bác khải hoàn trở về kinh, gia quyến cũng trở về theo. Vì muốn gặp mặt Lâm Hình Nhân thuận tiện, cũng vì muốn mở rộng thế lực, Thủy Nguyệt cung từ Bắc Cương âm thầm chuyển đến kinh thành.

Thế nhưng, một năm trước, sư phụ đột nhiên mắc một loại bệnh lạ, sử dụng toàn bộ lực lượng của Thủy Nguyệt cung cũng không tìm ra phương pháp trị liệu, theo tin tức Thủy Nguyệt cung thu được, ngự y năm đó đổ bỏ trốn cùng thái phi bị triều đình bắt được, nghe nói ngự y này là truyền nhân của Quý Cốc thần y, y thuật cao thâm, nhưng mà đã bị thất truyền nhiều năm, đột nhiên nghe nói đã bị nắm giữ.

Thủy Nguyệt cung hao tổn hết tâm tư tìm nơi giam giữ ngự y kia nhưng đều không tra ra, vì ở trong hoàng cung không có lý do hành động tự nhiên, Lâm Hình Nhân quyết định làm cho mình trở thành thành viên hoàng thất, sắp chuyện từ hôn với thái tử, muốn đến gần hoàng gia, xâm nhập vào bên trong để tìm tung tích của vị thái y kia.

Vừa rồi Hoàng Phủ Yến mà Lâm Hình Nhân nhìn thấy chính là nghĩa tử của sư phụ, hẳn chính là Thủy Nguyệt thiếu chủ của Thủy Nguyệt cung.

Vừa nghĩ tới bệnh tình của sư phụ, Lâm Hinh Nhân liền lo lắng không thôi, sư phụ đối với nàng giống người thân, on cứu mạng nơi vực sâu, Lâm Hinh Nhân coi bà giống như người mẹ thứ hai của mình, cho nên mặc kệ tương lai như thế nào, nàng đều phải tìm được phương pháp chữa bệnh cho sư phụ.

Nhưng mà Hoàng Phủ lại đem đến tin tức khiến cho nàng phải cân nhắc suy nghĩ, Tây Môn Tĩnh Hiền vốn là trấn thủ ở Nam Cung, cũng không có nghe nói hần quay về kinh. Thế nhưng ban đêm hần lên vào phủ thái sư, rốt cuộc hần muốn làm cái gì? Hần thật sự sẽ giải quyết thái tử chuyện hôn sự với phủ thái sư?

Có thể sánh ngang với Lâm bác rong ruổi trên sa trường, có địa vị quyền thế ngang bằng với hoàng thượng chỉ có thể là Hiền vương, nàng cũng đã từng gặp qua người này, bộ dáng chỉ hơn thái tử vài tuổi, nhưng đã là hoàng thúc đương triều quyền cao chức trọng, đúng là nhân vật không thể khinh thường.

Edit & Beta: Trà sữa vị bạc hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chính phi đổi sườn phi

Lời của Editor: Mình rất buồn khi không có ai đọc truyện của mình TvT và mình muốn xóa nó. Nếu như các bạn muốn đọc thì hãy cmt ở dưới cho mình biết. Mỗi một cmt và vote của các bạn sẽ là động lực giúp mình tiếp tục. Đăng ở wattpad và không ai đọc TvT.

"Hiền vương, người xem thế này có gì mà không tốt? Triệt Nhi nhất thời gây họa, chọc giận hoàng huynh của người, đã công khai đắc tội với phủ thái sư, làm cho Lâm Bác có lí do chống đối lại hần, nhưng bây giờ nhận lỗi, quay lại lại đi cưới Lâm Hinh Nhân kia, cũng gây tổn hại lớn đến uy tín của thái tử, về sau hần lên cũng có chút bất lợi." Hoàng hậu Khương Phụ Âm mẹ đẻ của Tây Môn Triệt vừa thấy Hiền vương Tây Môn Tĩnh Hiền liền vội vã hỏi.

Hoàng thượng vừa mới hạ chỉ tứ hôn, Tây Môn Triệt tuy trong lòng không đồng ý, nhưng cũng không dám cãi lại hoàng lệnh, âm thầm gửi thư cầu cứu Hiền vương. Thế nhưng Hiền vương có chuyện quan trọng trì hoãn, đến tận đêm đại hôn ấy mới trở về. Tình huống của thái tử hần đã nghe nói, cho nên hần không vội vã tiến cung, mà lên vào phủ thái sư quan sát thái độ của Lâm Bác, quả nhiên không ngoài dự liệu, Lâm Bác ý vào quyền thế trong tay sẽ không chịu lùi bước.

Vốn chuyện này cũng không phải chuyện đại sự gì, chỉ là thú một sườn phi mà thôi, thân là thái tử hần có thể cân nhắc thiết lập các mối quan hệ, biết nên làm như thế nào, nhưng Tây Môn Triệt cũng quá cứng đầu và làm hỏng việc.

Đối với việc Tây Môn Triệt dựa vào thân phận con trưởng để ngồi lên vị trí thái tử, trong lòng Tây Môn Tĩnh Hiền sớm đã có cân nhắc. Chúng triều thần đều nói sau lưng Tây Môn Triệt có Hiền vương làm chỗ dựa, mà Tây Môn Triệt gặp chuyện gì cũng ý lại vào hần xử lí. Cho dù hoàng thượng cũng biết sau lưng Tây Môn Triệt có Hiền vương phò tá nên mới không động vào vị trí thái tử của hần, kì thật Hiền vương vì vị thái tử này làm hết mọi việc đều bởi vì hần cảm động và nhớ nhung ân đức của mẹ đẻ thái tử Khương Phụ Âm.

Tây Môn Tĩnh Hiền tuy rằng vì loạn lạc tám năm trước mới mất đi mẫu phi, thế nhưng khi hần mới được sinh ra không bao lâu, mẫu phi hần liền chẳng quan tâm hần, hần đều nhớ rõ những việc này, hần được hoàng tẩu Khương Phụ Âm chiều chuộng, lúc sau có Tây Môn Triệt, hai người bọn họ cùng nhau lớn lên. Cho nên hần thân là hoàng thúc của Tây Môn Triệt nhưng mà thực tế so với hoàng tử cũng không khác biệt lắm.

"Hoàng tẩu không cần lo lắng, bất quá chỉ là một nữ nhân, ta sẽ hần giải quyết." Tây Môn Tĩnh Hiền trấn an Khương Phụ Âm, lời nói lạnh nhạt giống như có thể giải quyết chuyện kia một cách dễ dàng.

"Hiền vương, có người ở đây, bôn cung thực sự thấy an tâm." Nghe Tây Môn Tĩnh Hiền hứa hẹn, Khương Phụ Âm thở dài ra một hơi.

Tuy rằng Hiền vương đối với mọi chuyện đều tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng nói chính xác thì cả người Hiền vương vốn toát ra phong thái lãnh đạm sẵn có, Khương Phụ Âm bất giác suy nghĩ trong đầu, nếu là con trai nàng thế được bao nhiêu phần như thế?

Hôm nay lâm triều, triều thần đều nhìn chăm chăm vào hần, ánh mắt sắc bén, hần ngạo nghễ cùng Lâm Bác đứng đầu chúng thần, Hiền vương lãnh đạm đột nhiên trở về triều.

Hai người một nam một bắc, nắm giữ binh lực của toàn bộ Thanh Viên vương triều. Nhưng bởi vì Hiền Vương vốn là hoàng thất, thân phận liền có vẻ cao quý hơn một chút.

"Hiền vương, người cho rằng hôm nay nên trả lời thái sư như thế nào?" Tây Môn Tĩnh Liệt nhìn lướt qua quần thần, ánh mắt sắc bén dừng lại ở trên người Tây Môn Tĩnh Hiền.

Hần trực tiếp muốn kết giao với Lâm Bác, có thể thấy được hần ngày xưa đối rất tốt với vị bằng hữu này. Hiện giờ chẳng còn lại gì ngoài vương vị, ngoài

quyền cao chức trọng cả.

Tám năm trước, năm Tây Môn Tinh Hiền mười tám tuổi đẹp yên chiến loạn vừa mới nổi danh, làm cho hấn mở mang không ít kiến thức về vị hoàng tử quyết đoán nhất của tiên hoàng, hôm nay hấn cùng Lâm Bác cùng tồn tại trong triều, cùng muốn giải quyết một vấn đề khó, không thể nói Tây Môn Tinh Liệt hấn thật sự e ngại Tây Môn Tinh Hiền, hấn sợ Tây Môn Tinh Hiền vì thái tử xuất đầu lộ diện nhằm vào Lâm Bác, binh lực hai bên nam bắc nổi dậy, cuối cùng khiến cho triều đình rung chuyển.

Thân là vua của một nước, Tây Môn Tinh Liệt lại càng lưu tâm thiên hạ của Thanh Viên vương triều.

"Lần này đúng là sai lầm của thái tử." Tây Môn Tinh Hiền nói xong nhìn Lâm Bác, "Bất quá Lâm thái sư, cho dù lấy Lâm tiểu thư một lần nữa cũng chỉ tốn sức lực, Lâm tiểu thư ở trong phủ thái tử cũng cảm thấy không vui, chẳng lẽ Lâm thái sư cam tâm tình nguyện bị người khác vũ nhục, làm cho Lâm tiểu thư ngày sau gặp phải bất hạnh?"

"Hiền vương nói lời ấy là có ý gì?" Lâm Bác hai mắt sáng ngời nhìn Tây Môn Tinh Hiền

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được Lâm Bác quyết tâm thề sống chết cũng không đồng ý, hấn không có chính miệng nói muốn giải trừ hôn ước, càng không thể có năng lực nói vài ba câu làm cho Hiền vương lui bước.

"Lâm tiểu thư vốn là bị hoàng thượng tứ hôn làm sủng phi của thái tử, hiện tại bốn vương chính miệng thỉnh cầu hoàng thượng sửa lại đem Lâm Hình Nhân ban cho thần đệ, thần đệ chưa bao giờ thú vương phi, cho nên khẩn cầu hoàng thượng sắc phong Lâm Hình Nhân làm Hiền vương chính phi." Tây Môn Tinh Hiền nhìn thẳng vào Tây Môn Tinh Liệt trước mặt, chấp tay nói.

Hiền vương nói xong, mọi người kinh ngạc, mà ngay cả Lâm Bác cũng nhất thời không có lấy lại được tinh thần.

Ai cũng không nghĩ tới Hiền vương sẽ lấy một nữ nhân bị thái tử cự tuyệt ở ngoài cửa, hơn nữa nữ nhân kia cũng không phải tuyệt sắc giai nhân, huống chi còn là một phế nhân. Cho dù nàng là đích nữ thiên kim phủ thái sư, làm một sủng phi đã là vị trí rất cao rồi, Hiền vương thế nhưng lại cho phép nàng trở thành chính phi!

"Lâm thái sư, bốn vương dùng chính phi của mình đổi lấy sủng phi của thái tử, được chứ?" Tây Môn Tinh Hiền xoay người nói với Lâm Bác đang im lặng nhất thời.

Lâm Bác tự nhiên biết vị trí chính phi này rất có trọng lượng, tuy rằng tương lai không hấp dẫn bằng nữ nhân của hoàng thượng nhưng danh hiệu của Hiền vương cùng với đương kim hoàng thượng có thể coi là như nhau, tìm một chỗ an toàn mới coi là quan trọng nhất, huống chi điều kiện của Lâm Hình Nhân như vậy, có thể làm Hiền vương chính phi, đúng là ngoài dự tính.

Đổi lại hiền vương cưới Lâm Hình Nhân, lấy chính phi đổi sủng phi, cũng là đem vinh quang về cho phủ thái sư, so với tên thái tử không đáng nhắc tới kia thì tương lai nhất định sáng sủa hơn nhiều.

"Hiền vương có thể suy nghĩ thay tiểu nữ, thần vô cùng cảm kích." Dưới bậc thang, Lâm Bác hướng về phía Tây Môn Tinh Hiền chấp tay nói.

"Tốt, liền đã định như vậy rồi, chọn ngày lành tháng tốt, Hiền vương đến phủ thái sư đón dâu!" Tây Môn Tinh Liệt thở phào một cái

Trong quy củ của Thanh Viên vương triều, hoàng gia đón dâu không cần tự mình xuất môn, chỉ cần nghênh đón trong phủ. Tây Môn Tinh Liệt cố ý bỏ sung một câu, đề tỏ vẻ thành ý đối với Lâm Bác.

Cái này là cho Lâm Bác mặt mũi

Ở chung cùng với Lâm Bác nhiều năm, từ khi còn là băng hữu của hoàng tử, đến khi trở thành quân thần, thái độ của Tây Môn Tinh Liệt đối với vị họ quốc thái sư này rất không bình thường, Tây Môn Tinh Liệt lo sợ Lâm Bác ngày càng củng cố quyền thế, nhưng lại nhớ kỹ những giao tình trước đây, vẫn còn nhắc nhở hay không nên tước đi quyền lực của hấn.

"Thần đệ tuân chỉ." Tây Môn Tinh Hiền đối với yêu cầu của hoàng thượng cũng không thêm đề ý, quay trở lại thái độ hồ hững như trước kia, chấp tay nói.

Edit & Beta: Trà sữa vị bạc hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thân thể Hiền Vương không có bệnh

Nghe được tin tức mình phải gả cho Hiền vương, Lâm Hình Nhân ngồi trong phòng vừa uống trà vừa suy tư.

Nghe tới Hiền vương có thỉnh cầu như vậy thật ra Lâm Hinh Nhân đã dự liệu trong đầu, thật không nghĩ tới Tây Môn Tĩnh Hiền vì bảo vệ thái tử mà có thể làm tới bước này, thay thái tử cưới một nữ nhân như nàng thanh danh của hắn nhất định sẽ giảm.

Xem ra Hiền vương này là một người có trách nhiệm, chẳng để tâm đến thanh danh của mình, có thể bảo vệ được thái tử, cho phù thái sư một câu trả lời công bằng, không làm mất phong thái hoàng gia, hơn nữa giữ được Thanh Viên vương triều yên bình trong lúc đó cân nhắc đưa ra cách giải quyết tốt nhất. Một câu của hắn liền giải quyết hết được mọi mâu thuẫn.

Tuy rằng vẫn được toại nguyện trở thành hoàng thất, tuy rằng có thể đền bù cho phù thái sư thể diện đã bị mất, nhưng lại đẩy Lâm Hinh Nhân vào tình thế hoàn toàn bất lợi.

Tây Môn Triệt vốn không có năng lực, Lâm Hinh Nhân đối với hắn chẳng để tâm, căn bản ở phù thái tử không sợ gặp phải bất lợi, nhưng Tây Môn Tĩnh Hiền thì lại khác.

Đến Hiền vương phủ đó, Lâm Hinh Nhân không thể không đề phòng, hướng lại ở trong tình huống như vậy, bị Tây Môn Tĩnh Hiền chính miệng thỉnh cầu tứ hôn, dựa vào thái độ bảo hộ thái tử của Tây Môn Tĩnh Hiền, thật không dám bảo đảm hẳn sẽ không vì thái tử mà làm ra những chuyện nhắm vào mình, đây nói đơn giản là khó ứng phó hơn thái tử.

"Tiểu thư, nhất định là phu nhân ở trên trời ngày ngày phù hộ cho tiểu thư, cho nên mới để cho tiểu thư làm Hiền vương phi, chờ sau khi tiểu thư xuất giá, Yên Nhi muốn tới Vạn An tự dâng hương tụng kinh cho phu nhân, cảm ơn phu nhân thật tốt." Yên Nhi sau khi nghe được tin tức, hưng phấn vỗ tay trước ngực nói.

"Yên Nhi cũng nghĩ gả cho Hiền vương tốt hơn so với thái tử à?" Lâm Hinh Nhân nhìn bộ dạng kích động của Yên Nhi nhẹ nhàng cười hỏi.

"Chính phi so với sủng phi đương rồi là hơn rồi, người xem trừ bỏ hoàng hậu nương nương, đến ra cả quý phi so ra cũng kém Hiền vương phi, gả cho thái tử, chưa hẳn có thể làm hoàng đế, nhưng làm Hiền vương phi là có thể nhìn thấy trước mắt rồi." Yên Nhi kể lể

"Hiền vương tuổi cũng không nhỏ đi? So với thái tử còn lớn hơn vài tuổi, thế nhưng vẫn không có thú vương phi, người không thấy kì quái sao?" Lâm Hinh Nhân nhắc nhở Yên Nhi vấn đề này

Hiền vương trời sinh tính lãnh đạm, đối với nữ nhân tuy rằng không bài xích, nhưng cũng không thể nào động tâm. Cho dù các vị đại thần có dùng trăm phương ngàn kế để đưa con gái mình vào trong Hiền vương phủ, nhưng đều bị coi như thiếp thất, xưng là phu nhân trong phủ, không có ai được cưới hỏi dâng hoàng, ngồi lên vị trí vương phi.

Lúc này đây việc thú Lâm Hinh Nhân vào phủ được coi là chuyện đại hỷ lần đầu tiên của Hiền vương phủ

Thái độ của Tây Môn Tĩnh Hiền với vị trí vương phi đến tốt cùng là gì? Có thể bỏ trống vị trí này trong nhiều năm như vậy, liền chỉ cần một câu nói liền để cho nàng ngồi lên vị trí vương phi đi?

"Cái này....." Yên Nhi đối với câu hỏi của Lâm Hinh Nhân nhất thời chưa tìm ra câu trả lời, suy nghĩ một chút rồi nói, "Nhất định là Hiền vương vẫn chưa chọn được một người thích hợp, có tiểu thư nhà nào có thân phận sánh được với ngài? Tiểu thư là đích nữ phù thái sư, hơn nữa bên cạnh Hiền vương không phải là không có nữ nhân, chẳng phải trong phủ của hắn có vài vị phu nhân đó thôi!"

Nói cách khác thân thể của Hiền vương không có vấn đề

Nghe Yên Nhi nói xong, Lâm Hinh Nhân cười cười. Là Yên Nhi suy nghĩ đơn giản hay là nàng lo nghĩ quá nhiều? Dù sao nàng cũng nàng cũng cảm thấy quyết định của Tây Môn Tĩnh Hiền quá đột ngột.

"Khụ khụ!"

Một tiếng ho nhẹ cắt ngang cuộc trò chuyện của chủ tớ hai người, Yên Nhi nhanh chóng lui qua một bên, hành lễ với Lâm Bác đang đi vào trong phòng nói, "Lão gia, nô tỳ cáo lui."

Nhìn thấy Yên Nhi biết điều lui ra, Lâm Bác đi tới trước mặt Lâm Hinh Nhân

"Cha, mời ngồi." Lâm Hinh Nhân đứng dậy, nhường chỗ cho Lâm Bác

Ánh mắt Lâm Bác nhẹ nhàng đảo qua bước chân khập khiễng của Lâm Hinh Nhân, tuy rằng chỉ là bước một bước nhỏ, nhưng cũng làm cho hắn cảm thấy chướng mắt.

Từ trước tới nay, Lâm Bác đối với Lâm Hinh Nhân chính là thái độ lạnh nhạt, nàng sống như thế nào cũng không hỏi đến. Loại thái độ này cũng từ mẫu thân và nàng mà sinh ra.

Năm đó, nguyên phối(*) đại phu nhân của Lâm Bác cùng với nữ nhân hắn yêu thích nhất, nhị phu nhân lâm bồn cùng một ngày, kết quả trong phủ bị cường đạo đột nhập, nhị phu nhân cùng đứa trẻ vừa mới sinh ra chết thảm ngay tại chỗ, thi thể còn bị kẻ cắp cướp đi, đại phu nhân gất gao báo hộ con gái may mắn tránh được một kiếp, nhưng vì kinh hách quá độ nên lưu lại bệnh, nằm trên giường suốt, vài năm sau thì qua đời.

(*): vợ cả

Bởi vì nhị phu nhân đã chết, Lâm Bác thương tâm không thôi, sau đó liền mang theo gia quyến đi Bắc Cương, ở đó mười mấy năm, mà sau đó tam phu nhân đã trở thành đại phu nhân.

Cũng khó trách thiên hạ nghe đồn Lâm Hình Nhân là sao chổi, mà ngay cả trong lòng Lâm Bác cũng đổ hết mọi tai họa lên đầu Lâm Hình Nhân, hai đứa nhỏ ra đời cùng lúc, nhưng nàng lại có thể may mắn sống sót trên bất hạnh của người khác, mang đến xui xẻo cho Lâm gia, làm cho nữ nhân hán yêu nhất chết.

Lâm Bác biết rõ thái độ của mình đối với Lâm Hình Nhân là không công bằng, nhưng lại không thể dành tình cảm của mình cho nàng, nhất là sau khi nàng rơi xuống vách núi trở thành phế nhân, căn bản không muốn tìm danh y chữa chân cho nàng, để cho nàng tự sinh tự diệt.

"Cha?"

Bất gặp ánh mắt nhìn chằm của Lâm Bác, ngôn ngữ trở nên trì trệ, Lâm Hình Nhân thử kêu một tiếng.

"Ân." Lâm Bác nhẹ nhàng gật đầu, trở lại dáng vẻ thường ngày, "Kết quả như vậy, người đã vừa lòng?"

Lâm Hình Nhân nhẹ nhàng cười, "Hình Nhi biết phụ thân sẽ không để cho Hình Nhi phải chịu thiệt thòi."

"Sẽ không thiệt thòi?" Lâm Bác nói, "Ta còn tưởng rằng, tương lai người không có hi vọng, không nghĩ tới người sẽ mượn địa vị của ta vì mình mà mưu cầu, người cho rằng người sẽ đảm đương được vị trí kia hay sao?"

"Phụ thân rong ruổi sa trường đã từng sợ thua trận bao giờ chưa?" Lâm Hình Nhân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Lâm Bác mỉm cười, "Phụ thân sẽ không sợ, Hình Nhi cũng sẽ không."

Nụ cười kia không giống với của Lâm Khả ngọt ngào kiều diễm, cũng không giống dương dương tự đắc, nụ cười kia mang theo ý chí chiến đấu, làm cho Lâm Bác thấy rõ rằng nàng không sợ.

Lâm Bác hơi nhíu mày, chăm chú nhìn Lâm Hình Nhân, là do hấn cho đến tận bây giờ chưa bao giờ quan tâm đến đứa con gái này sao? Vì cái gì mà hấn không phát hiện ra điểm này của nàng?

Lâm Hình Nhân đem tất cả những nghi hoặc của Lâm Bác thu hết vào đáy mắt, nhưng là không thềm để ý chút nào.

Nàng sẽ rời khỏi Lâm gia, mặc dù vì sự phụ nên bắt buộc dĩ mới phải ở lại, nàng vẫn sẽ nhường nhịn mẹ con Liễu Tùy Hương, tỏ vẻ ôn nhu yếu đuối, âm thầm tập võ trong phòng.

Cho nên, những lúc thường ngày, trên mặt Lâm Hình Nhân vẫn lộ ra vài phần tính cách thật sự.

Edit & Beta: Trà sữa vị bạc hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Giao thủ (Khách đến thăm phủ)

Con editor đang trải qua những ngày đen tối nhất trong tháng, vì vậy nó đăng lên để tâm trạng tốt hơn. Hiện giờ nó đang rất lười vì vậy các bạn có thể giục truyện nó để nó bớt lười và có động lực edit.

"Tự giải quyết cho tốt." Lâm Bác nói xong lời này liền đi khỏi

Nhìn bóng dáng Lâm Bác rời đi, Lâm Hình Nhân nhẹ nhàng nhếch nhếch khóe môi, tùy ý rót cho mình một chén trà.

Nàng cũng không hy vọng xa vời rằng sẽ có người khi nàng xuất giá biểu hiện lưu luyến không rời, bình thường Lâm Bác hiếm khi bước vào phòng nàng, cũng chỉ là đây là lần đầu tiên nàng làm mất mặt hấn, sau đó hấn ý thừa được rằng việc cự tuyệt hôn ước lần này làm lung lay quyền lực trong tay hấn, chính hấn không nghĩ tới mọi chuyện sẽ thành như thế này, cho nên trước khi xuất giá cũng sẽ tới thăm nàng vài lần.

"Xuất hiện đi." Lâm Hình Nhân nhẹ nhàng thổi trà, nghiêng mắt khinh thường nhìn cửa sổ nói.

Bên cửa sổ chợt lóe lên ánh sáng, một nữ tử từ bên ngoài nhảy vào, ăn mặc gọn gàng, bộ dáng trầm tĩnh.

"Y Dao, công lực của người kém quá." Lâm Hình Nhân nhấp một hớp trà nói. Có người ở ngoài ở cửa sổ, Lâm Bác thậm chí không phát hiện được, nhưng các nàng ở Thủy Nguyệt cung đều là những người có võ công cao cường, ít nhất là về khinh công, như vậy mới có lợi cho việc làm việc.

"Thiếu cung chủ, đây là tư liệu mà người muốn, tất cả tư liệu mà Thủy Nguyệt cung có liên quan tới Hiền vương đều ở đây." Y Dao đem một xấp giấy đưa cho Lâm Hinh Nhân

"Chỉ có từng này?" Lâm Hinh Nhân nhận lấy, tùy ý lật ra xem một chút.

"Hiền vương làm việc hết sức cẩn thận, năng lực phòng bị cũng rất mạnh, chúng ta chỉ điều tra được chừng đó, thiếu cung chủ lại nóng vội, cho nên nhất thời chưa phải thêm được người điều tra." Y Dao giải thích

"Àn." Lâm Hinh Nhân cất những tài liệu đó đi, "Y Dao, người thay ta ở lại chỗ này, ta đi ra ngoài một lát."

"Thiếu cung chủ, bên ngoài trời đã tối, người còn muốn ra ngoài?" Y Dao nghi hoặc hỏi

"Ừ." Lâm Hinh Nhân cũng không muốn nói nhiều lời, ra hiệu cho Y Dao đổi quần áo với mình, sau đó từ cửa sổ lặng lẽ nhảy ra ngoài.

Yên Nhi đem bữa tối trở về, thấy tiểu thư nhà mình ngồi bên cạnh cửa sổ, liền mang com lên, giống như thường ngày không phát hiện điều kì lạ gì.

Lâm Hinh Nhân dịch dung thành Y Dao, đi vào một quán trà, chọn một vị trí cạnh cửa sổ, vừa thưởng thức trà vừa đem tư liệu về Tây Môn Tinh Hiền điều tra được ra xem, tư liệu này cùng với những điều nàng đã biết về hắn có ít nhiều khác nhau, xem ra muốn thăm dò người này phải ở từ từ tiếp cận hắn, nếu muốn biết rõ ràng về hắn ngay là điều không thể.

Lâm Hinh Nhân đem tài liệu cất kỹ, ánh mắt quét qua cửa sổ, sắc trời đã bắt đầu tối, ngày kia chính là ngày nàng xuất giá, nàng phải thừa dịp đêm nay đến Hiền vương phủ nhìn xem, đối thủ thay đổi, trình độ ứng phó cũng phải đề cao.

Lâm Hinh Nhân rất nhanh nấp ở trên cây đại thụ bên ngoài Hiền vương phủ, nhìn vào bên trong, trong vương phủ đã giăng đèn kết hoa, những chiếc đèn lồng đỏ thắm được treo lên cao, còn có hạ nhân đi qua đi lại làm việc, không khí rất là vui mừng.

Lâm Hinh Nhân trừng mắt nhìn, không một tiếng động tiến vào Hiền vương phủ, ẩn thân trên mái nhà.

Lâm Hinh Nhân dùng khăn che mặt lại, tuy rằng hiện tại đây chính là khuôn mặt của Y Dao, nhưng nàng cũng cần phải thay Y Dao đề phòng.

Lâm Hinh Nhân che mặt dùng khinh công vượt qua từng đạo thủ vệ của Hiền vương phủ.

"Khách đã tới, còn không mau mời vào?"

Âm thanh mệt mỏi từ trong một gian phòng truyền ra, nội lực mạnh mẽ, ở trong đêm tối nghe thật rõ ràng, ngay sau đó trong phòng sáng đèn, bóng thân ảnh cao lớn hất lên trên cửa sổ.

Thủ vệ vương phủ vội vàng chạy tới, tìm kiếm xung quanh, làm theo lời người ở trong phòng.

Chẳng lẽ đã bị phát hiện? Lâm Hinh Nhân nhíu mày, nàng ẩn nấp hoàn hảo trong bóng tối mà.

Âm thanh từ bên trong cửa sổ vọng ra, một cỗ lực đạo ập đến, đánh thẳng vào chỗ Lâm Hinh Nhân.

Lâm Hinh Nhân vừa thăm than thân thủ tốt, vừa nhanh chóng tránh né.

Không có một thủ vệ nào của Hiền vương phủ có thể phát hiện ra nàng thế nhưng người trong phòng kia lại có thể cảm nhận được!

Tây Môn Tinh Hiền đứng đối diện Lâm Hinh Nhân, ánh mắt lạnh nhạt, giống thềm như không để ý đến vị khách không mời này chút nào, đột nhiên trong mắt lóe ra vài tia hứng thú.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hinh Nhân quan sát Tây Môn Tinh Hiền gần đến vậy, vốn tưởng rằng cuộc sống hôn nhân sau này của hai người sẽ không thể chạm mặt nhau, nhưng lúc này trên mặt của Tây Môn Tinh Hiền lộ ra vẻ lười biếng và hờ hững, cùng với thần thái khi nổi giận của thái tử Tây Môn Triệt hoàn toàn trái ngược nhau.

Bất quá, Lâm Hinh Nhân cũng nhận ra nội tâm Tây Môn Tinh Hiền không giống như vẻ tùy ý lạnh nhạt bên ngoài, người càng có tài năng có quyền lực thì lại càng có thể làm ra những việc đáng sợ mà ai cũng không ngờ tới. Nếu không tại sao Hiền vương lại có thể khiến quân địch sợ mất mặt, làm cho tướng lĩnh có thể kính nể?

Tây Môn Tinh Hiền thăm đánh giá cô gái che mặt đang đứng trước mặt mình, chưa từng có một nữ nhân nào có can đảm xông vào địa bàn của hắn mà lại không sợ hãi nhìn chằm vào hắn.

"Cô nương một mình xông vào đây thực khiến cho bản vương thấy hứng thú, chi bằng cô nương hãy ở lại phủ của ta."

Câu nói đùa giỡn nữ nhân của đám lưu manh lại có thể có được từ chính miệng Hiền vương nhưng lại chẳng có chút hứng thú, câu nói khẳng định Lâm Hinh Nhân có đi mà không có về.

"Vương gia nói đùa, ta chẳng qua chỉ là tò mò xem Hiền vương phủ có chuẩn bị hôn sự như thế nào thôi, dân thường như ta không có được cơ hội tổ

chức hôn lễ giống như ngài." Lâm Hinh Nhân bình tĩnh đáp lại, "Xem ra thật không thú vị, đã làm phiền tới ngài, cáo từ!"

Lời nói vừa dứt, Lâm Hinh Nhân liền nhún người hướng tới chỗ cửa lao ra, năng lực của Tây Môn Tinh Hiền cao hơn tưởng tượng của nàng, nàng trước hết phải mượn cơ hội thoát ra khỏi đây.

Lâm Hinh Nhân liền cảm thấy một cỗ cường lực đánh úp nàng từ phía sau, làm cho chính mình không thể phản đòn lại được.

Nữ tử có võ công cực cao này ban đêm lên vào Hiền vương phủ, đương nhiên sẽ không vì tò mò, Tây Môn Tinh Hiền sẽ không để cho nàng có cơ hội thoát khỏi đây.

Hai người trong bóng đêm đánh nhau, như hai ngôi sao sáng trên bầu trời đêm

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nữ nhân, có thể ngủ say đến như vậy ?

Thông báo nhỏ nhỏ: Vì thời gian này mình phải học nên bạn không edit được. Vậy nên mỗi tuần chỉ có một chương thôi và sẽ được up vào thứ hai hàng tuần trên wattpad và sản truyện thì sẽ chậm hơn một chút. Có thể sẽ có thêm vào những ngày đặc biệt hoặc khi mình nổi hứng. Vì truyện khá dài cho nên mình cần thêm người làm cùng, bạn nào có hứng thú thì cmt ở dưới nha!!!!

Thân

Trong lúc giao đấu, Lâm Hinh Nhân phát hiện Tây Môn Tinh Hiền cho người bao vây nàng trong Hiền vương phủ, chính là cho dù có nhún người nhảy lên trên cao thoát khỏi vương phủ, cũng sẽ không thoát khỏi nguy hiểm, dù hộ vệ không có ra tay thì cũng sẽ trúng ám toán.

Lâm Hinh Nhân cảnh giác ứng phó với việc Tây Môn Tinh Hiền xuất thủ, rốt cuộc cũng tìm ra sơ hở, nhanh chóng tránh chiêu của Tây Môn Tinh Hiền, hướng về phía đông nam của Hiền vương phủ lao ra.

Sau khi đã đi xa vài trượng, Lâm Hinh Nhân đến chỗ một tòa núi giả liền đi chậm lại, muốn mượn lực tăng tốc độ một chút.

Ai ngờ, mũi chân nàng vừa mới chạm vào núi giả, còn chưa kịp thu lại, Lâm Hinh Nhân liền cảm thấy dưới chân xuất hiện một trận lốc xoáy, mạnh mẽ kéo nàng rơi xuống phía dưới.

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra trong nháy mắt, Lâm Hinh Nhân nhanh chóng thu chân, nhưng vẫn chậm một chút, toàn bộ thân mình rơi xuống, đỉnh tòa giả sơn đột nhiên hé ra một cái động lớn, cửa động sau khi Lâm Hinh Nhân rơi xuống lại đóng lại, giống như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Trong động tối đen, người Lâm Hinh Nhân bất ngờ theo quán tính trượt xuống vài giây sau đó mới dừng lại, trong lòng không khỏi thầm mắng, đã dè chừng Tây Môn Tinh Hiền gấp đôi rồi mà, xem ra Hiền vương phủ đúng là nơi không dễ chọc vào.

Lâm Hinh Nhân thử tìm cách ra khỏi ám huyết này, nhưng mà địa phương quý quái này lại bày ra loại trận pháp và cơ quan kì dị, lần mò thăm dò tránh né ám khí, tìm kiếm khắp động, Lâm Hinh Nhân vẫn không thể tìm được lối ra, bất đắc dĩ liền ngồi xuống nghỉ ngơi.

Thật sự có thể đi qua sông mà không bị ướt giày? Ngẫm lại nàng dường là thiếu cung chủ của Thủy Nguyệt cung, âm thầm làm nhiều chuyện như vậy, bây giờ cũng không thể tránh được bị người ta ám toán!

Lâm Hinh Nhân lấy lại bình tĩnh, nhất thời không thể nghĩ ra cách đối phó tốt nhất, quyết định chuyên tâm luyện tuyệt thế kì công của Thủy Nguyệt cung, nếu tuyệt thế kì công của nàng luyện tốt sớm một ngày, thì lúc trước giao đấu với Tây Môn Tinh Hiền cũng không tổn sức như vậy.

"Nữ nhân, có thể ngủ say đến như vậy?"

Lâm Hinh Nhân từ trong giấc mơ bị véo cho tỉnh lại

Lâm Hinh Nhân có chút mơ màng mở mắt, nhưng đã thấy rõ Hiền vương ở trước mặt mang theo ánh mắt hờ hững, gương mặt tuấn lãng, trong khoảnh khắc liền tỉnh táo lại.

Nàng không phải đang luyện công sao? Như thế nào lại đang ngủ?

Tầm mắt Lâm Hinh Nhân lướt qua khuôn mặt Tây Môn Tinh Hiền cùng bốn phía chung quanh, ánh nến yếu ớt chiếu xuống, một ngọn núi thoạt nhìn bình thường nhưng bên trong lại có hang động cùng mật thất, hẳn là trước đó mình không hề phòng bị nên với rơi xuống đây, trông bên ngoài thì bình thường nhưng bên trong lại có huyền cơ.

Nhưng mà có ánh nến chiếu rọi, so với cảm giác tối đen như mực thì tốt hơn một chút.

"Người là người nào?" Giọng nói của Tây Môn Tinh Hiền nghe dường như rất tùy ý, mặc dù ở cách xa Lâm Hinh Nhân, nhưng lại khiến nàng có cảm giác bị dồn ép, vô hình chung hình thành một cỗ cường lực.

Cảm giác đau đớn phía dưới làm cho Lâm Hinh Nhân ý thức được tay của Tây Môn Tinh Hiền còn đang nắm chặt lấy mình, ngón tay theo hướng cảm đi thẳng xuống yết hầu.

Không thể trách Lâm Hinh Nhân phản ứng chậm chạp, chỉ có thể nói chuyện ngu càn làm cho nàng thêm kinh ngạc, mà lúc nàng có thể cảm thấy thân thể mình bị rút đi không ít khí lực, âm thầm vận công, cũng chỉ thấy nguồn nội lực rất yếu còn sót lại.

Đây đối với người có võ công là chuyện cực kì đáng sợ

Lâm Hinh Nhân đối với tình huống của mình cũng không tỏ ra hoảng sợ, bình tĩnh nhìn Tây Môn Tinh Hiền, lập tức phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng nữa là Tây Môn Tinh Hiền sẽ phát hiện ra nàng dịch dung, phát hiện ra thân phận thật của nàng, chẳng những làm cho kế hoạch tìm phương thuốc chữa bệnh cho sư phụ sẽ bị trì hoãn, mà cuộc sống sau này của Lâm Hinh Nhân nàng cũng sẽ không được yên bình.

"Không nói?" Lời nói của Tây Môn Tinh Hiền vẫn tùy ý như vậy, giọng điệu hờ hững giống như không thèm để ý đến đáp án vậy.

Chiếc khăn che mặt bị cời ra, lộ ra gương mặt thực xa lạ nhưng cũng thực bình thường, nhưng mà ánh mắt bình tĩnh kia còn lộ ra mấy phần tâm tư, vô cùng lợi hại.

Đầu ngón tay Tây Môn Tinh Hiền rời khỏi phía dưới cằm của Lâm Hinh Nhân, thu hồi, đứng dậy, đứng bên cạnh Lâm Hinh Nhân, nhìn ánh nến hắt lên trên mặt của nàng, chậm rãi nói, "Thủy Nguyệt cung có cung chủ, thiếu cung chủ, thiếu chủ, còn có tam đại hộ pháp, người là người nào?"

Lâm Hinh Nhân trong lòng hồi hộp, không nghĩ tới Tây Môn Tinh Hiền lại biết rõ lai lịch của nàng như vậy, nhất định là lúc trước khi cùng hắc giao đấu, làm cho hắc nhìn thấu võ công của mình, xem ra Tây Môn Tinh Hiền đã chú ý tới Thủy Nguyệt cung.

Điều này cũng khó trách, một vương gia làm cho triều đình an ổn có thể nào lại không chú ý tới động tĩnh trên giang hồ? Giống như thế lực của Thủy Nguyệt cung ngày càng mở rộng thì chắc chắn trở thành cái gai trong mắt các bang phái khác. Thật sự là ta không phạm người người đã phạm ta.

May mắn là không phải thuộc hạ lên vào Hiến vương phủ điều tra tình hình Tây Môn Tinh Hiền, nếu không thật sự là như thiêu thân lao đầu vào lửa, cực kỳ nguy hiểm.

Lâm Hinh Nhân làm bộ như tùy ý chỉnh sửa lại đầu tóc, xác định lớp mặt nạ vẫn còn nguyên vẹn, âm thầm dùng toàn bộ nội lực còn sót lại, làm cho lớp mặt nạ cùng làn da nàng dính chặt lại với nhau, ráng sức che lại kẻ hở rất nhỏ kia.

Dịch dung thuật của Thủy Nguyệt cung rất xảo diệu, hơn nữa trong mặt thất này rất tối, Tây Môn Tinh Hiền sẽ không thể nào nhận ra lớp dịch dung của nàng. Chẳng qua là muốn khuôn mặt của Y Dao trở thành cái đinh trong mắt Tây Môn Tinh Hiền, Lâm Hinh Nhân ở trong lòng thầm xin lỗi Y Dao, liền nói với Tây Môn Tinh Hiền, "Vương gia, ngài thật sự là quá đề cao ta, ta bất quá cũng chỉ là một chân sai vặt mà thôi."

Nếu Tây Môn Tinh Hiền đã biết rõ về những người đứng đầu Thủy Nguyệt cung như vậy, nàng cũng không cần thiết phải cố gắng che dấu lai lịch của mình.

"Thật không?" Sắc mặt Tây Môn Tinh Hiền không thay đổi liếc nhìn Lâm Hinh Nhân một cái

"Tóm lại nhiệm vụ của ta thất bại, trở thành tù binh của vương gia, mặc cho ngài xử trí." Lâm Hinh Nhân nói, chỉ cần có thể rời khỏi mặt thất này, nàng sẽ có cách liên lạc với người của Thủy Nguyệt cung, là có thể tìm được cơ hội trốn thoát khỏi đây.

Về phần nhiệm vụ vừa nói kia, sẽ để cho Hiến vương đau đầu suy đoán đi.

"Bốn vương tự nhiên sẽ xử trí người." Tây Môn Tinh Hiền nói, thản nhiên nhìn nữ nhân này, tuy rằng nàng không nói nhưng khi ánh mắt của nàng lại lại cho hắc biết, địa vị của nữ nhân này ở Thủy Nguyệt cung không thấp.

Mà nàng bây giờ lại khinh thường nguy hiểm, khinh thường sự hiện hữu của hắc âm thầm khơi dậy ước muốn chinh phục của hắc.

Tây Môn Tinh Hiền chớp mắt, cái loại ham muốn chinh phục này chỉ khi gặp địch trên chiến trường mới có, cuộc sống an nhàn trong kinh thành, không có bất cứ chuyện gì có thể làm cho trong lòng hắc dậy sóng, nhưng lúc này hắc lại muốn nữ nhân trước mặt này chịu thua hắc, cũng coi như nàng là một người lợi hại.

"Muốn bị trừng phạt có phải hay không? Rất đơn giản." Tây Môn Tinh Hiền thờ ơ nói.

Edit & Beta: Trà sữa vị bạc hà

PR CHƯƠNG 9:

"Không cần hoài nghi, bốn vương cũng là một nam nhân bình thường, hậu viện vương phủ không phải còn có ba vị phụ nhân hay sao?" Tây Môn Tinh

Hiên đã xem thấu tâm tư của Lâm Hình Nhân, vừa nói, thân thể liền tiến tới gần, hơi thở lạnh lẽo nhẹ nhàng quét qua mặt nàng, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào người của nàng, từ phía cổ chậm rãi di chuyển xuống bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Người không phải nói mặc cho bốn vương xử trí sao ?

Thông báo: Lại là một cái thông báo nữa a~ Là một tin xấu a~ Mình bị thu lap rồi a~ Nhưng mọi người đừng lo lắng vì mình đã nhờ bạn Vương Nguyệt Chi edit giúp mình. Cảm ơn mọi người vì đã đọc thông báo. Truyện chỉ được đăng trên wattpad và santruyen.com. Thêm vào đó mình cũng sẽ đăng truyện trên Facebook nữa. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ^.^

Ánh mắt âm đậm dần trở nên sáng sủa, tuy rằng chỉ lướt qua trong chớp mắt, nhưng cũng đủ để làm cho Lâm Hình Nhân cảm thấy nguy hiểm.

Lâm Hình Nhân bắt gác lùi về phía sau nửa bước, liền đã chạm tới bức tường đằng sau, mà tay của Tây Môn Tĩnh Hiên trước mặt đánh tới, bàn tay lớn chế trụ bả vai của Lâm Hình Nhân, đẩy nàng tới vách tường, đứng sát vào bức tường thô ráp.

Lâm Hình Nhân không có sức lực phản kháng, nhưng Tây Môn Tĩnh Hiên cũng không sử dụng nội lực, chính là dùng sức lực của bản thân mình.

Thân thể gầy yếu của Lâm Hình Nhân vốn không thể so với thân thể cường tráng của Tây Môn Tĩnh Hiên nhưng cũng không thể không thừa nhận thân thể của nữ nhân bao giờ cũng yếu hơn nam nhân.

Trừ bỏ nguy trạng ở phủ thái sư, Lâm Hình Nhân chưa bao giờ cảm thấy hít thở khó khăn đến như thế, bị người ta dồn ép, mà kể tiếp...

Lâm Hình Nhân nhìn chăm chăm Tây Môn Tĩnh Hiên chỉ cách nàng có một tấc, vẫn lãnh đạm như cũ, trên mặt không chút để ý bất luận có chuyện gì xảy ra, thân hình phía trước, giống như trong lúc vô tình chạm vào Lâm Hình Nhân, gần sát thân thể của hắn.

Mắt Tây Môn Tĩnh Hiên hơi nheo lại, không khỏi hứng thú, nhìn chăm chăm vào Lâm Hình Nhân, đến tận bước này, ánh mắt của nàng lý nào lại không có nửa phần bối rối, là chính mình lúc trước đánh giá sai nàng, hay là hành động của hắn chưa làm nàng sợ hãi?

Tây Môn Tĩnh Hiên nhìn vào mắt Lâm Hình Nhân có thể tính toán bản thân sẽ làm cái gì.

Đúng là Lâm Hình Nhân đã xác định Tây Môn Tĩnh Hiên muốn làm cái gì, nhưng mà nàng vẫn còn một chút hoài nghi, một nam nhân lạnh lùng như hắn như thế nào lại trở nên tầm thường?

"Không cần hoài nghi, bốn vương cũng là một nam nhân bình thường, hậu viện vương phủ không phải còn có ba vị phu nhân hay sao?" Tây Môn Tĩnh Hiên đã xem thấu tâm tư của Lâm Hình Nhân, vừa nói, thân thể liền tiến tới gần, hơi thở lạnh lẽo nhẹ nhàng quét qua mặt nàng, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào người của nàng, từ phía cổ chậm rãi di chuyển xuống bên dưới.

Về mặt hồ hững, giống như đùa nghịch một hồi không thú vị, mà cử chỉ mập mờ, đúng là người này có tài năng đi khiêu khích nữ nhân.

"Trùng phạt nghiêm khắc nhất đối với nữ nhân là gì?" Tây Môn Tĩnh Hiên nhìn thấy đáy mắt Lâm Hình Nhân lộ ra một chút bối rối, nhưng như vậy còn chưa đủ.

Tự nhiên là nam nhân chiếm tiện nghi, nữ nhân khi bị mất trinh tiết sẽ không còn tư cách đi tìm ý trung nhân, Lâm Hình Nhân biết đáp án rất đơn giản. Vốn nàng còn chuẩn bị sẵn sàng sau khi xuất giá bảo vệ trong sạch của chính mình, không nghĩ còn chưa xuất giá đã bị một con sói làm thịt, mà con sói này thoát nhìn hung dữ cũng không phải hung dữ cũng không thể là sói được.

Nhìn thấy trong mắt Lâm Hình Nhân nổi lên giông bão, khóe môi Tây Môn Tĩnh Hiên nhếch lên cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng cời y phục của nàng, y phục của Lâm Hình Nhân lần lượt bị cời ra, lộ ra cái yếm màu hồng nhạt bên trong, nhẹ nhàng bị cời bỏ rơi xuống đất.

Lâm Hình Nhân muốn dùng vật áo che lại cảnh xuân trước ngực, nhưng lại bị hai tay Tây Môn Tĩnh Hiên giữ chặt, liều mạng dùng hết sức lực của mình giãy giụa nhưng cũng không thoát ra được, mà quần áo trong lúc giãy giụa cũng rơi xuống hết một nửa, trên người nửa kín nửa hở.

Nhìn Lâm Hình Nhân giờ đây như một con báo đang nổi giận tóa ra luồng nộ khí bức người. Tây Môn Tĩnh Hiên lần đầu tiên phát hiện hóa ra đàn bà cũng có tính khiêu chiến như vậy. Tính khí của nữ nhân thật thú vị.

Ánh mắt sắc bén bây giờ đã biến thành lửa giận trong như muốn xuyên thủng Tây Môn Tĩnh Hiên.

"Người không phải nói mặc cho bốn vương xử trí sao?" - Tây Môn Tĩnh Hiên mỉa mai cố ý gây khó dễ cho Lâm Hình Nhân nàng.

"Tốt nhất hãy thu tay lại nếu không ta sẽ khiến cho ngươi phải hối hận" - Lâm Hình Nhân tròn tròn mắt nhìn Tây Môn Tĩnh Hiên

" Xem ra người ở Thủy Nguyệt Cung tuyệt đối có địa vị không thấp " Tây Môn Tĩnh Hiền đã nhìn thấu Lâm Hinh Nhân, tuy bị phát hiện nhưng nàng không để ý chút nào.

Chỉ có thiên tài cao cao tại thượng mới có khí phách như vậy.

Tây Môn Tĩnh Hiền nói một hồi, sau đó liền đem Lâm Hinh Nhân vào trong vòng tay của mình, y phục cứ thế tuột xuống, vương vãi dưới đất.

Tây Môn Tĩnh Hiền đem hai tay Lâm Hinh Nhân úp xuống sau lưng, đưa tay mình từ trên chiếc cổ ngọc khiết đẹp đẽ kia tùy ý trượt xuống " Để bản vương đoán một chút, căn cứ vào thời gian thành lập của Thủy Nguyệt Cung, người về tuổi tác không thể đủ để làm cung chủ, người lẽ nào là thiếu cung chủ? "

Trời ạ! Cái tên Tây Môn Tĩnh Hiền đến tột cùng là cái dạng khôn khiếp gì, lại có thể chỉ một cái đoán ra thân phận mình. Lâm Hinh Nhân hồi hận vì lần này làm việc đã quá nóng nảy, cho tới bây giờ còn không có tính sai như vậy, ném trái nhục nhả lớn như vậy. Chờ sau khi nàng thoát ra khỏi đây, Thủy Nguyệt cung cùng Hiền vương phủ nhất định không độ trời chung!

"Còn muốn thoát thân sao?" Tây Môn Tĩnh Hiền xoay người đè nàng xuống đất, hai tay không chút khách khí đặt trên hông của nàng, tùy ý sờ soạng. "Người trước hết hãy nghĩ ra biện pháp đối phó bản vương đi."

Lập tức, Lâm Hinh Nhân biết cố sức giãy giụa chỉ là phí công vô ích, căn bản vẫn bị Tây Môn Tĩnh Hiền đè.

Lâm Hinh Nhân nhắm mắt lại, nuốt xuống những lời nói bị hận

Trong khoảnh khắc Lâm Hinh Nhân nhắm mắt lại kia, ánh mắt Tây Môn Tĩnh Hiền nhìn chăm chăm vào nàng chột lóe sáng, đây không phải là điều hắn hi vọng ngay từ đầu sao? Thế nhưng ánh mắt tùy ý khép lại này lại làm cho con tim hắn rung động.

Bao nhiêu năm qua, Tây Môn Tĩnh Hiền chưa từng trải qua cảm giác khó chịu như vậy, tất cả mọi việc trước đây hắn đều lạnh lùng không để ý đến, thế nhưng ngay lúc này đây tâm của hắn dao động chỉ vì một nữ nhân!

Nữ nhân này là tù binh của hắn, nhưng hắn lại dùng phương thức trừng phạt này, nói là cách trừng phạt nghiêm khắc nhất, nhưng cũng đồng thời thỏa mãn dục vọng nam nhân của hắn.

Rốt cuộc là thân thù của nữ nhân này so với hắn không có kém hơn bao nhiêu làm hắn nhìn nàng với cặp mắt khác, đã khơi dậy khát khao chinh phục của hắn, hay là thân thể hắn không chịu nổi tịch mịch, muốn tìm một con mồi để phát tiết?

Cho dù thế nào, hắn sẽ nhớ kỹ ánh mắt kia

Tất cả mọi thứ như ngừng lại một hồi lâu...

Tây Môn Tĩnh Hiền nhìn chăm chăm Lâm Hinh Nhân đang nhắm chặt mắt, nàng té dưới đất, đứng dậy chậm rãi sửa sang lại quần áo.

Đột nhiên Tây Môn Tĩnh Hiền cảm thấy sau gáy bị đánh mạnh một cái, cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy Lâm Hinh Nhân chột đứng dậy tiến đến trước mặt mình, liền một cái ngã xuống đất.

Edit & Beta: Bạc Hà + Vương Nguyên Anh

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thay quần áo

Chương 10: Thay quần áo

Chương trước

Lâm Hinh Nhân cầm trong tay một hòn đá sắc nhọn, thờ ơ nhìn nam nhân bị mình làm cho ngất xỉu.

Chỉ cần nàng thừa cơ hại hắn lúc này đây thì trên đời sẽ không còn Hiền vương

Hòn đá là Lâm Hinh Nhân nhặt dưới đất, hắn là lúc nàng kích động đi phá cơ quan đã làm không ít đá rơi xuống, lúc bị té dưới đất Lâm Hinh Nhân âm thầm phát hiện ở trong tay, thừa dịp Tây Môn Tĩnh Hiền đối với nàng không chút đề phòng, rất nhanh liền ra tay.

Tuy rằng nàng không có nội lực, nhưng nàng vẫn còn tốc độ phản ứng nhanh nhạy.

Chỉ là Tây Môn Tinh Hiền không thể chết được, nếu không triều đình sẽ đại loạn, nàng không muốn việc của nàng bị cản trở.

Cho nên Lâm Hinh Nhân mặc dù muốn giết hắn nhưng không thể ra tay được, liền ném hòn đá xuống.

Lâm Hinh Nhân dám dùng thủ đoạn với Tây Môn Tinh Hiền sở dĩ là vì vừa rồi bị hắn làm cho xấu hổ, giận dữ, trong đầu nàng còn đang tự hỏi, cẩn thận suy nghĩ một điều.

Thì ra trong mật thất của Tây Môn Tinh Hiền cũng không sử dụng nội lực võ công gì, chính là sử dụng sức mạnh của bản thân mình, điều này đã giải thích rõ vì sao nội lực không có ảnh hưởng gì đến mật thất. Mới đầu bản thân mình hoàn toàn không biết, còn tưởng rằng có một cái cơ quan bí mật nào đó ẩn ở trong mật thất, còn cố ý lợi dụng để luyện công, đúng là phạm vào điều tối kỵ, mới có thể bất giác hôn mê, mất đi nội lực, trở thành cá nằm trên thớt. Mà Tây Môn Tinh Hiền vốn đã biết chuyện này, cho nên khi ra tay mới không sử dụng nội lực.

Cũng chính vì vậy, Tây Môn Tinh Hiền mới phớt lờ nàng, hoặc là mật thất cổ quái lại cũng ảnh hưởng tới khả năng phán đoán của hắn, làm cho hắn trúng chiêu của nàng.

"Điều này vẫn còn chưa đủ để làm ta nguôi giận." Lâm Hinh Nhân ngồi xổm bên người Tây Môn Tinh Hiền, nhìn khuôn mặt của hắn khi đang ngủ say, hai mươi sáu tuổi, đúng là trưởng thành, trên khuôn mặt tuấn lãng có dấu tích gian nan vất vả, mang theo khí phách ngạo nghễ nơi chiến trường.

Tuy rằng Lâm Bác cũng là đại tướng quân, cũng tung hoành ngang dọc trên chiến trường, có thể cùng Tây Môn Tinh Hiền nam bắc đối địch, nhưng không có giống Tây Môn Tinh Hiền thành danh sớm như vậy, cho nên khí thế liền kém một bậc.

"Tây Môn Tinh Hiền, người tính kế bắt được ta thì thôi, còn đối với ta làm chuyện như vậy, người cho rằng tất cả nữ nhân thất thân đều tuân theo vận mệnh hay sao? Đừng trách ta đối với người không khách khí, chỉ có thể trách người đã quá phận!"

Lâm Hinh Nhân nói xong liền phẩy một cái vào y phục Tây Môn Tinh Hiền, vài cái liền rơi sạch sẽ

Một khối thân thể cường tráng trần trụi nằm ở trước mặt Lâm Hinh Nhân

Mặt Lâm Hinh Nhân có chút đỏ lên, chỉ cảm thấy hai má nóng lên, nhanh chóng nhặt lấy y phục của mình vương vãi trên mặt đất, để lên trên người Tây Môn Tinh Hiền, che thân thể hắn lại.

Không dám nhìn tới bộ vị mấu chốt, Lâm Hinh Nhân thờ hồn hèn, đem y phục của Tây Môn Tinh Hiền mặc lên, đem y phục rộng thùng thình buộc lại, xoắn tóc xuống sửa sang lại thật tốt, nhìn hình dáng và gương mặt thì đúng là bộ dáng của nam nhân.

Lâm Hinh Nhân cũng không dám trì hoãn thời gian, đi vòng quanh mật thất, liền cẩn thận quan sát ánh nến, mật thất thực kín, xác định không có lối ra, nhưng mà Lâm Hinh Nhân chắc chắn rằng mình từ phía trên rơi xuống, hơn nữa có thể đoán được mật thất này rất lớn, nói cách khác sau khi Tây Môn Tinh Hiền đi vào đây bức tường mới đóng lại, ngăn cách mật thất với thế giới khác.

Lâm Hinh Nhân nhắm chặt mắt, hồi tưởng lại lúc ở trong bóng tối, sờ thấy chỗ để nền rồi đến mép bức tường.

"Đúng là nơi này." Lâm Hinh Nhân chọn, trong nháy mắt cẩn thận gõ vài cái.

"Vương gia, có gì phân phó?"

Phía tường bên kia lập tức có người đáp lại

Lâm Hinh Nhân mừng thầm, xem ra Tây Môn Tinh Hiền còn giữ thuộc hạ bên ngoài, vì thế đổi giọng khàn khàn nói, "Giúp bốn vương mở cửa."

"Vương gia, ngài làm sao vậy?" Người bên ngoài cũng không nghĩ nhiều, nghĩ rằng Tây Môn Tinh Hiền không khỏe, nhanh chóng mở cửa ra.

Bức tường kia rất nhanh được mở ra, phía tường xuất hiện một cây đuốc

Lâm Hinh Nhân xoay người vỗ về bụng, quay đầu đi ra rất nhanh, đi ra ngoài, thuộc hạ kia liền đóng cửa mật thất lại.

Tên thuộc hạ kia thấy nữ tử quần áo hỗn độn che đậy trên người, còn tưởng là nữ kẻ trộm bị bắt kia, căn bản không thể tưởng tượng được đó mới là chủ tử thật của mình.

Trong mật thất vốn dĩ chỉ có hai người, trừ bỏ người đàn bà kia thì chính là vương gia, cho nên tên thuộc hạ này đối với Tây Môn Tinh Hiền đang mặc y phục của Lâm Hinh Nhân không có hoài nghi, hơn nữa Lâm Hinh Nhân còn cố ý xoay người lại, cho dù chiều cao không có bằng Tây Môn Tinh Hiền, nhưng trong mật thất ánh sáng không đủ, cho nên thuận lợi lừa gạt được tên thuộc hạ kia.

"Bốn vương trúng kế của người đàn bà kia." Lâm Hinh Nhân dùng giọng khàn khàn nói, còn cố lộ ra vài phần buồn bực.

"Vương gia cẩn thận!" Tên thuộc hạ kia vội vàng thay Lâm Hinh Nhân mở cửa thông đạo ngoài mật thất, bởi vì hắn không biết tình hình thực tế của chủ tử nhà hắn, giọng nói rất là lo lắng.

Lâm Hinh Nhân cùng tên thuộc hạ kia rất nhanh liền đi ra khỏi mật thất, mới phát hiện lối ra mật thất ở ngay thư phòng.

"Người lui xuống trước, bổn vương phải vận công chữa thương." Lâm Hinh Nhân khoác tay ra lệnh.

Lúc này trời đã sáng, Lâm Hinh Nhân phải nhanh chóng đuổi nam nhân trước mặt đi, không để cho hắn phát hiện ra sơ hở.

Cũng may thuộc hạ này của Tây Môn Tinh Hiên rất nghe lời hắn, nghe Lâm Hinh Nhân phân phó xong, chấp tay nói, "Thuộc hạ cáo lui."

Trong mắt thuộc hạ, chủ tử làm việc từ trước đến nay tự có chừng mực, hắn nói không có việc gì thì nhất định không có việc gì, huống chi chủ tử bị thương không chỉ có một lần, bằng công lực ca thâm kia tự có thể điều tức.

Sau khi tên thuộc hạ kia rời khỏi thư phòng, Lâm Hinh Nhân mới thở ra, nàng không thể ở lại Hiên vương phủ lâu hơn được nữa, Tây Môn Tinh Hiên chắc chắn đã tỉnh lại.

Lâm Hinh Nhân vừa mới chuẩn bị truyền tin tức cho Thủy Nguyệt cung, chợt nghe thấy vài tiếng chim hót đặc biệt, nàng biết đây là người của Thủy Nguyệt cung ở gần đây đang tìm kiếm nàng.

Lâm Hinh Nhân liền lấy hạt châu trên trâm cài tóc của nàng, đem ngậm hạt châu vào trong miệng đi đến cửa sổ thổi vài tiếng

Rất nhanh có tiếng đáp lại, mà âm thanh này lại xuất phát từ thư phòng của Hiên vương nên cũng làm kinh động thủ vệ vương phủ. Thủ vệ của vương phủ, rất nhanh liền có người chạy tới ngoài cửa phòng cẩn thận hỏi, "Vương gia, có chuyện gì sao?"

Lâm Hinh Nhân không dám giả bộ đáp lại, chỉ cần nghe qua liền biết là giả, hiện tại nàng chỉ có thể ở đây chờ người đến cứu.

Rất nhanh ngoài thư phòng trở nên hỗn loạn, những thủ vệ kia hỏi lại nhưng không nhận được lời đáp lại liền đánh vào trong thư phòng.

Trước đây đã từng trải qua chuyện này, Lâm Hinh Nhân biết ngoại trừ Tây Môn Tinh Hiên, thân thủ của những thủ vệ này so với người của Thủy Nguyệt cung chênh lệch không có bao nhiêu, trong lòng lo lắng, liền ra khỏi thư phòng, nói với phần y (*) nữ tử, "Nguyệt Dao, ta ở trong này."

Tên thuộc hạ mang Lâm Hinh Nhân ra khỏi thư phòng, nhìn thấy nàng liền ngậy người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Vương gia xảy ra chuyện

"Thiếu cung chủ, đi!" Mọi người chỉ nghĩ có một mình Nguyệt Dao xông vào Hiên vương phủ, nhưng lại có một phần y nữ tử vụt qua trước mặt Lâm Hinh Nhân, mang theo Lâm Hinh Nhân bay đi.

Thấy Lâm Hinh Nhân thoát thân an toàn, Nguyệt Dao cũng không muốn giao chiến, bỏ lại đám thủ vệ kia, đi theo Lâm Hinh Nhân.

Mà lúc này, Tây Môn Tinh Hiên vừa ra khỏi mật thất, trở lại thư phòng, nhìn qua khe hở thấy toàn bộ động tĩnh bên ngoài. Trơ mắt nhìn Lâm Hinh Nhân bị người ta cứu đi, hắn không thể ra tay bây giờ, càng không thể làm cho người bên ngoài, toàn bộ thuộc hạ của hắn nhìn thấy tình trạng bây giờ.

Lúc này Tây Môn Tinh Hiên toàn thân xích lửa, trong tay còn cầm một chiếc yếm màu hồng phấn, mu bàn tay bởi vì dùng sức liền nổi lên gân xanh, ánh mắt không còn hờ hững mà tràn ngập tức giận.

"Vương gia đã xảy ra chuyện!"

Là tiếng của tên thuộc hạ lúc trước.

Giọng nói vang lên, Tây Môn Tinh Hiên liền ngay lập tức ra sau tấm bình phong trong thư phòng, đem quần áo đặt ở trên giường mặc lên chỉnh tề.

May mắn hắn có thói quen qua đêm trong thư phòng, nên chuẩn bị một bộ y phục, nếu không thuộc hạ sẽ tưởng hắn là tiểu tử phụ chạy trốn kia.

(Bạc Hà: -.-!!!! Hai người thật có tướng phu thê a~)

Đáng giận nhất là nữ nhân kia không chỉ làm cho hắn hôn mê, mà còn lột sạch hắn không còn một mảnh, càng giận hơn chính là khi tỉnh lại hắn lại thấy trên mặt mình có một cái yếm màu hồng phấn!

(Bạc Hà: Yếm=))) Cái yếm của Nhân tử đó ca)

"Vương gia? Ngài không có chuyện gì?" Tên thuộc hạ kia vội vàng kia vội vàng đẩy cửa vào, căn bản không có đoán được Tây Môn Tinh Hiên đã trở lại thư phòng, sau khi nhìn thấy hắn, cẩn thận nhìn đi nhìn lại vài lần, mới chắc chắn rằng người trước mặt chính là Hiên vương.

"Bí mật điều tra Thủy Nguyệt cung, nhất định phải đem người đàn bà kia đào ra!" Tây Môn Tĩnh Hiên đưa hai tay ra sau lưng, ánh mắt tức giận.

Tuy rằng giọng nói bình tĩnh, nhưng mà tên thuộc hạ kia thấy ánh mắt của Hiên vương trở nên tràn đầy sát khí, đã nói cho hắn biết rằng, vương gia đang rất tức giận.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Thuộc hạ này cũng là người khôn khéo, đã nhận ra sai lầm của mình.

"Bỏn vương không có ra lệnh cho ngươi." Tây Môn Tĩnh Hiên thản nhiên nhìn tên thuộc hạ kia.

Tên thuộc hạ kia giật mình, bất giác quay đầu nhìn phía sau, thấy hộ vệ thống lĩnh vương phủ cũng đang ở đó. Thế nhưng mình bất tài đến mức không thể giúp vương gia xử lý chuyện này hay sao?

Nghĩ vẩn trong lòng chông chênh, tên thuộc hạ kia liền hiểu được điều gì đó, vội vàng quỳ xuống, chấp tay nói, "Thỉnh vương gia giáng tội."

Nếu không phải lúc đó hắn không nhìn rõ, như thế nào lại coi nữ tặc kia là vương gia, đưa ra khỏi mật thất?

"Phạt một trăm trượng, đi Nam Cương đợi lệnh!" Sát khí trên người Tây Môn Tĩnh Hiên từ từ biến mất, mặt không chút thay đổi nói.

Nhìn thấy hắn chật vật như vậy, lại còn thả tên đầu sỏ gây chuyện đi, tất nhiên là sẽ không thể giữ lại bên người.

Tây Môn Tĩnh Hiên ung dung nói, nhưng người kia chắc chắn sẽ bị đánh đến huyết nhục mơ hồ(*), chịu một trăm roi sắt, máu còn dính trên roi, nếu người kia không phải có võ công thâm hậu thì đã chết từ lâu rồi.

(*): Máu thịt lẫn lộn

"Thuộc hạ tuân mệnh." Tên thuộc hạ kia nghe theo lệnh mà làm, năm năm trước ở biên cương hắn bị kẻ thù hãm hại, trong lúc hấp hối được Hiên vương cứu giúp, hắn liền đối với Hiên vương thề nguyện sống chết trung thành.

Tất cả mọi người lui xuống, sau khi đóng cửa thư phòng lại, Tây Môn Tĩnh Hiên mới đưa hai tay sau lưng cầm ra, cái yếm màu hồng phấn đã bị hắn vò nát kia.

Nữ nhân kia quả là đáng giận, là kẻ nào không biết tốt xấu dám chọc đến Hiên vương phủ, thế nhưng còn dám làm bổn vương nhục nhã như thế, quả thật là chán sống!

Tây Môn Tĩnh Hiên nhìn chằm chằm vào thứ kia ánh mắt co rút, tức giận ẩn giấu trong lòng dâng lên.

Hắn thấy cũng lạ, nhìn người đàn bà kia mềm nhũn ngã trên mặt đất, cảm thấy nàng không thể đánh lại mình, không nghĩ tới còn cất giấu tâm tư dưới đáy mắt, thừa dịp hắn không để ý liền ra tay.

Nhớ rõ lúc đấy hắn là vì tránh ám khí màu đỏ sậm nên mới xoay người, không để ý đến người đàn bà kia. Người đàn bà kia đúng là lợi hại, còn có đáng về xử nữ, làm hắn mũi lòng rồi đột nhiên nghịch chuyển, cho người đàn bà kia có cơ hội chạy thoát.

Nếu đây là chiến trường thì đúng là sai lầm trí mạng.

"Thiếu cung chủ, có chuyện gì xảy ra vậy? Người mãi chưa trở về, làm cho ta sốt ruột muốn chết." Y Dao giả trang thành Lâm Hinh Nhân thấy nàng trở về mới yên tâm.

Buổi tối, Lâm Hinh Nhân chậm trễ chưa có trở về, Y Dao liền cảm thấy xảy ra vấn đề, thừa dịp Yên Nhi ngủ say ra ngoài liên lạc với Tinh Dao và Nguyệt Dao, đoán rằng, Lâm Hinh Nhân một mình đột nhập vào Hiên vương phủ. Y Dao sợ Thái sư phủ buổi sáng không tìm thấy đại tiểu thư, liền hỏi phủ tiếp tục giả làm Lâm Hinh Nhân, Tinh Dao cùng Nguyệt Dao chạy tới Hiên vương phủ tìm hiểu tình hình, rốt cuộc cũng tìm thấy Lâm Hinh Nhân.

"Ta bị Tây Môn Tĩnh Hiên ám toán, thiếu chút nữa bị hắn bắt lại rồi giết chết." Lâm Hinh Nhân nói, "Ta trúng phải một loại mê dược Nam Cương, được vật khiến ta không thể vận công, làm cho công lực mất đi tạm thời, hiện tại đã sớm hồi phục

Cái loại mê dược này lợi hại ở chỗ, không mùi không vị, hít phải nó mà tiếp tục vận nội công sẽ bị mất công lực tạm thời, đề phòng có người tiến vào mật thất. Điều này cũng làm cho Tây Môn Tĩnh Hiên rời khỏi mật thất thân thủ tự nhiên như trước, mà Lâm Hinh Nhân muốn Tinh Dao cùng Nguyệt Dao trợ giúp.

Nhưng thân là thiếu cung chủ Thủy Nguyệt cung, Lâm Hinh Nhân xác định nội công của mình hoàn toàn hồi phục rồi mới nói cho người bên ngoài, nàng phải giữ gìn hình tượng của mình trước mặt thuộc hạ, không phải vì hư vinh, mà là vì sĩ khí.

"Hiên vương phủ nguy hiểm như vậy, thiếu cung chủ, lần sau người nên cẩn thận một chút." Y Dao lo lắng nói.

"Lần sau ta sẽ chú ý." Lâm Hinh Nhân nói xong, liền tháo lớp dịch dung trên mặt xuống. "Y Dao, ngươi lập tức trở về Thủy Nguyệt cung, không có mệnh lệnh của ta tạm thời không cần lộ diện."

"Vì cái gì?" Y Dao cũng tháo lớp mặt nạ trên mặt mình xuống, khó hiểu hỏi, cho tới nay, nàng đứng đầu tam đại hộ pháp của Thủy Nguyệt cung, vẫn thường giúp Lâm Hinh Nhân xử lý chuyện ngoài cung, thuận tiện thể thân Lâm Hinh Nhân, cho nàng cơ hội ra ngoài phủ thái sư làm việc.

"Không có gì, ta chỉ là muốn trở về chăm sóc cho sư phụ, bệnh tình sư phụ ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa người làm việc ta cũng cảm thấy yên tâm hơn." Lâm Hinh Nhân nói, nàng có thể nào nói cho Y Dao biết, khuôn mặt này của nàng đã trở thành mục tiêu cho Tây Môn Tinh Hiền? Nàng ở trên danh nghĩa đã trở thành nữ nhân của Tây Môn Tinh Hiền? Cho nên nàng phải đề phòng bị Tây Môn Tinh Hiền bắt đi?

Edit & Beta: Bạc Hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hiền Vương là cái dạng gì ?

"Hiền vương phù đúng là rất nguy hiểm." Y Dao lo lắng thay Lâm Hinh Nhân, chẳng qua là chỉ đi thăm dò một chút liền gặp nguy hiểm.

"Không có việc gì, còn có Tinh Dao cùng Nguyệt Dao, đề hai nàng đi theo ta, người làm việc thận trọng, đi theo sư phụ ta càng yên tâm." Lâm Hinh Nhân nói.

"Thiếu cung chủ, Yên Nhi đã trở lại." Tinh Dao canh gác ngoài cửa thấp giọng nói.

Người trong phòng liếc mắt nhìn nhau một cái, im lặng xẹt qua cửa sổ, lúc mình trở ra, trong chớp mắt chỉ còn có một mình Lâm Hinh Nhân.

Lâm Hinh Nhân nhìn quần áo của Tây Môn Tinh Hiền trên người mình, rất nhanh liền cởi ra, nhảy lên giường, nằm cuộn tròn cả chân lại.

"Ồ, tiểu thư, tại sao người lại ngủ như vậy?" Yên Nhi đẩy cửa vào, nhìn thấy Lâm Hinh Nhân nằm trong ổ chăn, nghi hoặc hỏi.

"Không biết, chỉ là muốn như vậy." Lâm Hinh Nhân vụng về đáp lại.

Yên Nhi rất nhanh đi đến bên giường, sờ trán Lâm Hinh Nhân nói, "Không có việc gì, có phải tiểu thư cảm thấy xuất giá quá khản trương hay không? Người mệt thì ngủ đi, qua đêm nay sẽ không còn cơ hội ngủ ở phủ thái sư nữa."

"Àn..." Lâm Hinh Nhân nhắm mắt lại, đáp lại một tiếng.

"Tiểu thư, về sau tới Hiền vương phủ người phải cẩn thận, Hiền vương quả thật không phải nhân vật tầm thường, vừa rồi ta ở bên ngoài nghe nói đêm qua có thích khách xông vào phủ ám sát Hiền vương." Yên Nhi thay Lâm Hinh Nhân ém lại góc chăn nói.

"Hiền vương là người như thế nào, há có thể để cho một thích khách nhỏ nhỏ thực hiện được mục đích của mình?" Trong giọng nói của Yên Nhi tỏ ra vài phần khâm phục.

Cũng khó trách, Hiền vương mười tám tuổi bình chiến loạn lập quân uy, cho tới bây giờ đã lãnh binh tám năm, được hoàng thượng coi trọng, hoàng thượng cho hắn cùng nắm quyền. Chính trực tài hoa hơn người, lời đồn thường tôn Hiền vương thành thần, là mối tình đầu của mọi thiếu nữ.

Nếu như nói Lâm Hinh Nhân này không chịu nổi việc bị thái tử trong mộng của những thiếu nữ từ hôn nhục nhã, đã vậy lại còn tái giá với Hiền vương, còn đánh vỡ giấc mộng của các nàng, các nàng không thể không tức giận.

Nếu như những cô nương này biết vị thần trong lòng mình, thiếu chút nữa khóa thân trước mặt thuộc hạ của mình, chắc sẽ tức điên lên.

Cho dù người khác không thấy, nhưng mà tên thuộc hạ đã dẫn mình ra khỏi mật thất kia chắc chắn biết, và lại, Tây Môn Tinh Hiền là nhân vật lớn như vậy, cho dù người khác không biết, trong lòng hắn cũng cảm thấy không thoải mái.

Nữ nhân thất trinh cả đời phải chịu nhục nhã, thể diện của nam nhân mất hết là đã kích trầm trọng với hắn, cũng sẽ là bóng ma tâm lý trong lòng hắn cả đời.

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Lâm Hinh Nhân thoải mái không ít, nhưng mà nợ của Tây Môn Tinh Hiền không thể xóa được, chờ nàng hoàn thành xong chuyện quan trọng rồi tính sổ hắn cũng không muộn.

"Tiểu thư, người cười gì vậy?" Yên Nhi khó hiểu hỏi.

"Cười người a." Lâm Hinh Nhân quay đầu, cười nói, "Nhìn người khâm phục Hiền vương như vậy, chờ hôn lễ cử hành xong, ta sẽ thuyết phục hắn cho người làm sủng phi."

"Phi phi phi, tiểu thư sao ngài lại nói như vậy!" Yên Nhi trong nháy mắt đã đỏ mặt, "Đừng nói sủng phi, cho dù là chỉ là phu nhân cũng không thể, Yên Nhi sao có thể cùng tiểu thư cộng chằm nhất phu(*)!"

(*): Cùng chung một chồng

"Không thể cùng ta cộng chăm nhất phu, người không muốn gả cho Hiền vương hay sao?" Lâm Hinh Nhân cuộn tròn trong ổ chăn, ló đầu ra cười Yên Nhi đang đỏ mặt.

"Không muốn!" Yên Nhi giậm chân nói, "Tiểu thư ngủ đi, nô ty không cùng tiểu thư nói chuyện nữa."

Vừa nói xong, Yên Nhi chạy ra khỏi phòng.

Thừa dịp Yên Nhi rời khỏi, Lâm Hinh Nhân vội vàng đứng dậy thay y phục, cởi y phục của Tây Môn Tĩnh Hiền ra không kịp xử lý, liền nghĩ giấu ở dưới gầm giường, tạm thời đặt cạnh y phục dạ hành của mình. Đây chính là "chứng cứ phạm tội" của nàng, không kịp tiêu hủy, phải nghiêm mật giấu đi, nhất định không để cho người khác phát hiện, đặc biệt là Tây Môn Tĩnh Hiền.

"Tiểu thư!" Yên Nhi ra ngoài một lúc rồi trở lại.

"Làm sao vậy?" Lâm Hinh Nhân hỏi.

"Tiểu thư, người dậy đi a, vậy là tốt rồi, Hiền vương tự mình đưa hi lễ đến phủ thái sư." Yên Nhi thở hắt nói.

"Hiền vương đến đây?" Ánh mắt Lâm Hinh Nhân chớp một cái, Hiền vương tự nhiên sao lại đem lễ vật tới đây?

"Đúng vậy." Yên Nhi gạt đầu khẳng định, "Hiện giờ e là đã đến đại sảnh, tiểu thư có muốn đến xem trộm một chút không?"

Phong tục của Thanh Viên vương triều là, trước khi thành thân nhà trai đưa hi lễ đến nhà gái, chính là giao cho tân nương từ hi phục trang sức linh tinh gì đó, nhưng vì để tránh nghi ngờ, nam nữ hai bên không được gặp nhau.

Bất quá những quy củ này đối với dân chúng bình dân mà nói, hoàng gia không cần thiết phải tuân thủ, Tây Môn Tĩnh Hiền đáp ứng tự mình đón dâu đã là ngoại lệ, lại còn cố ý đến phủ đưa hi lễ thật làm cho người ta không khỏi trở mắt.

"Nương, xem ra Hiền vương này cũng không có gì tài giỏi, lúc đó chẳng phải e ngại phụ thân sao? Vì một phế nhân bị thái tử vứt bỏ mà tự mình mang hi lễ đến, thật sự là làm mất thể diện của hoàng gia."

Vừa mới đi ra khỏi phòng, Lâm Hinh Nhân chợt nghe thấy tiếng Lâm Khả truyền đến.

"Khả Nhi, lời như thế không thể để cho người khác nghe thấy được, nếu như để người khác lợi dụng lời này quấy rối, đối với chuyện người gả cho thái tử sẽ rất bất lợi." Liễu Tùy Hương vội vàng ngăn miệng Lâm Khả lại.

Lâm Hinh Nhân âm thầm cười khế, thật sự là ngu ngốc, suy nghĩ đơn giản. Nếu như để Tây Môn Tĩnh Hiền nghe thấy những lời này, không chỉ không thể gả cho thái tử, mà ngay cả phủ thái sư sợ cũng bị hấn nhỏ cò tận gốc. Không đúng, cho dù hiện tại, cũng khó đảm bảo Tây Môn Tĩnh Hiền không có ý định diệt trừ phủ thái sư. Một núi không thể có hai hổ.

P phủ thái sư cường thịnh trở lại, bất quá có hoàng gia liên liên thủ áp chế, trừ phi có thể leo lên vị trí trên vạn người, nếu như Lâm Bác thực sự có ý định như vậy, thì những ngày tháng an ổn sắp chấm dứt.

Nghe thấy tiếng bước chân đã đi xa, Lâm Hinh Nhân mới lặng lẽ mang Yên Nhi đi tới tiền viện.

Nếu như bình thường, Lâm Hinh Nhân khẳng định đối với Tây Môn Tĩnh Hiền có tới hay không chắc chắn không có hứng thú, dù sao rất nhanh sẽ trở thành quá khứ, biểu hiện hiện tại của hắn thế nào cũng được. Bất quá hiện tại, Lâm Hinh Nhân rất muốn nhìn xem Tây Môn Tĩnh Hiền, nhìn xem hắn vừa mới bị nhục nhã như vậy nên sẽ thành cái dạng gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Xấu mặt

"Nhìn kia, là Hiền vương!"

Vừa mới đi qua hành lang dài, Yên Nhi liền chỉ vào người mặc cẩm bào đang đứng hàn huyên cùng Lâm Bác trong viện, nam tử kia tiêu soái cao quý, nhưng lại mau chóng kéo Lâm Hinh Nhân trốn ở bụi hoa bên cạnh hành lang.

Ở trong mắt Yên Nhi, Lâm Hinh Nhân là người đi đứng hậu đậu, cho nên lúc nào cũng phải giúp nàng, mặc dù là hành động trong lúc lơ đãng, nhưng mà làm cho Lâm Hinh Nhân cảm nhận được một tia ấm áp, bất giác mỉm cười.

"Hiên vương đại khái phải đi." Yên Nhi đoán

Tuy rằng thời gian Tây Môn Tinh Hiền lưu lại ở phủ thái sư rất ngắn, chính là đem hi lễ giao cho Lâm Bác, nhưng mà đối với vị vương gia này, lễ tiết đúng là rất quan trọng.

Xem bộ dáng kia của Tây Môn Tinh Hiền, phong thái hiên ngang lộ ra một phần tùy ý, tự mình xuất môn đưa hi lễ chứng tỏ rằng lễ tiết đúng là rất quan trọng, nhưng mà về mặt cứng cỏi chỉ lúc này của hắn tựa như đem tất cả những điều đó không để trong lòng, nhất cử nhất động đều biểu hiện không thêm để ý chút nào.

Mặt người dạ thú!

Lâm Hình Nhân bất giác thâm lắng, nhìn bộ dáng không quan hệ, đúng là hành vi đáng xấu hổ, tránh không khỏi bản mặt.

Bất quá Tây Môn Tinh Hiền này cũng có thể là do người khác cài trang, ai có thể nghĩ ra hắn vừa mới bị người khác làm cho nhục nhã?

Lâm Hình Nhân tránh ở sau bụi hoa đang chú ý tới Tây Môn Tinh Hiền, bỗng cảm thấy sau lưng có tiếng bước chân rất nhỏ, không cần nhìn cũng biết đó là Lâm Khả, năm đó chính mình không ngờ rằng Lâm Khả có thể đi uyển chuyển nhẹ nhàng như vậy, nàng ta mới có cơ hội đẩy mình xuống vách núi.

Bất quá, hiện tại Lâm Hình Nhân rõ ràng có thể tránh, nhưng mà nàng xoay người trốn sau bụi hoa làm như bình thường, chờ Lâm Khả tới gần.

Ngay lúc Lâm Khả cho rằng gian kế của mình thành công, tới gần sau lưng Lâm Hình Nhân, thời điểm nàng đánh một chuông, Lâm Hình Nhân thuận thế nghiêng người, từ trong bụi hoa liền xông thẳng ra ngoài, đánh thẳng tới chỗ Tây Môn Tinh Hiền.

"Tiểu thư!" Yên Nhi sợ hãi kêu

"Người làm cái gì vậy?" Lâm Bác lăng lẹ nhìn về phía Tây Môn Tinh Hiền kịp thời tránh ra, bỗng nhiên dừng lại ở trước mặt Lâm Hình Nhân.

"Ta..... Ta..... Không phải có ý." Lâm Hình Nhân tập tễnh đứng lên, nhìn về phía sau, Lâm Khả chạy tới đoạt lấy chỗ của Yên Nhi.

"Tỷ tỷ, người như thế nào mà không cẩn thận như vậy, trước đại hôn mà gặp mặt phu quân là điềm xấu, người xem đây không phải là cảnh cáo người sao?" Lâm Khả vừa đỡ Lâm Hình Nhân đứng dậy, vừa phui đất trên y phục của nàng.

Lời nói ôn nhu thân thiết kia thật làm cho người cảm thấy đây là một muội muội tốt, mà "vô ý" trong lời nói lại hàm chứa Lâm Hình Nhân không nhẫn lại được, vội vã nhìn xem phu quân tương lai.

"Thật là không ra thể thống gì, còn không mau lui xuống!" Lâm Bác tức giận nói, vốn đích nữ phủ thái sư là một phé nhân cũng đã làm cho hắn mất hết thể diện, nhìn không được đến đại hôn đến nhìn lên thì thôi, lại còn làm lộ tới mức đến trước mặt Hiên vương, thật sự là bôi nhọ gia phong, đem bộ mặt của Lâm gia mất hết.

"Phụ thân, vương gia bớt giận, ta liền bồi tỷ tỷ đi xuống." Lâm Khả dịu Lâm Hình Nhân khôn khéo nói.

Lâm Hình Nhân muốn bỏ cánh tay của Lâm Khả ra, nhưng mà nàng cảm giác được nàng ta cố ý giữ chặt lấy mình, cũng sẽ không có dùng ám lực, tùy ý nàng ta ở trước mặt mọi người diễn kịch.

Lâm Hình Nhân cúi đầu suy nghĩ, cắn môi dưới, bộ dáng nhu nhược ủy khuất, khắp khiêng xoay người, để cho Tây Môn Tinh Hiền nhìn thấy bóng dáng khó coi.

"Đợi đã." Tây Môn Tinh Hiền đột nhiên mở miệng nói.

Đáy lòng Lâm Hình Nhân mịt mù, nàng có ý ngã trước mặt hắn chính là muốn xem xem hắn vì cái gì lại tự mình đến phủ thái sư đưa lễ. Nếu có cái gì không ổn, liền kịp thời đối phó. Bất quá Tây Môn Tinh Hiền cũng không có phản ứng gì khác thường, vốn định an tâm lui ra, ai ngờ Tây Môn Tinh Hiền đột nhiên gọi nàng lại.

Nhưng đối phương đã mở miệng, Lâm Hình Nhân cũng không khỏi không dừng lại, chậm rãi xoay người, cúi đầu nhẹ nhàng nói, "Vương gia."

"Những quy tắc này không cần câu nệ, người xuất thân từ tướng môn càng không cần để ý." Ánh mắt Tây Môn Tinh Hiền thản nhiên đảo qua người Lâm Hình Nhân, liền chuyển hướng về phía Lâm Khả, "Nhị tiểu thư là người hiểu biết lễ nghĩa, lại càng không nên rơi vào khuôn sáo cũ rích, có như thế mới cảm thấy thoải mái tự tại."

"Chính là vương gia giáo huấn." Lâm Khả vuốt cằm, ôn nhu nói.

Người ôn nhu, hiểu lễ nghĩa như vậy, thấy thế nào cũng không giống nhị tiểu thư trong phủ thái sư giương nanh múa vuốt cực kì kiêu ngạo kia.

Tây Môn Tinh Hiền này dùng có tri thức hiểu biết lễ nghĩa cho bộ dáng Lâm Khả lúc này hoàn toàn chính xác.

Lâm Hình Nhân trong lòng cười thầm, đừng nhìn bộ dáng Lâm Khả nghe lời giáo huấn, kỳ thật trong lời nói của Tây Môn Tinh Hiền nàng không hẳn nghe hiểu vài phần.

Theo lời Tây Môn Tinh Hiền cũng với ánh mắt hần nhìn về phía Lâm Khả cực kì chăm chú làm cho Lâm Hình Nhân cảm giác được chỉ vì một điều nhỏ nhặt mà Tây Môn Tinh Hiền để ý đến Lâm Khả. Mà lần lần này ý tứ hàm xúc trong lời nói của hần đối với Lâm Khả là điều tốt. Mới nghe qua thì thay nàng nói, không được khinh thường hành vi rình trộm của nàng, nhưng kỳ thật lại dạy bảo Lâm Khả thái độ làm người, không cần câu nệ hủ tục, như vậy mới tự do thoải mái.

Kỳ quái? Tây Môn Tinh Hiền như thế nào lại để ý Lâm Khả???

Lâm Hình Nhân cho là trực giác của mình sai, thế nhưng từ trước tới nay nàng luôn tự tin về trực giác của mình.

"Lui xuống đi." Tây Môn Tinh Hiền phát tay, quay lại nói với Lâm Bác, "Lâm thái sư, bốn vương cáo tử, trong phủ còn chút việc cần xử lí."

Từ khi Tây Môn Tinh Hiền rời khỏi phủ thái sư, đều chưa liếc qua một cái người con gái sắp trở thành vương phi của mình một lần nào.

Xem ra thật đúng vì giải vây cho thái tử mà mới cưới nàng. Tây Môn Tinh Hiền đối với Lâm Hình Nhân không thêm để ý chút nào, làm cho Lâm Hình Nhân yên lòng.

Không còn khách quý, Lâm Khả không cần thiết phải diễn trò nữa, trở mặt nhìn về phía cửa lớn phủ thái sư, giễu cợt nói, "Nhìn nam nhân của ngươi xem, bất quá hần vì chịu khuất phục dưới phụ thân nên ngươi mới có cơ hội làm vương phi, còn muốn giáo huấn ta? Chờ ngày ta lên làm hoàng hậu, nhất định phải đòi lại món nợ này."

Lâm Khả đúng là ngu ngốc, Hiền vương vừa cố ý nói cho nàng nghe, người ta vừa mới đi, nàng liền trở mặt nói xấu người ta. Thật sự là làm khó 'ý tốt' của Tây Môn Tinh Hiền. Lâm Hình Nhân vừa nghe lời Lâm Khả nói, khóe miệng hơi gợn lên, đối với vị muội muội ngu ngốc này, nàng không còn lời nào để nói.

"Ngươi về sau nói chuyện nên cẩn thận một chút."

Lâm Bác sớm đã quen với bộ mặt lương thiện của Lâm Khả, chỉ cần trước mặt người ngoài tỏ vẻ hiền thực dịu dàng một chút, hần liền hoàn toàn không để ý tới cách xử sự trong phủ, nhưng lời nói không đúng mực của Lâm Khả tất nhiên vẫn bị quở trách.

Lâm Bác lên tiếng, Lâm Khả không dám lên tiếng, trừng mắt nhìn Lâm Hình Nhân một cái rồi bỏ đi.

"Tiểu thư, chúng ta trở về phòng đi." Yên Nhi nhẹ nhàng dìu Lâm Hình Nhân nói, đều do nàng nói với tiểu thư Hiền vương tới đây, mới để cho tiểu thư bị bêu xấu, bất quá cũng may Hiền vương không có trách cứ tiểu thư, còn thay tiểu thư nói chuyện, xem ra tính tình so với thái tử tốt hơn nhiều, tiểu thư về sau cũng sẽ không phải chịu ủy khuất.

Edit & Beta: Bạc Hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trốn vào thanh lâu gặp chuyện tốt

"Không, Yên Nhi, ta muốn đi ra ngoài một chút." Lâm Hình Nhân gạt bỏ đề nghị của Yên Nhi, nói xong còn nhìn về phía Lâm Bác, ánh mắt có chút buồn bã, "Cha, ta muốn đi Vạn An tự thắp cho nương nén hương."

Lâm Bác ánh mắt như trước nhìn Lâm Hình Nhân nhu nhược, "Đại hôn sắp tới, ta cũng không hi vọng trong phủ thái sư xảy ra sai lầm gì, ngươi nên ở trong phủ đi, muốn làm cái gì sau đó nói sau."

Lâm Hình Nhân biết lúc này Lâm Bác đối với hành vi của Tây Môn Tinh Hiền rất đề phòng, sợ vị Hiền vương này chỉ nhe nhả bên ngoài che giấu tâm tư bên trong, trà đũa, làm cho phủ thái sư gặp nguy, cho nên hần phải bảo vệ vài canh giờ cuối cùng này, cam đoan Lâm Hình Nhân phụng chỉ xuất giá.

"Phải." Lâm Hình Nhân nhẹ nhàng lên tiếng, cúi đầu xuống, mím môi không nói thêm gì nữa.

Thấy tiểu thư rầu rĩ không vui, Yên Nhi vội vàng nói, "Lão gia, để nô tỳ thay tiểu thư đi Vạn An tự đi. Thuận tiện cầu phu nhân phù hộ tiểu thư thuận lợi xuất giá, quang vinh làm Hiền vương phi."

Đại khái vì điều Yên Nhi nói cũng là suy nghĩ trong lòng Lâm Bác, cho nên, Lâm Bác trầm mặc nhìn Lâm Hình Nhân không nói gì, nhẹ nhàng gạt gạt đầu, rời khỏi.

Yên Nhi thở dài, nói với Lâm Hình Nhân, "Tiểu thư, người yên tâm, nô tỳ biết tiểu thư muốn nói gì với phu nhân."

Lâm Hình Nhân ngẩng đầu, gượng cười nhìn Yên Nhi, "Cám ơn ngươi, Yên Nhi."

Xác định Yên Nhi đã rời khỏi phủ thái sư, Lâm Hinh Nhân bỏ đi bộ dáng không vui, tránh né người trong phủ thái sư, nhanh chóng nhảy qua tường ra ngoài.

Mọi người trong phủ thái sư cũng không để ý đến nàng, cho dù nàng nhất thời không ở đây cũng không bị phát hiện, cho nên sau khi Lâm Hinh Nhân đưa ra ý muốn đi Vạn An tự bị cự tuyệt, Yên Nhi thay nàng xuất môn đã đạt được mục đích của nàng. Mục đích của nàng là muốn đi ra ngoài một chuyến, bên người không có Yên Nhi, nàng rất nhanh có cơ hội ra khỏi phủ, về sau xử lý chuyện cũng dễ dàng hơn một chút.

Lâm Hinh Nhân rất nhanh liền đuổi theo Tây Môn Tĩnh Hiền đang hồi phủ.

Tây Môn Tĩnh Hiền không cười ngửa, cũng không có ngòi kiêu, mang theo một gã thuộc hạ nghênh ngang tiêu soái ngoài đường.

Phong thái hiên ngang kia, thần thái oai hùng không thể không nghi ngờ thu hút ánh mắt người qua đường, nhưng đều ngại về lạnh lùng của Tây Môn Tĩnh Hiền mà không dám tới gần nửa bước.

Lâm Hinh Nhân ở trong chỗ tối quan sát một lát, hiểu được một chút ý đồ của Tây Môn Tĩnh Hiền. Nàng bắt giác mỉm cười, quay trở lại vụt đi.

Ngay tại thời điểm Lâm Hinh Nhân dùng khinh công, hơi thở nổi lên bị Tây Môn Tĩnh Hiền ở gần đó phát hiện, nhanh chóng đuổi theo.

Khinh công của Thủy Nguyệt cung rất cao, nhưng so với phá ảnh công của gia tộc Tây Môn được truyền lại tới nay vẫn kém hơn một chút, người đời cũng biết phá ảnh công của hoàng thất Thanh Viên cùng với Hoa Nguyệt quốc ở Nam Cương được coi là hai loại khinh công tốt nhất, không ai bằng.

Lâm Hinh Nhân biết là lòng hiếu kì của mình đã nhìn trúng Tây Môn Tĩnh Hiền, hấn giống trống khua chiêng đi phủ thái sư đưa hi lễ, căn bản không nhằm vào phủ thái sư, muốn đi phủ thái sư chỉ là một cái cớ và vân vân nguyên nhân, mà là hấn muốn trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Thế nhưng hấn quay về vương phủ quá chậm, đều là cố ý hấp dẫn người đang trốn ở trong chỗ tối.

Mà những người đang tránh ở trong chỗ tối đó chính là người của Thủy Nguyệt cung muốn theo dõi Tây Môn Tĩnh Hiền, hấn đoán được người đàn bà kia sau khi nhục nhã hấn, chần chừ tránh ở chỗ tối theo dõi phản ứng của hấn, cho nên liền "cố ý" cho nàng cơ hội.

Mà Lâm Hinh Nhân bởi vì trong lòng tò mò, vô tình đã bị Tây Môn Tĩnh Hiền đoán trúng, cố ý theo đuôi mà đến, không thể nghi ngờ là đã sập bẫy.

Chết tiệt!

Cảm giác người phía sau đuổi theo mình càng ngày càng gần, Lâm Hinh Nhân thầm mắng chính mình một tiếng, bắt đầu từ đêm thăm dò Hiền vương phủ, chính mình liền bị động, muốn đề phòng chu toàn không được, là năng lực của mình thật lười, hay là Tây Môn Tĩnh Hiền so với hồ ly còn狡 hoạt hơn?

Bị Tây Môn Tĩnh Hiền nhanh chóng dồn ép, Lâm Hinh Nhân không dám trực tiếp chạy về phủ thái sư, mắt nhìn thấy Tây Môn Tĩnh Hiền sắp đuổi tới, Lâm Hinh Nhân khom người, nhảy vào một cái lầu các.

Nhìn khắp xung quanh lâm Lâm Hinh Nhân đau đầu. Sau khi nhảy vào đây, Lâm Hinh Nhân mới phát hiện mình xông vào thanh lâu, còn làm hỏng chuyện tốt của người khác.

Bất quá người nợ cũng thật sự lợi hại, làm việc không chỉ kéo màn che xuống, mà còn đối địch với nàng.

Lâm Hinh Nhân trừng mắt nhìn, nhìn năm nữ tử triển miên trên thân của nam tử kia, đám người này đối với vị khách không mời là nàng hoàn toàn không phát hiện, vẫn nhiệt tình như lửa, khát khao khó nhịn.

Mà nam nhân kia về mặt hưởng thụ nhìn Lâm Hinh Nhân, híp lại trong mắt dường như có ý khiêu khích nàng, không kiềm chế được sự phóng đãng.

Ngoài cửa sổ nguy hiểm tới gần, Lâm Hinh Nhân lấy lại tinh thần, không thèm để ý ánh mắt khác thường của nam nhân kia, nàng liền sai bước tới chiếc giường lớn kiều diễm kia, mò mẫm trốn ở trong chăn.

Đúng lúc, Tây Môn Tĩnh Hiền từ trong cửa sổ tiến vào, mắt nhìn một lượt xung quanh phòng, rồi dừng lại trên giường.

"Hiền vương?" Nam nhân kia bị sự xuất hiện của Tây Môn Tĩnh Hiền làm cho kinh động, vội vàng đẩy nữ nhân đang triển miên trên người mình xuống, "Lui lui, không thấy Hiền vương tới đây sao? Còn không mau hành lễ?"

Những nữ nhân kia vừa nghe thấy Hiền vương, vội vàng thu lại động tác tức giận, nhưng mà là do nam nhân kia nhất thời không dồn sức xuống bên dưới, đầu óc thanh tỉnh, nhưng thân thể vẫn còn luyến tiếc chưa muốn dời đi.

"Miễn." Tây Môn Tĩnh Hiền thân nhiên nói, bỏ qua một bên ánh mắt thăm dò căn phòng.

Hấn cũng không nên để một đám kĩ nữ xích lửa hành lễ, thật sự làm bẩn chính mình.

"Hiền vương tới tìm ta sao? Hay là trong cung có việc?" Nam nhân kia có ý xem nhẹ ánh mắt tìm kiếm của Tây Môn Tĩnh Hiền, đẩy nữ nhân bên người

ngã về một bên, tựa hồ lơ đãng gấp chân lại.

"Người sống thật phong lưu." Tây Môn Tinh Hiền không có phát hiện cái gì, không chút để ý liếc mắt nhìn nam nhân kia một cái, bước về phía cửa phòng, mở cửa rồi đi.

"Ôi, đây không phải là Hiền vương sao?" Ngoài cửa vang lên âm thanh nịnh nọt.

Lúc này, Lâm Hinh Nhân bị mấy nữ nhân kia đập ở dưới chân, nếu không phải công phu của nàng tốt, thì đã sớm tức giận rồi, nghe thấy âm thanh dâm đãng của nam nhân kia vang lên, "Đến đây, mỹ nhân chúng ta cùng tiếp tục." mới cảm thấy thoải mái.

Lâm Hinh Nhân âm thầm sửa sang lại khăn che mặt một chút, xác định khăn che mặt tốt, mới từ trong chăn đi ra ngoài.

Lúc này, đám nữ nhân kia mới "A" lên một tiếng, phát hiện ra còn một người khác đang ở trong này.

"Hiệp nữ, ta không làm chuyện có lỗi với người, xin cứ tự nhiên." Nam tử kia nhìn Lâm Hinh Nhân, quay đầu nói với đám nữ nhân bên cạnh hắn, "Đến đây, mỹ nhân, không cần để ý đến nàng."

Lâm Hinh Nhân cũng không muốn xem nam nhân kia nữa, nhảy xuống giường, từ cửa sổ vọt ra ngoài.

Nam nhân kia áo không che thân, bộ dạng dâm đãng xích lõa của nữ nhân bên cạnh hắn làm cho người ta mặt đỏ tía tai, may mà Lâm Hinh Nhân có khăn che mặt, người ta mới không thấy vẻ mặt hốt hoảng của nàng.

Edit & Beta: Bạc Hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bị người ta nhìn chằm chằm

Nghe lời nói của nam nhân kia, hình như cũng là người trong cung, còn quen biết Tây Môn Tinh Hiền, nhưng cùng Tây Môn Tinh Hiền nói chuyện khẩu khí không giống như bình thường.

Lâm Hinh Nhân ngoảnh lại nhìn suy nghĩ đến một số chuyện, rất nhanh trở lại phủ thái sư.

"Nha đầu chết tiệt kia, lâu như vậy không thấy người, người chạy ở chỗ nào rồi?"

Vừa mới bước tới cửa, Lâm Hinh Nhân thấy Liễu Tùy Hương đang nằng nằng từ trong phòng đi ra.

Cùng là nữ nhân mà người đàn bà kia chanh chua như vậy còn không đủ tư cách xách giày cho mẫu thân, thật không biết cha ở ngoài chiến trường uy phong như thế nào lại để cho nữ nhân như vậy là phu nhân phủ thái sư, cho dù nương nết, trong nhà liền còn lại một tam phu nhân như vậy, nữ nhân bên ngoài nhiều chuyện, có rất nhiều người muốn bước chân vào cửa phủ Lâm gia, như thế nào lại để cho tiểu tam như vậy nắm quyền?

Lâm Hinh Nhân hơi nhú mày, đi đến chỗ Liễu Tùy Hương.

"Hỏi người đi đâu? Điếc à? Còn chưa ngồi lên vị trí Hiền vương phi kia đâu, liền không coi ai ra gì? Đừng để lúc đó bị trả trở về, người cũng đừng có không biết xấu hổ bước vào phủ thái sư!" Liễu Tùy Hương mắng, một tay định tát Lâm Hinh Nhân.

Lâm Hinh Nhân liền tránh đi, tay Liễu Tùy Hương trong khoảng không, không cam lòng liền muốn tiến thêm một bước, Lâm Hinh Nhân vừa vặn mở miệng, nói tới nói lui khẩu khí vẫn rất nhỏ, "Tam nương từ khi nào lại quan tâm chuyện ta đi nhà xí vậy? Chẳng lẽ về sau đến cả chuyện đi nhà xí ta cũng phải nhường tam nương?"

Nha hoàn đi theo Liễu Tùy Hương bắt giác cười thành tiếng.

"Không được cười!" Liễu Tùy Hương nhất thời không với tới Lâm Hinh Nhân, liền quay sang đánh nha hoàn bên cạnh.

Tiểu nha hoàn liền che mặt lại không dám lên tiếng.

Liễu Tùy Hương chính là trong ngoài phong liền không thấy Lâm Hinh Nhân, cũng sẽ không nghĩ đến chuyện đi tới nhà xí tìm người, huống chi nàng cũng không rõ Lâm Hinh Nhân đang ở đâu, Lâm Hinh Nhân nói nói đi nhà xí, nàng liền không thể nói thêm gì, nếu không liền giống như lời Lâm Hinh nói quan tâm cả chuyện nàng đi nhà xí, đó không phải là nói nàng ngay cả một tiện ti cũng không bằng sao? Đó là chuyện chủ tử không thể làm, cũng không thể quan nổi.

Lâm Hình Nhân khó khăn lắm mới nói được câu dài như vậy, làm cho Liễu Tùy Hương sững sốt, may là vừa phát tiết đánh tiểu nha hoàn, coi như thở phào một cái, liền không truy cứu lời nói của Lâm Hình Nhân nữa, quay đầu chỉ vào cánh cửa phòng đang mở trước mặt nói, "Cha người phân phó, cho người của hồi môn nhiều hơn, miễn cho lại bảo keo kiệt, dù sao cũng là bộ mặt của phủ thái sư chúng ta."

"Làm phiền tam nương." Lâm Hình Nhân nhìn hóm hỉnh trước cửa.

"Người đi trước nhìn xem." Liễu Tùy Hương thuận miệng nói.

"Không cần, đồ do tam nương chuẩn bị nhất định là đồ tốt." Lâm Hình Nhân nói.

"Đó là người nói đó, nếu không vừa ý cũng đừng trách phủ thái sư bạc đãi người." Liễu Tùy Hương nói xong liền phân phó nha hoàn bên cạnh, "Nếu tiểu thư đã không xem, người đưa đồ đến tiền thính đi, ngày mai mang theo thêm đồ nữa đưa tới Hiên vương phủ."

"Dạ." Nha hoàn không dám chậm trễ, vội vàng chạy vào trong phòng, cố sức ôm lấy cái thùng nặng trĩu, rồi khỏi.

"Sớm biết nàng không xem, ta cũng không thêm mang việc vào thân như vậy." Liễu Tùy Hương sau khi rời khỏi chỗ Lâm Hình Nhân nói.

"Nương, không cần so đo với nàng, dù sao cũng chỉ còn ngày mai thôi, nếu thật sự thuận lợi vào Hiên vương phủ, chúng ta sẽ ngồi chờ xem kịch vui." Lâm Khả chờ cách đó không xa nói với Liễu Tùy Hương.

Liễu Tùy Hương bị Lâm Hình Nhân kêu là tam nương liền rất tức giận, nhiều năm như vậy, Lâm Hình Nhân cái gì cũng có thể chịu thua, giống như quả hồng mềm để mẹ con các nàng tùy ý xử lý, nhưng duy chỉ có cách xưng hô này, luôn kêu nàng là tam nương, sợ là cả cái phủ thái sư này không ai là không biết phu nhân thái sư xuất thân từ thế thiếp.

Vì vậy mà, Liễu Tùy Hương làm cho Lâm Hình Nhân chịu không ít đau khổ, cuối cùng cũng mệt, hơn nữa Lâm Bác cũng biết cách xưng hô này rồi, Liễu Tùy Hương mới không thể không nể hà so đo.

"Được, xem kịch vui." Liễu Tùy Hương oán giận nói, "Đừng tưởng rằng rời khỏi phủ thái sư, có thể bay lên làm phượng hoàng!"

Lâm Hình Nhân dựa vào tường phía bên kia nghe rất rõ ràng lời nói của hai mẹ con kia, nàng nghe trong lời nói còn hàm chứa mưu kế, xem ra lúc này đây, mẹ con hai nàng đã tính ra cách để đối phó với nàng, nàng đã rời khỏi phủ thái sư còn không buông tha cho nàng, giống như căn bản không biết tốt xấu là gì.

Ngày hôm qua rời phủ thái sư từ lúc chạng vạng cho đến bây giờ đã gần trưa, Lâm Hình Nhân một miếng cơm còn chưa ăn, Yên Nhi từ Vạn An tự trở về còn một khoảng thời gian nữa, trừ bỏ Yên Nhi không ai để ý đến âm mưu của nàng, nhưng Yên Nhi lại không biết người dùng bữa tối qua và sáng nay không phải tiểu thư của nàng, căn bản không biết bụng nàng đã sớm kêu đói.

Lâm Hình Nhân tính toán liền chính mình đi tới phòng ăn.

Trang phục đáng đi kì thật cũng là một loại công phu, làm cho Lâm Hình Nhân xuất hiện trước mặt mọi người, có đầy đủ nhẫn nại, có thể không để ý những ánh mắt khác thường. Sư phụ nói với nàng đó cũng là một loại rèn luyện, cho nên nàng liền nghe lời làm theo.

"Đại tiểu thư, Yên Nhi không có ở đây sao? Người muốn dùng bữa ngay tại đây sao?" Quản sự phòng ăn thấy Lâm Hình Nhân tới liền tiến đến hỏi, nàng không dám khẳng định Lâm Hình Nhân lại như vậy, có thể đi đến đây mà không bị ngã.

Nhớ lại, Lâm Hình Nhân trước đây bị ngã một lần, liền bị một chậu nước dội thẳng vào người, cực kỳ chật vật. Bất quá, cũng chỉ có Lâm Hình Nhân biết nguyên nhân nàng ngã sắp xuống, chính là do Lâm Khả ban tặng.

"Nhìn xem, người ta đường đường là đại tiểu thư, như thế nào lại cùng hạ nhân dùng bữa?" Một nha hoàn bĩu môi nói.

"Tốt, ngay tại nơi này đi." Lâm Hình Nhân giống như không nghe thấy lời của nha hoàn kia, mỉm cười, nói với quản sự.

Thấy Lâm Hình Nhân tìm chỗ ngồi xuống, quản sự nhanh chóng bưng đồ ăn tới cho nàng.

Trong phủ thái sư, đối với đại đa số hạ nhân lễ tiết căn bản không thành vấn đề, trừ bỏ nha hoàn Thục Lạc bên người phu nhân thái sư, trong mắt người khác ít nhiều cũng tôn trọng vị đại tiểu thư này, dù sao người ta cũng xuất thân từ nơi này, huống chi sắp trở thành Hiên vương phi, không thể so sánh với đám nô tì các nàng.

Lâm Hình Nhân lấp đầy bụng liền rời khỏi phòng ăn.

Vốn muốn nhanh trở về phòng của mình, nhưng vừa ra khỏi phòng đã cảm thấy một cỗ nội lực mạnh mẽ ở đâu đó gần đây, mà người đó đang cố sức áp chế hơi thở của mình, có thể phòng tránh người bình thường, nhưng mà đối với cao thủ như Lâm Hình Nhân đã bị phát hiện.

Loại cảm giác khác thường này làm cho Lâm Hình Nhân nhớ đến lúc ở trước cửa phủ thái tử, trước khi nàng rời đi, rõ cảm giác có ai đó đang nhìn nàng, ánh mắt ấy khác với ánh mắt của người bình thường, cực kì sắc bén, nàng "trong lúc vô tình" đã quay người lại, nhưng không phát hiện ra cái gì. Mà lúc này nàng cảm giác được ánh mắt khác thường ấy đang nhìn chằm chằm vào mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Xuất giá

Có phát hiện, Lâm Hinh Nhân khôi phục bộ dáng tật ở chân, quơ thân mình, từng bước từng bước tiêu sái.

Nàng xác định người trong bóng tối không phải Tây Môn Tinh Hiền, Tây Môn Tinh Hiền đúng là vì nàng bị cự tuyệt hôn ước nên mới quay trở lại kinh thành, hơn nữa ánh mắt của hắn cũng không sắc bén như vậy.

Khi Lâm Hinh Nhân gần về đến phòng mình, loại cảm giác khác thường này cũng yếu dần, lúc nàng bước vào phòng, khi quay người đóng cửa, hơi mở to mắt, nhìn khắp xung không quanh, cũng không tìm thấy ánh mắt kia.

Lâm Hinh Nhân nhẹ nhàng đóng cửa lại, quay lại đi vào trong phòng.

Sau khi Yên Nhi trở về, hai người làm chút đồ chuẩn bị cho ngày mai xuất giá, tới giờ ngo liên đi ngủ.

Hôm sau, trong kinh thành lại đón một đại hôn, Hiền vương tự mình đến phủ thái sư cưới một phế phi trở thành đề tài của bách tính trong thành, Lâm Hinh Nhân đang ngồi trong hi kiệu đồ rực rỡ nhiên lại trở thành tiêu điểm của mọi người, mà đi ngay bên cạnh, một thân hi phục trên cổ đeo bông hồng hoa làm bằng tơ lụa cười một con bạch mã, tân lang cùng quan viên đi theo sau chính là tâm điểm còn lại.

Lúc này, Tây Môn Tinh Hiền giống như một vị chiến thần hào quang chói lọi, bề ngoài anh tuấn ngạo nghễ, đáng người khí khái hào hùng, ánh mắt hờ hững thu hết toàn bộ thiên hạ trong tay.

Hi kiệu rớt cục cũng vào được Hiền vương phủ.

Tây Môn Tinh Hiền bước xuống ngựa trước, đi tới trước kiệu, thay Yên Nhi giúp Lâm Hinh Nhân vén màn kiệu lên, vươn tay ra.

Lâm Hinh Nhân nhỏ nhẹ, bị tấm khăn hi trên đầu che mất tầm mắt, chỉ lơ mơ thấy trước mặt mình có một bàn tay.

Nhưng mà cũng chỉ mất có vài giây, Lâm Hinh Nhân nắm lấy tay Tây Môn Tinh Hiền.

Vừa mới chạm vào nhau, trong lòng Lâm Hinh Nhân chợt run lên. Đêm trước, chính là đôi bàn tay này chặn mình trong mật thất....

Không kịp suy nghĩ gì, Lâm Hinh Nhân đã bị tay của Tây Môn Tinh Hiền nắm chặt, một cách nhẹ nhàng, cả người Lâm Hinh Nhân còn chưa ra khỏi cổ kiệu, đã bị Tây Môn Tinh Hiền kéo ra.

Những người xung quanh chỉ dám thở nhẹ, Lâm Hinh Nhân đã bị Tây Môn Tinh Hiền ôm vào trong ngực, đi nhanh về phía cửa lớn Hiền vương phủ.

Yên Nhi rất lâu sau mới phản ứng lại, vội vàng mím chặt môi nhin cười, vội vàng vàng đuổi theo.

"Thực mất hứng." Một nam tử mặc cẩm y đứng vào một góc đại thụ gần Hiền vương phủ, rồi biến mất dưới tán cây, có chút mất hứng nói thầm một câu.

Vốn có rất nhiều người muốn xem một màn Hiền vương ngọc thụ lâm phong cùng vương phi chân bị tật sóng vai đi vào vương phủ, chỉ nghĩ thôi cũng thấy buồn cười. Không nghĩ tới Tây Môn Tinh Hiền lại ôm Lâm Hinh Nhân đi thẳng vào trong phủ, nhanh chóng tới hi đường, ngay cả chân còn chưa chạm đất.

Trong hi đường, mọi thứ đã sớm được bố trí thỏa đáng, nhưng mà phụ mẫu của Hiền vương, một người là tiên hoàng, còn một vị là thái phi không rõ từ đâu rơi xuống, cũng không thể xuất hiện, cũng chỉ có thể gián lược phần bái phụ mẫu, hơn nữa Hiền vương đã nói sẽ làm hôn lễ chu toàn chính là giữ thể diện cho Lâm Bác, làm việc nhất định phải đúng mực, cho nên hoàng thượng và hoàng hậu sẽ không cố ý hạ mình tham dự hôn lễ.

Sau khi làm lễ bái phụ thê, Tây Môn Tinh Hiền ôm Lâm Hinh Nhân từ hi đường đến hi phòng, nhìn thấy hành động kia làm cho người ta hận không thể biến thành tàn phế để được Hiền vương chăm sóc như thế.

Sau khi nghe được tin tức Lâm Hinh Nhân cùng Tây Môn Tinh Hiền thuận lợi bái đường, Lâm Bác trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, cho dù hắn quyền cao chức trọng, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến một ngày, hắn căn bản cũng không nghĩ tới đứa con gái coi như bỏ đi của hắn chỉ cần một lần tiến cung đã chiếm được vị trí Hiền vương phi cao quý, bây giờ xem ra, ngay ấy tiến cung Lâm Khả bị đau bụng liền đổi thành Lâm Hinh Nhân đi thay thật đúng là ý trời.

Tây Môn Tinh Hiền ôm Lâm Hinh Nhân vào trong hi phòng rồi sau đó rời đi.

Dựa theo tục lệ, Lâm Hinh Nhân chỉ có thể ngồi ở giường chờ.

"Tiểu thư, người trước tiên nghỉ ngơi đã, nô tỳ canh chừng giúp người." Yên Nhi nhẹ nhàng khẽ mở cửa chỉ lộ ra một khe nhỏ, nhìn khắp xung quanh, nói với Lâm Hình Nhân.

Lâm Hình Nhân cũng không khách khí, tùy tiện bỏ khăn hi trên đầu xuống.

"Aiya, tiểu thư, cái này không thể được!" Yên Nhi vội vàng chạy đến bên giường, đem khăn voan đội lại lên trên đầu nàng, "Nghỉ ngơi như thế nào cũng được, nhưng mà không thể làm loạn trên đầu, khăn voan chỉ có mình vương gia mới được tháo xuống, chính mình lấy xuống là phạm vào điều tối kỵ, điềm xấu."

"Người còn chú ý tới điều này, ngày hôm qua không phải chính người dẫn ta đi nhìn lên vương gia?" Lâm Hình Nhân chế nhạo nói

"Cái kia có cũng không sao, có không ít cô nương đi nhìn trộm phu quân trước hôn lễ, nhưng chỉ là người ta không bị phát hiện." Yên Nhi nói, "Còn chưa nói, nếu không phải nô tỳ, tiểu thư sẽ không bị mất mặt trước mặt vương gia, nên mới phát hiện ra vương gia là một người đại nhân đại lượng bất kể góc độ nào."

Yên Nhi luôn miệng khâm phục Hiên vương, làm cho Lâm Hình Nhân âm thầm bĩu môi, sớm hay muộn thì một ngày nào đó nàng sẽ ở trước mặt mọi người xé rách bộ mặt ngụy trang ngụy trang của hắn.

Hai người ở trong hi phòng, vừa ăn trái cây Yên Nhi mang trộm tới, vừa nói về chuyện thường ngày, chẳng mấy chốc bên ngoài trời đã tối đen, âm thanh huyền ảo bên ngoài cũng nhỏ dần, Yên Nhi nhanh chóng đem đồ ăn còn thừa ra ngoài, giúp Lâm Hình Nhân sửa lại hi phục trên người, chờ Tây Môn Tinh Hiên đến.

"Nhìn người xem, còn khăn trang hơn ta." Lâm Hình Nhân nắm lấy bàn tay lạnh cóng

"Đúng vậy a, thật khăn trang." Yên Nhi vỗ vỗ ngực, hồi hộp nhìn về phía cửa phòng.

"Trong phòng có nha đầu, nên đi ra." Ngoài phòng có người kêu lên

"Tiểu thư, nô tỳ phải đi." Yên Nhi có chút không muốn, từ lúc hầu hạ Lâm Hình Nhân, đây là lần đầu tiên nàng cùng tiểu thư ngủ khác phòng, về sau, nàng càng không thể trò chuyện cùng tiểu thư trước khi đi ngủ. Bây giờ đã trở thành thói quen của tiểu thư, không biết không có nàng, tiểu thư có ngủ được không?

Phi phi phi! Trong lòng Yên Nhi liên vang lên, hiện tại tiểu thư đã có vương gia, vương gia sẽ chăm sóc cho tiểu thư.

Nghĩ đến điều này, Yên Nhi mỉm cười, buông lỏng bàn tay Lâm Hình Nhân ra, xoay người yên lặng đi ra ngoài cửa phòng.

Màu đỏ là thứ duy nhất nàng nhìn thấy trong phòng, trong phòng thật yên tĩnh, Lâm Hình Nhân thuận tay vén khăn hi vừa mới bị Yên Nhi bắt đội lên, quan sát xung quanh.

Một lát sau, một tiếng bước chân rất nhỏ ngoài phòng vang lên.

Từ âm thanh mở cửa phòng, Lâm Hình Nhân liền đem khăn hi đội lên.

"Vù _____"

Một cơn gió lớn đánh thẳng về phía nàng đang ngồi, làm cho khăn voan nàng vừa đội lên rơi xuống.

Edit & Beta: Bạc Hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hàng giả ra tay(*)

(*): Đầu tiên mình cũng không biết dịch tên chương này như thế nào nữa, mọi người cứ đọc nội dung chương rồi sẽ hiểu -.-!!!!

Những hạt châu sai trên đầu Lâm Hình Nhân nhẹ nhàng đong đưa, trong phòng phát ra âm thanh rất nhỏ, cũng chỉ có người có nội lực cao cường mới có thể nghe thấy.

Lâm Hình Nhân cùng người vừa mới bước vào phòng bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ như bị kính hách lớn, mắt mở to.

Lâm Hình Nhân đã cảm thấy tiếng bước chân vang lên bên ngoài phòng rất kỳ lạ, nhưng khi thấy người ta đến vẫn cảm thấy rất kinh ngạc.

Người tới gần nàng là một nữ nhân, một thân hi phục, và dĩ nhiên là mang một khuôn mặt giống y hệt nàng.

"Đã làm người sợ, có phải hay không?" Người đàn bà kia đến trước mặt Lâm Hinh Nhân, cúi đầu, mỉm cười đánh giá Lâm Hinh Nhân, "Ăn mặc như vậy, thật đúng là không khó coi, nếu như bắt ta cải trang thành một nữ nhân xấu xí mới làm khó ta."

"Người..... Người là ai?" Lâm Hinh Nhân làm bộ vô cùng sợ hãi, nghiêng mình, muốn tránh người đàn bà kia.

"Ta là Lâm Hinh Nhân, là vương phi vừa mới thú vào cửa nhà." Người đàn bà kia tỏ ra kinh ngạc nói.

"Ta không có đắc tội với người, người vì cái gì phải giả mạo ta?" Lâm Hinh Nhân vẫn giả bộ sợ hãi, âm thầm chú ý đến gương mặt của nữ nhân này.

Dịch dung thuật của nữ nhân này rất cao, cẩn thận xem xét đều không phát hiện ra sơ hở gì. Nếu nữ nhân này giả mạo nàng, nhất định sẽ phải đối mặt với Tây Môn Tinh Hiền, xem ra nàng đối với dịch dung của mình rất tự tin.

Trừ bỏ Thủy Nguyệt cung, còn có kỹ thuật dịch dung của Nguyệt Hoa Quốc rất tinh xảo, lập tức Lâm Hinh Nhân liền xác định lai lịch của nữ nhân này.

"Lâm đại tiểu thư thật đáng thương, muốn trách thì trách người chính là Hiền vương phi đi." Người đàn bà kia sờ mặt Lâm Hinh Nhân, cười nói, "Người nên biết, chắc hẳn có không ít người muốn ngồi lên vị trí Hiền vương phi."

Lâm Hinh Nhân sợ hãi định trốn đi, "Người người đối phó là Hiền vương, đừng đụng tới ta, van cầu người."

"Ha ha!" Người đàn bà kia cười lớn, nhìn bộ dạng Lâm Hinh Nhân nhất như thỏ đế giẫm cột nói, "Nữ nhân này đúng là không biết tự lượng sức mình, như thế nào lại có điểm xứng làm thái tử phi, Hiền vương phi?"

"Nếu người làm ta bị thương, cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người." Lâm Hinh Nhân đem Lâm Bác ra.

"Ta chính là Lâm Hinh Nhân, không phải vẫn hoàn hảo sống tốt hay sao?" Người đàn bà kia giống như đang nghe một câu chuyện cười, tới gần Lâm Hinh Nhân, "Trên đời này chỉ có duy nhất một Lâm Hinh Nhân, có ta sẽ không có người."

Trong giọng nói ngọt ngào ẩn chứa ý định kinh khủng, Lâm Hinh Nhân run lẩy bẩy.

Ánh mắt của người đàn bà kia dừng lại trên đùi Lâm Hinh Nhân, thờ dài, "Để ta cải trang thành một phế nhân, cũng thật sự là oan ức, bất quá người yên tâm, không bao lâu sau, chân của Lâm Hinh Nhân sẽ khỏi hẳn, ta sẽ là cho cuộc sống của Lâm Hinh Nhân trở nên tốt đẹp, người ở tuổi vàng biết được chắc chắn sẽ rất vui mừng."

"Người..... Người không được lại đây!" Lâm Hinh Nhân né tránh người đàn bà kia, muốn thoát khỏi đây.

Lúc này, hai người nghe rõ tiếng bước chân tới gần.

"Tạm thời ta sẽ không xử lý người." Người đàn bà nói xong dùng tay đánh về phía Lâm Hinh Nhân, Lâm Hinh Nhân cũng rất phối hợp với nàng ta, giả bộ bị điểm huyết đạo.

Sau đó, người đàn bà kia tùy tiện nhét Lâm Hinh Nhân không thể động dậy xuống dưới gầm giường.

Lâm Hinh Nhân giả nhặt khăn hi của Lâm Hinh Nhân vừa rơi xuống đội lại lên trên đầu, ngồi ngay ngắn trên giường.

Chỉ một lát sau, Tây Môn Tinh Hiền đẩy cửa đi vào.

"Mục đích bước chân vào hoàng gia của người đã đạt được rồi, cho dù mai sau Lâm Khả giả cho thái tử, thân phận nàng cũng thấp hơn người, làm việc gì cũng nên phải thấy đủ." Tây Môn Tinh Hiền đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, tùy ý rót cho mình một chén rượu.

Trên bàn thường sẽ có rượu và trái cây ngon, nhưng vì là người mới nên còn chuẩn bị thêm đồ ăn khuya, nhưng mà Tây Môn Tinh Hiền tựa hồ như không để ý trên đầu Lâm Hinh Nhân vẫn còn che khăn hi.

"Yên tâm, bốn vương không cho rằng lúc người đề nghị giả cho thái tử là do Lâm Bác sai khiến, Lâm Bác không ngu ngốc, hẳn dù muốn làm hoàng thân quốc thích cũng sẽ không cố ý đổ lên đầu người." Tây Môn Tinh Hiền uống một hớp rượu, tùy ý thường thức chén rượu nói.

Tây Môn Tinh Hiền đối đãi với Lâm Hinh Nhân trong ngoài không giống nhau làm cho Lâm Hinh Nhân giả ngồi trên giường cũng không cảm thấy kì lạ, ở ngoài đại môn, thật ra là diễn cho người ngoài xem, lúc bọn họ ở chung với nhau thì rất hồ hởi.

Tây Môn Tinh Hiền một lời liền vạch trần mục đích của nàng lúc trước trước mặt hoàng thượng muốn giả cho thái tử, dù sao ở trước mặt mọi người cũng có thể nhìn thấy.

Hơn nữa ý tứ trong lời nói của Tây Môn Tinh Hiền có thể hiểu được, đúng là nàng Lâm Hinh Nhân ngay cả tư cách trở thành một quân cờ cũng không có, rõ ràng nàng cùng Lâm Bác chưa hề cùng Lâm Bác mưu tính hôn sự này, cho nên Tây Môn Tinh Hiền mới có thể cùng nàng ngồi "hào hào" nói chuyện, chính là đem nói ra hết thấy những thủ đoạn nàng đã dùng để mưu tính cho tương lai của mình.

Lâm Hinh Nhân cảm thấy Tây Môn Tinh Hiền khôn khéo, đồng thời cũng cảm thấy rất may mắn. Tây Môn Tinh Hiền may mắn chính là quy chụp nàng thành một loại nữ nhân dễ đối đãi, nếu hắn biết ngay cả cơ hội tiền cung cũng là do nàng tạo ra, thì không biết hắn sẽ còn cảm thấy nàng như thế nào? Nếu như để hắn biết nàng chính là nữ nhân đêm đó hạ nhục hắn, nàng sẽ còn toàn mạng sao?

Bất quá, lúc này, cũng không phải nàng đối mặt với hắn, còn có một kẻ không biết tốt xấu đang chờ kia.

"Tạ vương gia rộng lượng." Lâm Hinh Nhân giả ôn nhu mở miệng, "Bất quá, vương gia thay Hinh Nhi vén khăn hi lên trước được không?"

Tây Môn Tinh Hiền lại đem chén rượu đưa đến gần miệng mình, nghiêng mắt nhìn nữ nhân đang ngồi trên giường, bàn tay vung lên, đem khăn hi trên đầu Lâm Hinh Nhân giả rơi xuống đất, mà chén rượu trong tay đã bị Tây Môn Tinh Hiền uống một hơi cạn sạch.

"Vương gia, nô tỳ giúp ngài rót rượu." Lâm Hinh Nhân giả mỉm cười đứng dậy, tựa hồ đối với việc Tây Môn Tinh Hiền làm rơi khăn hi cho là không đúng.

Lâm Hinh Nhân giả chậm rãi đi đến bên Tây Môn Tinh Hiền, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng cầm lấy bình rượu.

Tây Môn Tinh Hiền đứng lên, đoạt lấy bình rượu, nữ nhân này dám chủ động tới gần mình, khuôn mặt kiêu diễm mang theo vài phần quyền rũ, đang nhìn hắn nhẹ nhàng cười, chẳng biết tại sao lại làm cho hắn nhớ tới những nữ tử thô tục nhiệt tình đón khách ở thanh lâu.

Tây Môn Tinh Hiền nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo hiện ra vài tia chán ghét, gạt tay Lâm Hinh Nhân sang một bên.

"Vương gia!" Lâm Hinh Nhân giả không đoán được Tây Môn Tinh Hiền sẽ làm như vậy, chính xác là cảm thấy chán ghét nàng.

Vốn muốn làm tốt mà lại bị chán ghét, cho Lâm Hinh Nhân giả mới tí mị chuẩn bị một lớp dịch dung thượng đẳng cho mình, tận lực làm cho Lâm Hinh Nhân thoát nhìn trở nên xinh đẹp động lòng người, hơn nữa chính mình dùng ánh mắt câu dẫn người khác, cho dù thân thể có tàn tật, cũng có thể để lại vẻ ngoài mê hoặc trong lòng Tây Môn Tinh Hiền. Lại nói động phòng hoa chúc, vốn là một đêm công khai ái muội, chẳng lẽ Tây Môn Tinh Hiền có thể bỏ miếng thịt đã dâng đến tận miệng rồi hay sao? Nếu đúng là như vậy, trong phủ của hắn cũng sẽ không nuôi ba vị phụ nhân kia.

Thế nhưng, Lâm Hinh Nhân giả vẫn đánh giá sai tình huống hiện tại, không khỏi thầm mắng Lâm Hinh Nhân không biết tự lượng sức, nàng thay nàng ta ra tay như vậy mà Tây Môn Tinh Hiền vẫn không động tới nàng, nếu là Lâm Hinh Nhân thật, thì đã sớm trở thành một vị vương phi bị vứt bỏ rồi.

Xem ra, phải dùng thủ đoạn thôi.

Edit & Beta: Bạc Hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hiền Vương bị hạ độc

Thông Báo:

Có thể mọi người sẽ không thích thông báo này nhưng mình vẫn phải thông báo. Vì lý do bận thi cử cho nên mình sẽ ngưng đăng truyện đến 26/11. Mong mọi người thông cảm. Mọi người đọc một chương truyện cảm thấy nhanh lắm phải không? Nhưng thật ra mình phải đánh gần 4 tiếng liền mới xong đó. Mỗi lần đánh xong đầu tay sml luôn, vậy nên mọi người đừng reup nó nhé!

_____ From Bạc Hà with love _____

"Vương gia, ngài đã cưới Hinh Nhi, Hinh Nhi chính là nữ nhân của vương gia, cho dù Hinh Nhi không so được với những nữ tử khác, nhưng mà Hinh Nhi cũng hiểu được thế nào là hầu hạ phu quân." Lâm Hinh Nhân giả nói xong lại dính chặt lấy Tây Môn Tinh Hiền, "Vương gia, hôm nay là ngày tốt để động phòng hoa chúc, tối nay hãy để Hinh Nhi hầu hạ vương gia."

Những lời này làm cho Lâm Hinh Nhân đang bị giấu dưới gầm giường nổi hết cả da gà, nữ nhân đúng là hủy hết hình tượng của nàng.

"Người muốn hầu hạ bốn vương?" Tây Môn Tinh Hiền đưa tay nắm lấy cằm Lâm Hinh Nhân giả, kéo nàng ta tới gần mình.

Người Lâm Hinh Nhân giả không thể tới gần thêm được nữa, nhẹ nhàng ôm lấy Tây Môn Tinh Hiền.

Tây Môn Tinh Hiền bỏ tay ra, lùi về phía sau vài bước.

Tay Lâm Hinh Nhân giả vừa mới chạm vào y phục Tây Môn Tinh Hiền, liền bị gạt ra. Mà Tây Môn Tinh Hiền trong lúc vô ý tới gần cửa sổ, bất giác thu hồi thân mình.

Tây Môn Tinh Hiền vừa đục đầu vào cánh cửa sổ, chính là bị Lâm Hinh Nhân lấy hòn đá ném thẳng vào.

Ánh mắt Tây Môn Tinh Hiền hiện ra vài tia chán ghét, bộ dáng của nữ nhân Thủy Nguyệt cung kia bắt gặp lại hiện lên trong đầu hắn.

Có phải là nàng cảm thấy không thỏa đáng, lại còn lấy đá đập vào đầu mình, nếu để người khác nhìn thấy thương thế trên trán hắn, thì phải giải thích như thế nào?

Tuy rằng không có làm lung đầu nhưng có máu tụ lại là điều đương nhiên, chính là rất đau.

Trong lòng nóng giận, Tây Môn Tinh Hiền liền muốn chiếm đoạt người đàn bà kia, nếu như trong đêm động phòng hoa chúc này, hắn không ngại động phòng với thể thân của Lâm Hinh Nhân.

Trong lòng tức giận như thế nhưng vẫn còn muốn nàng, tay Tây Môn Tinh Hiền xoa đằng sau gáy, xem ra chính mình bị người đàn bà kia đập không nhẹ, cảm thấy có chút choáng váng. Trên đời có vô số nữ nhân, người đàn bà kia lại cố tình cố chấp như vậy, sao lại không có một chút rung động?

"Vương gia?" Lâm Hinh Nhân giả từ dưới đất đứng lên, thủ kê lên, hành động Tây Môn Tinh Hiền xoa gáy làm cho nàng nghi hoặc.

"Rót cho bản vương chén rượu." Tây Môn Tinh Hiền quay người mở cửa sổ, muốn hít thở không khí bên ngoài.

Lâm Hinh Nhân giả sùng sốt, nhất thời đối với khẩu khí biến hóa của Tây Môn Tinh Hiền không phản ứng kịp.

"Nhanh lên!" Tây Môn Tinh Hiền quay người, dựa vào cửa sổ, thấy Lâm Hinh Nhân không hề động đậy, giọng nói hồ hững nâng cao.

"Vâng." Lâm Hinh Nhân giả nhanh chóng đưa cho Tây Môn Tinh Hiền một chén rượu.

Tây Môn Tinh Hiền nhận lấy chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lâm Hinh Nhân giả ngăn người nhìn Tây Môn Tinh Hiền, không ngờ Hiền vương lại khinh địch như vậy liền uống hết sạch rượu. Nàng vẫn còn tưởng rằng muốn đối phó với Hiền vương cần phải tốn nhiều công sức hơn.

Không sai, trong lúc rót rượu, Lâm Hinh Nhân giả đã âm thầm hạ dược.

Vốn Tây Môn Tinh Hiền không chịu cùng nàng động phòng, nàng liền muốn hạ độc hắn. Nhưng mà Tây Môn Tinh Hiền lại không cần nàng rót rượu, nàng đã nghĩ tới gần Tây Môn Tinh Hiền hạ độc trực tiếp trên người hắn, không nghĩ tới chưa tới gần được đã bị đẩy ra, trong lúc nàng vất óc nghĩ bước kế tiếp nên làm như thế nào, Tây Môn Tinh Hiền lại bảo nàng đi rót rượu.

Cho nên, nàng phải ra tay.

Sau khi Tây Môn Tinh Hiền uống cạn chén rượu xong, liền ném ra ngoài cửa sổ, tiếng chén rượu vỡ vụn vang lên cũng chẳng làm hắn cảm thấy phiền toái chút nào.

Đáy lòng có ham muốn mạnh mẽ chiếm giữ người đàn bà kia, hôm qua hắn ở trên đường phố, rõ ràng đã dẫn được người đàn bà kia đến, thế nhưng vẫn chậm một bước, không có tra ra được tung tích của người đàn bà kia.

Nếu như người đàn bà kia không thể trốn ra khỏi mắt thất thi sẽ không làm cho hắn bị bề mặt như vậy, khi hắn chán nản từ thanh lâu đi ra, hắn chưa bao giờ cảm giác được mình lại thất bại như vậy.

Hai lần bị đá kích, làm cho hắn không khỏi tức giận, tâm tình luôn lãnh đạm như vậy lại bị quấy nhiễu.

Nhìn Tây Môn Tinh Hiền dựa vào cửa sổ rồi từ từ ngã xuống, Lâm Hinh Nhân giả liền nhẹ nhàng tiến lên phía trước, thủ lay người Tây Môn Tinh Hiền một chút, không thấy có chút phản ứng nào, liền cười lạnh, "Hiền vương a, Hiền vương, cho dù ngươi có cẩn thận như thế nào thì vẫn là của ta mà thôi."

Nói xong, Lâm Hinh Nhân giả liền đóng cửa sổ lại, diu Tây Môn Tinh Hiền lên trên giường.

"Vốn ta còn định nếm thử, một chút mùi vị của Hiền vương, thật sự là mất hứng!" Lâm Hinh Nhân giả vừa cời y phục của Tây Môn Tinh Hiền, vừa nói, "Nhưng mà không sao, chỉ cần ta và ngươi hoan ái, ngươi sẽ không thể không thừa nhận Hiền vương phi Lâm Hinh Nhân hữu danh vô thực(*) này, nếu như ta lại "vừa vặn" mang thai, cho dù ngươi là Hiền vương thì có thể làm gì?"

(*) Hữu danh vô thực: Hữu: Có, trái với Vô là không. Danh: tiếng tăm. Vô: không. Thực: thật.

Hữu danh vô thực: có tiếng tăm nhưng không có thực lực; có tiếng tăm mà không có thực tài.

Lâm Hinh Nhân ở dưới gầm giường đồ giả kia tính kế, xem ra kế hoạch của nàng ta là phải mang thai con của Hiền vương chỉ trong một lần, điều này cũng khó trách mẫu bằng tử quý(*), loại nữ nhân này trên thế gian có rất nhiều, thế nhưng lại không biết nàng ta xuất thân từ đâu.

(*) Mẫu bằng tử quý (từ bằng mẫu tử): Mẹ vinh hiển nhờ con (con uy danh nhờ mẹ)

Nhìn thấy quần áo rơi vương vãi trên mặt đất, lại nghe được trên giường không có động tĩnh, nói như vậy đồ giả mạo kia đã muốn cùng Hiền vương đồng

giường cộng chằm(*)

(*) đồng giường cộng chằm: Làm chuyện người lớn, các bạn tự hiểu nhé ^.^

Thật không nghĩ tới Hiền vương khinh địch như vậy liền bị người ta hạ được, điều này làm cho Lâm Hinh Nhân cảm thấy kỳ quái, nếu như nàng biết hành động của nàng ảnh hưởng tới hắn như vậy, làm cho hắn không đề phòng ly rượu của đồ giả mạo kia, không biết nên khen bản lĩnh của mình hay năng lực của Hiền vương thật kém cỏi.

Nhưng mà có một điều có thể khẳng định chính là, nếu như Hiền vương tỉnh lại, nhất định sẽ đem món nợ này đổ lên đầu Lâm Hinh Nhân.

Trời còn chưa sáng, Tây Môn Tinh Hiền liền tỉnh lại, nhìn sắc trời còn lơ mờ, lại nhìn thấy người bên cạnh mình, liền ngồi dậy, chiếc chăn rơi xuống, thân hình xích lửa(*) hiện ra.

(*)Xích lửa: trần trụi, trần truồng.

Nữ nhân bên cạnh còn đang ngủ say, Tây Môn Tinh Hiền không thể nhìn được nữa liền nhéo Lâm Hinh Nhân giả một cái.

"Vương gia? Làm sao vậy?" Lâm Hinh Nhân giả cố ý mơ màng mờ mắt, thanh âm mềm mại mang theo vài phần ai oán.

"Người dám hạ được bốn vương, không muốn sống nữa sao?" Ánh mắt lạnh lùng của Tây Môn Tinh Hiền tới gần Lâm Hinh Nhân giả, bàn tay nhanh chóng đặt trên cổ nàng.

"Khụ Khụ!" Lâm Hinh Nhân giả dường như bị bóp đến không thở nổi, "Vương gia..... Là ngài uống rượu..... Đã quên hết chuyện đêm qua..... Nô tỳ không dám..... Khụ Khụ!"

"Người cho là bản vương không biết tử vong của mình? Người có tin bản vương phế nốt một chân còn lại của người ngay tại đây hay không?" Tây Môn Tinh Hiền nói xong, ánh mắt liền dừng lại ở chỗ vết máu màu đỏ.

Trong thoáng chốc, hắn nhớ lại căn mật thất, lưu lại dấu vết của nữ nhân kia.

Lâm Hinh Nhân ở dưới gầm bị những tiếng động bên trên làm cho tỉnh giấc, nghe thấy giọng nói của Tây Môn Tinh Hiền, liền biết đồ giả mạo kia đang gặp nguy hiểm, nhưng mà người đàn bà kia đã có can đảm xuống tay với Tây Môn Tinh Hiền, đương nhiên sẽ có cách đối phó với hắn, dám đối đầu với Tây Môn Tinh Hiền thì chắc hẳn không phải nhân vật tầm thường.

Edit & Beta: Bạc Hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vốn muốn cho người thay ta động phòng

Quả nhiên đúng như Lâm Hinh Nhân dự đoán, hai tay của đồ giả mạo kia nắm chặt lấy cổ tay của Tây Môn Tinh Hiền, đương nhiên là nàng ta không dám dùng nội lực, chẳng qua là làm bộ giãy giụa muốn thoát khỏi tay của Tây Môn Tinh Hiền, thờ hồn hèn nói, "Vương gia..... Nếu như vừa mới vào phủ liền..... Liền phê đi một chân..... Như vậy vương gia chẳng phải sẽ phải nuôi một ngoại nhân..... Không công sao?"

"Người thật khôn khéo!" Tây Môn Tinh Hiền dường như không dự đoán được Lâm Hinh Nhân sẽ nói trúng tâm tư của hắn, thu lại hàn ý trong mắt, đem nàng ném sang một bên, rời giường, rất nhanh mặc y phục vào.

Lâm Hinh Nhân giả có chút đắc ý, sau khi được Tây Môn Tinh Hiền buông tha liền không vội vã mặc y phục, ngồi ở trên giường, chậm rãi chải tóc.

Trong lời nói của Lâm Hinh Nhân giả cũng có thể hiểu được, Tây Môn Tinh Hiền để cho người ngoài nhìn thấy đáng về cam tâm tình nguyện muốn cưới nàng chính là muốn ngăn chặn miệng lưỡi của phe đối đầu với thái tử, kể ra thì vẫn là vì thái tử.

Vốn chuyện thái tử cự tuyệt hôn ước, chính là để thái tử tự chặt đứt sự giúp đỡ của phủ thái sư, nhưng mà quan hệ giữa phủ thái tử và Hiền vương thật tốt, liền thay hắn cưới Lâm Hinh Nhân, cho phủ thái sư mặt mũi thật lớn, hơn nữa phủ thái sư và Hiền vương phủ kết thân, cũng là muốn mượn sức của phủ thái sư. Xem ra ngoài mặt, phủ thái sư và Hiền vương ở cùng một phe, cho dù thái tử từng đắc tội với thái sư, nhưng mà có Hiền vương ở đó, thái sư cũng sẽ không làm khó thái tử, nếu như thái sư có thiên vị thái tử một chút, thái tử cho dù hắn không có bản lĩnh thật sự, thì cũng có lực lượng cường đại sau lưng.

Bởi vì Tây Môn Tinh Hiền có thể vì suy nghĩ cho thái tử mà đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, cho nên ngay cả cái đồ giả mạo kia cũng biết, cho dù lúc này Tây Môn Tinh Hiền có tức giận như thế nào, thì cũng không thể làm gì được nàng, mà nàng lại có được cơ hội, có thể nghĩ ra biện pháp hóa giải sự tức giận của Tây Môn Tinh Hiền, ngồi vững vàng trên vị trí vương phi.

"Món nợ này bản vương tạm thời chưa tính." Trên người Tây Môn Tinh Hiền đã không còn thấy nửa điểm tức giận, thanh âm nhẹ như con gió, xoay người bước ra khỏi phòng.

Mai sau? Không có mai sau, nếu như ta mang thai, ngươi còn muốn tính sổ với ta như thế nào? Lâm Hinh Nhân giả nhìn cánh cửa đóng chặt lại, cười đắc ý, thuận tay lấy bình sứ giấu ở dưới gối ra, âm thầm vận công, cầm trong tay nghiền nát, bụi trắng liền rơi xuống chỗ vết máu đỏ sẫm trên giường.

"Ta còn tưởng rằng ngươi có năng lực hơn người, hóa ra lại còn phải dựa vào thủ đoạn con con này." Lâm Hinh Nhân từ dưới gầm giường đi ra, đứng ở bên cạnh giường, nhìn vết máu đã được lau sạch kia, còn có bình sứ bị nghiền nát thành bột phấn kia.

Bình sứ như vậy nàng cũng có một cái, không cần phải nói đều là máu gà hoặc máu chó, muốn mượn cơ hội giả làm máu xử nữ, đánh lừa Tây Môn Tinh Hiền.

Lâm Hinh Nhân không muốn bị tên vương giả cầm thú này ăn, sợ ngộ nhờ mình không thể thoát đêm động phòng hoa chúc, lại bị Tây Môn Tinh Hiền bụng đói ăn quăng(*), nhất định phải nghĩ ra biện pháp đối phó, miễn lại gặp phiền toái.

(*)Bụng đói ăn quăng: ý chỉ cấp bách, không cần lựa chọn

"Ngươi đi ra bằng cách nào?" Hàng giả đột nhiên nhìn thấy Lâm Hinh Nhân xuất hiện trước mặt mình liền sửng sốt, nàng rõ ràng đã bị điểm huyết đạo rồi.

"Chắc Chắc," Lâm Hinh Nhân tặc lưỡi, không để ý đồ giả mạo đang kinh ngạc, nói tiếp, "Ta còn tưởng sẽ được xem một vở kịch thú vị, kết quả cái gì cũng không có. Song, xuân dược của ngươi thật đúng là không tồi, ngay cả Hiền Vương cũng bị hạ gục, mặc cho ngươi thao túng, nhưng mà tại sao ngươi lại không trực tiếp dùng xuân dược? Như vậy chẳng phải càng thêm chân thật, ngươi cũng không cần vì muốn mang thai, vội vàng đi tìm nam nhân khác, nói cho cùng ngươi vẫn chưa thành công."

Nghe Lâm Hinh Nhân nói ra rành mạch kế hoạch của mình, người đàn bà kia kinh ngạc tới mức không thể thốt lên lời.

"Đúng rồi, ta thấy ngươi chính là sợ sau khi xuân dược phát tác, Hiền vương có thể khắc chế chính mình rồi bỏ chạy, uổng phí ngươi tính toán một phen, không bằng trực tiếp dùng xuân dược làm cho hắn gục ngay tại chỗ, không thể phát hiện ra ngươi tính kế hắn, đúng không? Nói đến đây, ngươi thật là một nữ nhân nhiều mưu kế." Lâm Hinh Nhân tiếp tục phân tích hành động của đồ giả mạo kia.

"Ngươi là ai?" Người đàn bà kia cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, mặc y phục vào, nhảy xuống giường, nhìn chằm chằm Lâm Hinh Nhân lạnh lùng nói.

Hiện tại nàng đã hoàn toàn xác định Lâm Hinh Nhân này đã giải huyết đạo bị điểm, im lặng ở dưới gầm giường xem cuộc vui.

Thế nhưng nàng có thể giải huyết đạo mà không bị Tây Môn Tinh Hiền phát hiện ra, có thể thấy nàng đã phong tỏa khí tức, bản lĩnh rất cao, công lực thâm hậu, có thể che giấu cả một đêm.

"Ta là Lâm Hinh Nhân a, chẳng lẽ ngươi đã quên?" Lâm Hinh Nhân cười nói.

Nhưng mà đồ giả mạo kia cũng không tưởng tượng được nàng chính là Lâm Hinh Nhân thật sự, nghĩ rằng nàng cũng giả mạo giống như mình, chỉ là ra tay trước một bước. Dù sao nàng ta cũng không biết nàng có võ công.

"Tôi qua ngươi vì cái gì mà không ra tay?" Đồ giả mạo đặt mình sang một bên hoài nghi hỏi, cảm giác bị người ta trêu đùa rất không thoải mái.

"Đương nhiên là muốn ngươi thay ta cùng Hiền vương động phòng hoa chúc một đêm, thế nhưng kết quả làm cho ta rất bất mãn" Lâm Hinh Nhân bĩu môi nói.

Vốn nữ nhân này có chuẩn bị mà đến, nàng còn tưởng rằng nàng ta có thể cùng Tây Môn Tinh Hiền thuận lợi động phòng, như vậy nàng cũng không hề cho Tây Môn Tinh Hiền được lợi, có thể trốn được nhất thời, chủ yếu là sẽ không phải xử lý chuyện mình bị thất thân(*), giảm bớt phiền toái, tránh bị Tây Môn Tinh Hiền nghi ngờ.

(*)Thất thân: mất đi sự trinh tiết, không còn giữ được phẩm hạnh của mình theo quan niệm phong kiến.

Không ngờ tới Tây Môn Tinh Hiền đối với "Lâm Hinh Nhân" không thêm để ý chút nào, ngay cả chạm cũng không muốn chạm vào, liền quăng "nàng" hai ba lần.

Lâm Hinh Nhân ở dưới giường, nghe động tĩnh trong phòng, nàng liền đoán rằng ngay từ đầu đồ giả mạo kia muốn khiến cho Tây Môn Tinh Hiền nằm trong lòng bàn tay, chỉ tiếc Tây Môn Tinh Hiền thờ ơ, nàng ta mới không thể hạ được được.

"Thật là kỳ quái, ngươi giả mạo Lâm Hinh Nhân lại không muốn cùng Tây Môn Tinh Hiền động phòng? Lâm Hinh Nhân thật sự đã bị ngươi giấu đi đâu rồi?" Người đàn bà kia nghi hoặc hỏi, suy đoán thân phận của Lâm Hinh Nhân, nàng không tin người trước mắt chính là Lâm Hinh Nhân thật sự.

"Ta càng muốn biết ngươi là ai? Tiếp cận Tây Môn Tinh Hiền có mục đích gì?" Lâm Hinh Nhân lười trả lời người đàn bà kia, từng bước từng bước đến trước mặt nàng ta, tấn công nàng ta.

Mặc kệ là thật hay là giả, ai cũng không muốn kinh động đến người ngoài, cho nên hai người ở trong phòng im lặng đánh nhau.

Nhưng rất nhanh kẻ giả mạo phát hiện mình không phải đối thủ của Lâm Hinh Nhân, chỉ trong vòng mấy chiêu đã bị Lâm Hinh Nhân tóm gọn.

"Nói, ngươi là ai?" Lâm Hinh Nhân tiến đến gần sát tra hỏi, tay giữ chặt lấy cổ kẻ giả mạo, chỉ để nàng ta miễn cưỡng đáp lại, chỉ cần hơi dùng lực một chút, sẽ bóp chết nàng ta.

"Nhiệm vụ bất lợi....." Hai má kẻ giả mạo đỏ ửng, khó khăn phun ra vài từ, nàng biết dù thế nào cũng không thể nào cũng không thể thoát khỏi tay của Lâm Hinh Nhân, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Lâm Hinh Nhân thấy nàng ta nhắm mắt lại, con ngươi chợt lóe, liền bộp một tiếng, kẻ giả mạo chưa kịp lưu lại tin tức nhiệm vụ thất bại, liền bị Lâm Hinh Nhân chặt đứt cổ.

Nếu không phải nàng ta còn muốn lợi dụng Lâm Hinh Nhân một chút, ép hỏi nàng một chút vấn đề chi tiết, cho nên mới lựa chọn điểm huyết mà không trực tiếp lấy mạng nàng, nếu không cùng lắm cả hai người bại lộ trước mặt Tây Môn Tinh Hiền, cũng sẽ không cần nàng ta thay Lâm Hinh Nhân nâng động phòng rồi hôm sau xuống suối vàng.

Edit & Beta: Bạc Hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tiếng kêu thảm thiết bên ngoài

Lâm Hinh Nhân ngồi xổm, kéo mặt nạ da người của nữ nhân kia ra.

Là một nữ nhân xa lạ

Lâm Hinh Nhân tìm kiếm trên người nữ nhân kia, không phát hiện có gì khả nghi. Điều này cũng không có gì lạ, vì đề phòng Tây Môn Tinh Hiền phát hiện, nàng lại rất nhất gan, sẽ không làm người ta hoài nghi mạng theo thứ gì đó trên người.

Hiện tại cái thi thể này đã không còn giá trị, nhưng mà nếu phải đem ra khỏi Hiền vương phủ có chút khó khăn. Lâm Hinh Nhân quyết định trước hết đem giấu thi thể đi, chờ đến khi trời tối mới xử lý.

Ngay khi Lâm Hinh Nhân chuẩn bị đem thi thể giấu xuống dưới gầm giường thì cảm thấy bên ngoài có tiếng động khác thường.

Ánh mắt chợt lóe, Lâm Hinh Nhân tiện tay chạm vào mặt người đàn bà kia, khi bỏ tay ra khuôn mặt kia liền biến dạng không thể nhận ra được nữa.

Lâm Hinh Nhân đứng dậy, nhắc cổ và hai đầu gối của thi thể kia, đá xuống dưới giường.

Một lúc sau, một nam nhân từ cửa sổ đi vào không một tiếng động.

Không phải người của Thủy Nguyệt cung, Lâm Hinh Nhân thầm nghĩ, "Gan ngươi cũng thật lớn, dám một mình xông vào tận đây."

Không thể nghi ngờ, người này trực tiếp xuất hiện trước mặt nàng, nhất định nghĩ nàng chính là nữ nhân giả mạo kia, tiến đến bàn bạc.

"Các ngươi đối với chuyện phu thê thật đúng là đặc biệt, chưa tới một ngày liền rời khỏi vương phủ, mới sáng sớm liền ăn mặc chỉnh tề, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra _____" nam nhân kia liếc về phía giường, lộ ra một tia khinh bỉ, "Xem ra chuyện tốt của ngươi đã thành."

"Ta ra tay sẽ không thất bại." Lâm Hinh Nhân bắt chước giọng điệu của người đàn bà kia, lạnh lùng nói.

"Tốt, hi vọng chúng ta có thể cùng nhau hợp sức hợp tác hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân giao cho, lập công lớn." Nam nhân kia nói, "Lâm Hinh Nhân đâu?"

"Có ta sẽ không có nàng." Lâm Hinh Nhân nói xong, nhìn xuống dưới gầm giường, ra hiệu cho nam nhân kia.

Nam nhân kia đi đến bên giường, vén màn che lên, xoay người nhìn lại, thấy một thi thể không rõ mặt.

"Ngươi xuống tay cũng đủ ngoan độc, đã chết lại còn bị hủy dung." Nam nhân kia đứng dậy nói.

"Nếu ngươi làm việc không thuận lợi, bị người ta phát hiện ra bộ mặt của Lâm Hinh Nhân còn không phải chuyện xấu?" Lâm Hinh Nhân nói, từ lời nói của nam nhân kia, Lâm Hinh Nhân liền đoán rằng người này xuất hiện để thay người đàn bà kia loại bỏ cái đuôi, giúp nàng xử lý Lâm Hinh Nhân thật, cho nên hẳn mới cố ý nói như vậy.

"Ngươi có thể thuận lợi ở lại bên cạnh Tây Môn Tinh Hiền, ta làm việc sẽ không xảy ra sai sót." Bị Lâm Hinh Nhân nghi ngờ năng lực của mình, nam

nhân kia có chút khó chịu.

"Tốt, vậy ngươi hãy mau xử lí thi thể này đi, đừng để làm hỏng chuyện của ta." Lâm Hinh Nhân có ý khiêu khích.

"Nữ nhân chết tiệt, đừng tưởng hiện tại ngươi được chủ tử coi trọng, hoàn thành nhiệm vụ này đã cảm thấy mình rất giỏi, nếu như ngươi phạm lỗi, thì sẽ chết khó coi đấy." Nam nhân kia oán hận nói.

Sau đó xoay người đem thi thể dưới giường lôi ra, rồi lấy một cái bao màu đen đem thao bên người ra, nhét thi thể vào trong, vác trên vai.

"Không phục còn như thế nào? Ngươi không nghe theo ta?" Lâm Hinh Nhân nhướn mày, đắc ý nói.

Nàng chính là muốn từ lời nói của nam nhân này đoán ra thân phận của hai người, bây giờ nàng đã chắc chắn địa vị của nữ nhân kia không thấp, dưới quyền còn có một đám thuộc hạ, không biết chủ nhân trong miệng của bọn họ là ai? Lên vào Hiến Vương phủ rồi cuộc là muốn cái gì?

Có thể vị chủ nhân kì lạ kia là người có mắt như mù(*), phải một nữ nhân ăn hại đi làm nhiệm vụ, chỉ có thể nói Lâm Hinh Nhân nàng che dấu quá kĩ, ai cũng không ngờ nàng lại trở tay bất ngờ. Mà ngay cả hiện tại, nam nhân này đối với thân phận của Lâm Hinh Nhân giả mạo một chút cũng không ngờ tới.

(*)Có mắt như mù: Dùng để chê trách người không có khả năng phân biệt tốt xấu; không nhìn thấy được sự vĩ đại hoặc tầm quan trọng của người nào đó hoặc việc gì đó.

"Ngươi đừng đắc ý!" Nam nhân kia hừ lạnh một cái, lưng vác bao to vụt ra khỏi cửa sổ.

Hắn theo dõi Tây Môn Tĩnh Hiến khỏi phủ rồi mới lên vào, cũng thừa dịp Tây Môn Tĩnh Hiến chưa trở về chạy ra ngoài, tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Lâm Hinh Nhân tựa cửa sổ nhìn, trời đã sáng, hoàn toàn không có gì khác thường.

Nam nhân kia có thể vác một thi thể ra vào Hiến Vương phủ dễ dàng, nếu không phải hắn biết được thông đạo bí mật, thì cũng nhất định phải cực kì quen thuộc Hiến Vương phủ, nàng đoán võ công của hắn, không phải là cao cường, hắn là ngang hàng với Tĩnh Dao và Nguyệt Dao.

Bởi vì bản thân đang nằm trong tay Tây Môn Tĩnh Hiến, cho nên sau khi Lâm Hinh Nhân cử Y Dao đi, làm cho Tĩnh Dao và Nguyệt Dao cẩn thận gấp đôi, rất ít xuất hiện ở Hiến Vương phủ, đem địa điểm gặp mặt bố trí nằm ngoài Vương phủ.

Hiện tại, mạo hiểm dùng thân phận của nữ nhân thần bí kia, Lâm Hinh Nhân nghĩ tới ý định để Thủy Nguyệt cung bảo vệ mình, tạm thời bỏ Thủy Nguyệt cung sang một bên, lợi dụng thế lực thần bí này để làm chuyện cần làm.

Lâm Hinh Nhân đang cân nhắc kế hoạch nàng, tiếng đập cửa vang lên, còn có tiếng của Yên Nhi, "Tiểu thư, người đã dậy rồi sao?"

Lâm Hinh Nhân vội vàng đóng cửa sổ, cúi hỉ phục trên người mình ra, làm rối đầu tóc, nằm trên giường giả bộ như vừa mới tỉnh ngủ.

"Yên Nhi, vào đi, cửa không khóa." Lâm Hinh Nhân lười biếng đáp lại.

Yên Nhi đẩy cửa bước vào, đi tới chỗ Lâm Hinh Nhân nói, "Vương gia liền bận rộn như vậy sao? Mới sáng sớm đã rời khỏi phủ, đây chính là tân hôn mà!"

"Vương gia đi ra ngoài?" Lâm Hinh Nhân ngồi dậy hỏi, vừa rồi nam nhân kia cũng nói Tây Môn Tĩnh Hiến đi ra ngoài, cho nên nàng cũng không kinh ngạc.

"Đúng vậy a, nô tỳ nghe thấy Vương gia kêu người chuẩn bị ngựa." Yên Nhi vừa mới trả lời ánh mắt liền dừng lại trên giường, chớp chớp mắt, che miệng cười.

Lâm Hinh Nhân biết Yên Nhi đang cười cái gì, đứng dậy rời khỏi giường, nhéo Yên Nhi một cái.

"Chỗ này còn giấu cái gì vậy?" Yên Nhi một phen trốn vào trong giường, "Đây chính là bằng chứng Vương gia sủng hạnh tiểu thư, người còn cố ý thoa phấn che giấu, ngược ngùng cái gì?"

Yên Nhi không biết bột phấn này chính binh sứ đã bị bẻ, còn tưởng Lâm Hinh Nhân cố ý rắc phấn.

Đêm qua, Yên Nhi nhất thời không ngủ được, liền lo lắng thay Lâm Hinh Nhân, tuy rằng ở rất gần nhau, nhưng mà sợ người ta phát hiện trách tội nên không dám lên đi xem thử, trời còn chưa sáng đã nghe thấy tiếng Tây Môn Tĩnh Hiến rời khỏi, khiến cho nàng cảm thấy bất ổn, chỉ sợ đêm động phòng có vấn đề gì, hiện tại xem ra là nàng đã lo lắng thừa rồi, tiểu thư nhà nàng rất tốt!

"Được rồi, không nói với ngươi nữa, giúp ta múc nước rửa mặt đi." Lâm Hinh Nhân cười, không nói thêm gì nữa.

Yên Nhi cười, đem khăn trải giường dính bẩn đi khỏi.

Rất nhanh, Yên Nhi bưng một chậu nước trở về, Lâm Hinh Nhân rửa mặt một chút, thay hỉ phục kiểu diêm ra mặt một thân y phục màu hồng phấn, cầu xin Yên Nhi bằng mọi cách, duy trì thói quen như trước, trang điểm tươi tắn giống như lúc trước khi xuất giá.

Đây là diện mạo chân thật nhất nương nàng để lại cho nàng, cho dù có làm Vương phi, nàng vẫn muốn như thế.

Yên Nhi sau khi giúp Lâm Hinh Nhân chải đầu nói, "Tiểu thư, đồ cưới phu nhân chuẩn bị cho người để ở hi đường còn chưa lấy về hết, nô tỳ đi giúp người mang tới đây, hôm qua cũng không thấy người xem phu nhân chuẩn bị những thứ gì, để nô tỳ giúp người chọn đồ trang sức phù hợp nhất đi,"

"Tùy người, nếu thích cái gì thì cứ lấy đi, không cần khách khí với ta." Lâm Hinh Nhân không thèm để ý chút nào nói, đồ cưới này nói đơn giản chính là những trang sức tầm thường, nàng cũng không có hứng thú.

Lúc này Yên Nhi còn chưa kịp đáp lời, ngoài phòng vang lên tiếng thét chói tai, thảm thiết đến mức làm người ta cảm thấy nổi hết cả da gà.

Edit & Beta: Bạc Hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bốn vương không hài lòng biểu hiện đêm qua của người

"Hình như là ở Thiên viện nơi các vị phu nhân đang ở." Yên Nhi kinh ngạc nói.

"Không cần quan tâm." Lâm Hinh Nhân không thèm để ý chút nào.

"Nô tỳ tới hi đường lấy đồ cưới." Yên Nhi nói.

Yên Nhi vừa đi khỏi, Lâm Hinh Nhân liền đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nói nhỏ, "Vào đi!"

Tinh Dao liền nhảy vào.

"Người cũng nhìn thấy Hiền Vương đi ra ngoài?" Lâm Hinh Nhân nói, lúc trước nàng đã cố ý cảnh cáo các nàng, khi Tây Môn Tinh Hiền ở trong phủ thì ngàn vạn lần đừng xuất hiện, Tinh Dao không thèm để ý tới lời cảnh cáo của nàng, đã cho nàng biết Tây Môn Tinh Hiền vừa mới rời khỏi phủ.

"Dạ, thấy được từ rất xa, nhưng mà không dám đuổi theo." Tinh Dao gật đầu, có chút nghi ngờ hỏi, "Thiếu cung chủ, võ công của Hiền Vương thật sự lợi hại như vậy sao?"

"Công lực của hắn vượt xa ta, ta chỉ có thể luyện thành Thủy Nguyệt thần công mới có thể đối đầu với hắn." Lâm Hinh Nhân gật đầu trả lời, "Chỉ tiếc hiện tại sự phụ mang bệnh nặng trong người, ta không thể không lộ diện, các người làm việc cũng phải cẩn thận."

"Vậy thiếu cung chủ ở lại Hiền Vương phủ chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?" Tinh Dao nhíu mày, "Nếu như vậy thì để cho ta giả dạng Yên Nhi ở lại đây đi, cũng có thể giúp được cho người."

"Hiện tại không được, Yên Nhi là một nữ nhân bình thường thật sự, trong lòng không có âm mưu, nàng có thể thân nhiên thoát khỏi sự nghi ngờ, như vậy cũng có thể trợ giúp ta che giấu thân phận, cho nên ngoài sáng có Yên Nhi, các người tạm thời hay là ở trong tối đợi ta giao nhiệm vụ đi." Lâm Hinh Nhân nói.

"Vâng" Tinh Dao trả lời.

"Người trước tiên đi điều tra xem trong kinh thành có ai có liên quan tới Nguyệt Hoa quốc, tìm hiểu xem là ai cấu kết với Nguyệt Hoa quốc, hoặc là ai đang nắm trong tay người của Nguyệt Hoa quốc." Lâm Hinh Nhân nói.

"Vâng." Tinh Dao nhận nhiệm vụ rồi khỏi.

Lâm Hinh Nhân nhìn ra ngoài cửa sổ, đoán mục đích Tây Môn Tinh Hiền vừa mới sáng sớm đã ra khỏi phủ, hắn vội vã ra ngoài như vậy, đến cuối cùng là vì chuyện gì?

"Tiểu thư, tiểu thư, dọa chết người rồi!" Yên Nhi hét hoảng chạy về.

"Làm sao vậy?" Lâm Hinh Nhân nhìn Yên Nhi đang thở hổn hển hỏi.

Yên Nhi vỗ vỗ ngực, "Vốn nô tỳ tìm quần gia giúp mang đồ cưới đến đây, thế nhưng quần gia lại vội vàng chạy tới thiên viện, nghe nói trong viện của Chi Kì phu nhân xuất hiện một thi thể nữ nhân, tiếng kêu thảm thiết vừa rồi chính là của Chi Kì phu nhân."

"Đi, đi xem." Lâm Hinh Nhân nói, xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng là tần Vương Phi vừa mới vào cửa mà lại không biết thì thật bất bình thường, huống chi đã trở thành nữ chủ nhân của vương phủ, nàng cũng nên ra mặt.

Yên Nhi đỡ Lâm Hinh Nhân tới sân viện của Chi Kì phu nhân, quản gia đã dẫn người tới, thấy Lâm Hinh Nhân tới đây, vừa sai người che thi thể lại, vừa chấp tay nói, "Vương phi, nơi này xin giao cho ta xử lý, xin người tránh đi."

"Quả nhiên là câu nói kia đã ứng nghiệm, mới vừa vào cửa đã xảy ra việc này, Chi Kì phu nhân đã bị dọa sợ, về sau không biết trong phủ còn xảy ra chuyện gì nữa."

Thanh âm không lớn, nhưng mà lại lọt vào tai Lâm Hinh Nhân.

Lâm Hinh Nhân nghiêng đầu, thấy một nữ nhân diện mạo xinh đẹp uốn éo eo nhỏ, nghịch lộn tóc ở trước ngực, nhìn thẳng vào mắt Lâm Hinh Nhân, còn cố ý hát cảm.

"Đó không phải là Thủy Tinh phu nhân sao? Bồi bốn vương phi đến xem một chút." Lâm Hinh Nhân giống như không nghe thấy lời của Thủy Tinh phu nhân, mỉm cười, nói.

Đối với ba vị phu nhân của Tây Môn Tĩnh Hiền, Lâm Hinh Nhân trước đó đã nắm được vài phần. Chi Kì phu nhân là cung nữ bên cạnh hoàng hậu, cố ý tặng cho Hiền Vương, thanh tú đoan trang, cư xử ôn hòa. Thủy Tinh phu nhân là cháu ngoại của Trần thượng thư, tướng mạo xinh đẹp, cư xử chua ngoa. Mai phu nhân là lấy thân phận công chúa Nguyệt Hoa Quốc cống nạp cho Tây Môn Tĩnh Hiền, là nữ nhân không tầm thường, bình thường không nhiều lời.

Tổng hợp lại tư liệu, tuy rằng không ai giới thiệu, nhưng mà Lâm Hinh Nhân lúc này liền nhận nhận ra vị Thủy Tinh phu nhân này, cũng nghe hiểu được ý tứ hàm xúc trong lời nói của nàng.

Thấy Lâm Hinh Nhân nói xong nhấc chân lên không được linh hoạt đi về phía trước, quản gia thoáng ngáy người, liền vội vàng ngăn lại, "Vương phi, cảnh máu me, không nên nhìn thì tốt hơn."

"Ta là Hiền vương phi, Hiền vương phủ xảy ra chuyện, sao có thể không quan tâm?" Lâm Hinh Nhân phản đối nói.

"Tiểu thư, vẫn là không nên nhìn." Yên Nhi nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo Lâm Hinh Nhân, nàng chẳng qua là đưa tiểu thư tới lấy thân phận vương phi đến góp vui, khiến cho mọi người biết vương phủ bây giờ và trước kia hoàn toàn không giống nhau, đã có vương phi, thế nhưng nàng không nghĩ tới Lâm Hinh Nhân cố ý muốn xem tử thi, biểu hiện như vậy có chút thái quá đi?

"Hiền Vương phủ đã bao lâu chưa xảy ra chuyện?" Giọng nói của Tây Môn Tĩnh Hiền đột nhiên vang lên.

"Tham kiến vương gia." Mọi người đều chấp tay nói.

"Trong lúc bốn vương không ở đây, từ cao đến thấp trong vương phủ đều do quản gia làm chủ, đây quy củ của Hiền Vương phủ, không ai có thể phá vỡ, kể cả người." Tây Môn Tĩnh Hiền đi đến trước mặt Lâm Hinh Nhân, thần nhiên liếc nhìn nàng một cái, dường như chưa có chuyện gì xảy ra, cho dù nàng vừa chọc hấn khiến hấn cảm thấy tức giận cũng không tồn tại, lạnh lùng xa cách.

"Vương gia hình như đã quên, chính miệng ngài đã thỉnh cầu hoàng thượng lập nô tì làm Hiền Vương phi, vương gia rong ruổi sa trường, lãnh binh đánh giặc thì quân lệnh như sơn, chẳng phải là tiểu nhân lật lọng, hiện tại đã có Hiền Vương phi, vì sao không thể làm chủ Hiền Vương phủ?" Lâm Hinh Nhân ngừng đầu, cười nhạt hồi ngược lại Tây Môn Tĩnh Hiền.

"Không tồi, bốn vương thừa nhận thân phận của người, nhưng mà..... người sẽ làm gì để xứng với thân phận này?" Tây Môn Tĩnh Hiền nhìn thấy thay đổi trên gương mặt nàng, hỏi.

Nàng lúc này và đêm qua cách trang điểm hoàn toàn khác nhau, để mặt mộc, không có nòng đậm kiêu kiêu, ánh mắt cũng là trong trắng thuần khiết không thấy một chút mê người phàm tục nào, cũng không nhìn thấy vẻ nhu nhược khi ở phủ thái sư, thoạt nhìn còn khiến người ta cảm thấy thoải mái một chút.

"Nô tì ban đầu gả vào vương phủ, đã làm điều gì không đúng vậy vương gia?" Lâm Hinh Nhân hỏi, Tây Môn Tĩnh Hiền dám ở trước mặt mọi người chỉ trích "nàng" hạ được hấn.

"Người nói đi?" Tây Môn Tĩnh Hiền hỏi lại.

Mọi người xung quanh ban đầu đều hứng thú tại sao lại có một cái xác chết ở đây, chuyển sự chú ý tới Hiền Vương cùng vương phi nói rất đúng, không có chỗ nào để soi mói.

"Nô tì không biết làm sao để xứng." Lâm Hinh Nhân vô tội nói.

Yên Nhi cố ý để cho mọi người nhìn thấy khăn trải giường, nàng cùng Hiền Vương động phòng chính là không có ngoài ý muốn, Tây Môn Tĩnh Hiền cũng không nói chuyện bị hạ được, chẳng lẽ nàng lại nhận tội sao? Huống chi kẻ hạ được cũng không phải là nàng.

Tây Môn Tĩnh Hiền vừa nói xong, lệnh cho mọi người dựng lỗ tai lên.

Lâm Hình Nhân mở to hai mắt chăm chú lắng nghe.

"Muốn có đủ tư cách làm Hiền Vương phi, trước hết phải luyện công phu cho tốt, biểu hiện đêm qua của ngươi, bốn vương thấy rất bất mãn." Tây Môn Tinh Hiền nói từng chữ một.

Hai chữ "biểu hiện" trong miệng Tây Môn Tinh Hiền, làm cho Lâm Hình Nhân bất giác nhớ đến chuyện trong mật thất, nhất thời hai gò má liền đỏ ửng, muốn che cũng không che được, chỉ có dưới đáy mắt có một chút buồn bực.

Edit & Beta: Bạc Hà

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bàn bạc về nữ thi

Tây Môn Tinh Hiền hiểu nhầm suy nghĩ của Lâm Hình Nhân, còn nghĩ nàng đang tức giận vì hắn đánh giá nàng như thế, ở trước mặt mọi người nhục nhã nàng.

"Bốn vương vốn tưởng rằng, cho dù người đi đứng không tiện, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, đối với việc động phòng cũng không có ảnh hưởng lớn, xem ra bốn vương lầm rồi. Bốn vương thấy cho dù ngươi có luyện tập nhiều hơn nữa, chưa chắc đã làm bốn vương hài lòng, một người không thể làm hài lòng bốn vương những chuyện bình thường nhất sao có thể đủ tư cách làm vương phi của ta?" Lời nói của Tây Môn Tinh Hiền đều là chế giễu Lâm Hình Nhân, nhưng mà giọng nói nhẹ nhàng, giống như hắn bắt buộc phải nói ra.

Đường đường Hiền Vương cưới nữ nhân như Lâm Hình Nhân chính là hạ thấp mình, mà nữ nhân này ngay cả thu hút thỏa mãn nhu cầu của nam nhân cũng không làm được, như vậy Hiền Vương càng thêm oan ức, hơn nữa trong ngày đầu tiên sau tân hôn, không biết từ đâu xuất hiện thi thể của một nữ nhân liền ứng nghiệm với tin đồn Lâm Hình Nhân là sao chổi.

Cho nên người trong Hiền Vương phủ thấy, cho dù bây giờ Hiền Vương hạ lệnh, đuổi Lâm Hình Nhân tới ở tại Thiên viện cũng không có gì là quá đáng, cho nàng là Hiền Vương phi chính là ban cho nàng ân huệ lớn nhất, cho phủ thái sư mặt mũi thật lớn.

"Nô tỳ khiến vương gia thất vọng rồi." Nghe Hiền Vương nói xong, Lâm Hình Nhân hơi hơi vuốt cằm, lùi về phía sau vài bước, cúi chào Tây Môn Tinh Hiền, trong giọng nói dường như mang theo sự oan ức cùng cam chịu.

Mọi người đều nghĩ lúc này Lâm Hình Nhân đã muốn nhận lỗi rồi, Lâm Hình Nhân đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Tây Môn Tinh Hiền nói, "Nô tỳ cũng muốn tiến bộ, thể hiện tốt hơn một chút, làm tốt bốn phận thê tử hầu hạ vương gia, xin hỏi vương gia, nô tỳ nên tìm ai luyện tập hoặc là học tập đây?"

Ánh mắt Lâm Hình Nhân vừa bình tĩnh lại thần nhiên, bộ dáng hiểu học thành khẩn, làm cho người ta thấy có chút buồn cười, làm cho Tây Môn Tinh Hiền nghe thấy có chút tức giận, không nghĩ tới nữ nhân này có thể hỏi vấn đề như vậy, chẳng lẽ trong lòng không cảm thấy xấu hổ?

"Vương gia, nô tỳ biết ít nhiều cũng lọt vào mắt xanh của vương gia nên mới có vinh hạnh được Hiền Vương phi, cho nên, nô tỳ chắc chắn nghe theo lời vương gia dạy bảo, cố gắng gấp đôi, nhất định làm cho vương gia hài lòng." Lâm Hình Nhân tiếp tục nói.

Đỏ ửng trên mặt đã sớm biến mất, nói tới nói lui cũng ngày càng trôi chảy, thật sự là trong lòng chịu đựng bao nhiêu, ở bên ngoài biểu hiện da mặt dày bao nhiêu. Hình như là vì bảo vệ vị trí Hiền Vương phi, mặc kệ như thế nào cũng không cảm thấy thiệt thòi.

Thấy Tây Môn Tinh Hiền không có trả lời kịp thời, Lâm Hình Nhân biết trong lời nói của mình đã làm cho Tây Môn Tinh Hiền âm thầm dự liệu không kịp, cầu là do hắn đánh trước, ném lại cho hắn, xem hắn đỡ như thế nào?

Nếu như mình giống như quả hồng mềm bị lăn qua lăn lại trong Hiền Vương phủ, như vậy sao có thể mượn thân phận Hiền Vương Phi tiến cung làm việc?

Tây Môn Tinh Hiền nghe Lâm Hình Nhân nói giống như vừa mới bị đụng đầu vào tường vậy, chớp mắt lảng lảng nhìn chăm chăm vào nàng một chút, dường như trong mắt của nàng hiện ra mấy phân tỏa sáng, nhưng khi nhìn kỹ lại thì biến mất, khiến cho hắn nghĩ mình bị ảo giác, chẳng qua là đang suy nghĩ muốn bắt được nữ nhân của Thủy Nguyệt cung kia, nên mới cảm thấy Lâm Hình Nhân chính là người đàn bà kia chăng?

"Ngươi khiến bốn vương nghĩ tới một người." Tây Môn Tinh Hiền nhìn Lâm Hình Nhân, dường như không thèm để ý tới nàng, tùy ý nói.

"Là ai?" Lâm Hình Nhân tò mò hỏi, thực ra là xuất phát từ sự cảnh giác, Tây Môn Tinh Hiền vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra điều gì?

Thân là Thiếu cung chủ của Thủy Nguyệt cung, trước đó vẫn lấy chuyện luyện tập võ công đặt lên hàng đầu, chưa bao giờ tham gia nhiều vào chuyện trong cung, cho đến một ngày sư phụ đột nhiên ngã bệnh, ngày càng xấu đi, nàng với Hoàng Phủ Yến và Tinh Dao, Nguyệt Dao dưới sự ủng hộ của đám

thuộc hạ, lấy danh nghĩa thiếu cung chủ quyết định mọi chuyện trong cung, tuy rằng từng giao thủ với nhiều người, nhưng mà đối mặt với một đối thủ thực lực mạnh như Tây Môn Tinh Hiền vẫn là lần đầu tiên, với lại còn tác động đến quan hệ giữa Thủy Nguyệt cung và hoàng gia, lại còn thất bại hai lần trước mặt hắn, làm cho nàng không thể không cẩn thận.

Nếu cho nàng cơ hội lựa chọn lại, nàng vẫn muốn xuống tay với thái tử trước, cũng sẽ không tự mình chuốc lấy khổ cực bị người ta chế giễu, vì cùng một mục đích, đương nhiên nàng sẽ chọn con đường dễ đi hơn, chỉ có thể nói hành động của Tây Môn Tinh Hiền làm cho người ta khó có thể lường trước được, vừa nói một câu đã khiến nàng lộ ra sơ hở, đem hai người không hề quen biết trở thành một người.

"Người không phải muốn xem xét thi thể sao? Bỏn vương liền cho người toại nguyện, để xem người có thể nhìn ra cái gì?" Tây Môn Tinh Hiền không có trả lời Lâm Hinh Nhân, chuyển đề tài, ra hiệu quân gia tránh ra.

"Tiểu thư?" Yên Nhi nhẹ nhàng kéo góc y phục Lâm Hinh Nhân, lắc đầu, muốn bảo nàng từ chối. Cổ thi thể kia đã dọa Chi Kì phu nhân hôn mê, còn có tiếng hét thảm thiết vang xa như vậy, nghĩ lại vẫn đáng sợ.

Lâm Hinh Nhân nhìn Yên Nhi cười, bảo nàng yên tâm, xoay người nhanh chóng đi đến chỗ thi thể.

Trong nháy mắt, Lâm Hinh Nhân mới không cẩn thận nhận ra, trong lúc Tây Môn Tinh Hiền chuyển vấn đề đẩy sang cho nàng, không trả lời nàng vấn đề kia, còn có "ý tốt" thỏa mãn "mong ước" của nàng, thật sự là rất quá mức!

Lâm Hinh Nhân không thể không thừa nhận, mặc dù lớn hơn tám tuổi, so sánh với Tây Môn Tinh Hiền đã trải qua nhiều mưa gió, kém rất nhiều.

Nghĩ đến điều này, Lâm Hinh Nhân âm thầm nắm chặt tay trong áo, đòi người cần phải có tích lũy, thể nhưng võ công lại có hạn, nàng nhanh chóng luyện thành Thủy Nguyệt thần công, không thể thua chính mình.

Nàng thấy rất rõ ràng, cổ thi thể kia cả người xích lửa, hai chân bị người ta cố ý bẻ gãy, bộ mặt vận vẹo dữ tợn đáng sợ —— rõ ràng chính là người đàn bà đã bị nàng giết!

"Tiểu thư!" Yên Nhi muốn đến điu Lâm Hinh Nhân, nhưng mà do dự không dám tới gần.

"Phát hiện cái gì?" Tây Môn Tinh Hiền đến bên cạnh Lâm Hinh Nhân hỏi.

"Nàng..... hắn là..... bị người ta bóp chết." Lâm Hinh Nhân nuốt nước bọt, dường như cố gắng làm cho mình hoảng sợ rồi tự trấn an.

"Quan sát không tồi, như vậy nhìn lại xem hung thủ là nam nhân hay là nữ nhân?" Tay Tây Môn Tinh Hiền đặt lên vai Lâm Hinh Nhân, hơi dùng sức, liền làm nàng không thể không cúi người xuống.

Tối gần khuôn mặt vận vẹo kia, có đầy vết máu tràn ra ở khóe môi đỏ bầm, khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

"Nô tỳ nhìn không ra." Lâm Hinh Nhân lắc đầu, muốn đứng lên.

"Là một nữ nhân." Tây Môn Tinh Hiền thay nàng trả lời, buông lỏng bả vai nàng, "Chân của nàng ta bị phế đi, không biết nàng ta có phải đi đứng bất tiện giống người?"

"Hắn không phải đi, có lẽ là du hung thủ cố ý làm." Trong lòng Lâm Hinh Nhân gọn sóng, lời nói của Tây Môn Tinh Hiền lại phát ra tín hiệu nguy hiểm.

"Nếu người là hung thủ, người đã bị giết chết, tại sao lại còn phế chân hủy đi dung mạo?" Tây Môn Tinh Hiền giống như không có việc gì, nghiêm túc cùng Lâm Hinh Nhân thảo luận về cái nữ thi này.

Edit & Beta: Bạc Hà

- Xin chào mọi người, mình là Bạc Hà đây. Có lẽ đây cũng là chương truyện cuối cùng được edit và đăng trong năm 2017. Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng truyện trong thời gian vừa qua. Nghe như kiểu sắp end truyện hoặc dừng đăng rồi ý nhỉ? Nhưng mà truyện còn dài lắm a~ *cười gian*. Có nên dừng lại? À mà thôi mới đăng có được độ 23 chương mà. Trong năm tới các bạn mong ước điều gì?

_From_Bạc_Hà_with_love_

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Ngài Quá Phận Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.